

Đính Hôn Khi Gặp Tai Nạn (Tình Cờ Yêu)

Contents

Đính Hôn Khi Gặp Tai Nạn (Tình Cờ Yêu)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	19
4. Chương 4	30
5. Chương 5	43
6. Chương 6	49
7. Chương 7	59
8. Chương 8	68
9. Chương 9	76

Đính Hôn Khi Gặp Tai Nạn (Tình Cờ Yêu)

Giới thiệu

Tên gốc: An accidental engagement Người dịch: violet_htth + hldt + Kaim184 Trong khi cô đang ngủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-hon-khi-gap-tai-nan-tinh-co-yeu>

1. Chương 1

Cô tựa mình trong giấc ngủ. Cô cảm thấy bối rối, mí mắt cô giật liên tục. Cô cố nhớ lại những chuyện xảy ra với mình nhưng cô không thể. Cô mở mắt ra và nằm lặng lẽ.

Sự yên tĩnh ấy không kéo dài được lâu. Đột nhiên, mắt cô mở to, cô không thể nhớ ra những điều làm mình lo lắng, không nhớ bất kì điều gì cả! Mọi thứ hoàn toàn trống rỗng!

Cố gắng giữ mình tránh xa cảm giác hoảng sợ một cách khó khăn, cô cố nhớ lại một điều gì đó, dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất, nhưng vô ích. Cô thậm chí không thể nhớ nổi tên của chính mình!

Cô nhìn xung quanh, những bức tường màu hồng quá xa lạ đối với cô; cô không nhận ra chúng. Cô khóc, gắng gượng ngồi dậy và cô phát hiện ra mình hầu như không còn một tí sức lực nào để nhấc đầu ra khỏi gối.

Nhưng cô không ở một mình. Phát hiện cô khóc, một người phụ nữ mập mạp trong trang phục y tá bước nhanh đến bên giường cô. “Tôi thấy cô đã quay trở lại với chúng tôi,” Bà ta nói nhẹ nhàng, bình tĩnh.

Nhưng người phụ nữ trẻ nằm trên giường lại không thể bình tĩnh. “A... ai...? Ở đâu...? Tôi không biết tôi đang ở đâu và tôi là ai,” cô thì thầm, giọng cô thật sự hoảng loạn.

Ngay lập tức, bác sĩ đã có mặt ở đó, ở trong phòng, cùng với họ.

Sau đó là lúc người phụ nữ trẻ bối rối vì sự kiểm tra và những câu hỏi của vị khách mặc áo blouse trắng, thuốc an thần và một thế giới lơ mơ, vô định.

Người y tá đang chăm sóc các vết thương và các vết thâm tím cho cô nhưng cô vẫn không thể nhớ được bà ta là ai. Cô đã bị mất trí nhớ.

Hơn thế nữa, cô còn thấy hai người đàn ông trong trang phục đắt tiền trong phòng cô. Họ thường xuyên gọi tên cô. Một người cao lớn, khoảng trên 40 tuổi và có vẻ ông ta là một bác sĩ. Ông ta thỉnh thoảng đến phòng cô, chiếu ánh sáng vào mắt cô trong khi hỏi cô vài câu hỏi để xác định tình trạng sức khỏe của cô. Nhưng không biết do những chuyện đã xảy ra với mình hay do liều thuốc an thần mạnh đã có tác dụng mà cô từ từ trôi vào giấc ngủ giữa cuộc nói chuyện.

Người đàn ông kia đến thăm cô thì trẻ hơn người đàn ông này khoảng mười tuổi. Anh ta cỡ 35 hay 36 tuổi gì đó, cũng cao lớn. Anh ta không đặt bất kì câu hỏi nào. Nhưng thay vào đó, anh ta đến và ngồi cạnh cô, thỉnh thoảng nói chuyện hay chỉ đơn giản là ngồi im lặng bên giường cô.

Nhiều ngày trôi qua mà cô vẫn không nhận biết được gì nhiều. Họ gọi cô là Claire; cô nghĩ chắc hẳn có ai đó biết cô và nói cho họ cô là ai. Cô lơ mơ nhớ lại những khoảnh khắc hoảng loạn, gần như là kích động. Cô có một kí ức mơ hồ về việc bị dời từ phòng này sang phòng khác và sau đó là bị chuyển từ bệnh viện này sang một bệnh viện hoàn toàn khác và cuối cùng là cô ở trong một không gian đầy y tá và những khuôn mặt xa lạ, cô thậm chí không nhận ra vị bác sĩ và người đàn ông luôn đến thăm mình.

Một buổi sáng, cô tỉnh dậy và đây là lần đầu tiên cô cảm thấy không bị những cơn buồn ngủ cuốn đi một lần nữa. Lần này cô vẫn tỉnh táo. Trong khi cô vẫn không nhớ lại được gì và đầu cô vẫn mụ mẫm thì cơ thể cô đã cảm thấy khỏe hơn và bớt đau hơn.

“Tôi đang ở đâu thế này?” Cô hỏi người y tá ngay khi cô ta bước vào kiểm tra.

“Roseland” Cô y tá trả lời ngay. Và nhận ra một tí thông tin như thế chẳng có ý nghĩa gì với cô gái đó hết, cô tiếp: “Đây là một bệnh viện tư nhân. Cô được chuyển đến đây cách đây hai ngày và cô đang được chữa trị.”

“Tên của tôi là Claire?”

“Claire Farley,” cô y tá đáp không do dự.

“Chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy? Làm thế nào...?”

“Cô gặp tai nạn giao thông. Cô bị thương nghiêm trọng và đã hôn mê trong một thời gian ngắn, nhưng mọi việc đã qua và không còn gì nguy hiểm đến tính mạng của cô nữa. Cô có một vài mũi khâu ở đùi bên phải và vài vết trầy xước ở cánh tay nhưng không cần phải khâu, và một vài cơ bị chấn thương nhưng,” cô y tá thêm vào một nụ cười trấn an, “không có gãy xương.”

“Đầu tôi vẫn ổn chứ?” Claire hỏi, cảm giác hoảng loạn tăng cao nhưng cô đã kiểm soát được và giữ cho mình được bình tĩnh. “Tôi không thể nhớ được...”

“Đầu cô vẫn ổn,” cô y tá nhanh chóng làm cô yên tâm. “Chúng tôi đã kiểm tra, chụp X quang và nhận thấy rằng cô bị một cú va đập mạnh khi rơi xuống. Nhưng tôi có thể hứa là cô không bị một vết thương vĩnh viễn nào.”

“Nhưng tôi không thể nhớ được mình là ai.” Một chút sợ hãi đã len vào giọng nói của cô.

“Hãy thư giãn nào,” cô ý tá đồ dành, “Tôi là Beth Orchard. Như tôi đã nói, cô đã hôn mê trong một thời gian ngắn và đầu cô quyết định là nó muốn nghỉ ngơi. Bây giờ cô càng sớm bắt đầu nghỉ ngơi thì kí ức của cô sẽ càng sớm quay trở lại. Nào, bây giờ tôi có thể làm gì được cho cô đây?”

Claire nhìn xung quanh. Có một lọ hoa rất đẹp ở góc phòng, một bó hoa nhỏ khác ở trên cái bàn cạnh giường cô, cộng thêm một giỏ trái cây. “Tôi dường như đã có mọi thứ,” Cô trả lời, và muốn đặt nhiều câu hỏi nữa nhưng không biết làm sao khi mà cô cảm thấy mình chẳng còn một chút năng lượng nào.

Beth Orchard rời đi, và Claire bắt đầu trải qua những cảm xúc kích động đang tăng cao khi mọi thứ chỉ là những bức tường gạch trống rỗng mà cô không thể bước qua. Cô cố đẩy và đẩy nhưng không có gì ở đó cả.

“Claire Farley,” cô nói thành tiếng, đấu tranh để lấy lại sự bình tĩnh, nhưng cái tên dường như quá xa lạ với đầu lưỡi của cô.

Tuy nhiên, chỉ khi sự hoảng loạn bắt đầu tăng cao một lần nữa thì cánh cửa mở ra và bác sĩ Phipps bước vào. Mặc dầu ông là một chuyên gia phẫu thuật nhưng cô lơ mơ nhớ ra các nhân viên y tá đã kính trọng gọi ông là ngài Phipps. “Đầu cô thế nào rồi?” ông ấy hỏi, bước đến giường cô và đưa mắt nhìn cô một cách một cách chuyên nghiệp.

“Mọi thứ đều trống rỗng, không có ánh sáng, không có gì ở đó cả,” Cô trả lời.

“Cô cần nghỉ ngơi,” ông ấy nói một cách tự tin. “Y tá Orchard đã nói như vậy.”

“Hãy cố không lo lắng,” Ngài Phipps đề nghị.

“Bao lâu? Mất bao lâu tôi mới có thể lấy lại kí ức của mình?” Claire lo lắng hỏi, và quan trọng hơn, “Tôi có thể lấy lại nó chứ?”

“Nó có thể trở lại bất cứ lúc nào,” ông ấy trả lời. “Nếu nó chỉ đơn thuần là một cú va chạm vào đầu thì kí ức của cô có thể quay trở lại trong vài ngày hoặc vài tuần tới hoặc có thể nhiều hơn. Cô chỉ cần nghỉ ngơi và...”

“Nếu?” Claire chất vấn, nhận ra mình đủ tỉnh táo để biết nhiều hơn. “Ý ông là tình trạng của tôi có thể nghiêm trọng hơn so với một cú va chạm bình thường vào đầu.”

Ông ấy ngập ngừng trong giây lát, rồi cho cô một câu trả lời thẳng thắn. “Thỉnh thoảng khi một người phải chịu đựng một sự căng thẳng tinh thần tới độ đến mức không thể chịu đựng hơn được nữa, não của họ sẽ quyết định đâu là đủ và sẽ tổng khứ mọi thứ trong một thời gian ngắn.”

“Ông nghĩ điều đó có thể đã xảy ra với tôi?”

“Có thể hai cái cùng xảy ra, cú va đập mạnh vào đầu của cô và sự tổn thương tinh thần, theo lời khai của nhân chứng thì cô đã có một cuộc tranh cãi khi đang di chuyển trên đường, nhưng tôi tin trong giai đoạn này thì tai nạn là thủ phạm.”

Claire chấp nhận điều đó. Cô không có sự lựa chọn nào khác. Ngài Phipps là một người tài giỏi và cô tin ông ấy. “Gia đình của tôi?” cô hỏi. “Họ biết tôi đang ở đây?” Ông ấy không trả lời. “Tôi có một gia đình? Hay không?”

“Khi tôi nói cô cần nghỉ ngơi, ý của tôi là,” ông ấy cười. “Hãy để não của cô được thư giãn.”

Đột nhiên cô cảm thấy kiệt sức, mọi lo lắng trong cô đã dịu lại. “Đúng vậy,” Cô đồng ý và nhắm mắt lại.

Cô không biết mình đã ngủ được bao lâu rồi, nhưng khi tỉnh dậy cô thấy mình chỉ có một mình. Cô cảm thấy lo lắng bồn chồn và mệt mỏi khủng khiếp nữa. Cô nhìn xuống bàn tay phải đang đặt trên giường và nhận thấy, khá bất ngờ, rằng trong khi các ngón tay của cô mảnh mai, thực tế là khá đẹp thì các móng tay đáng lẽ phải dài ra trong khi cô ở bệnh viện. Có lẽ họ đã cắt tỉa nó cho cô.

Hy vọng bắt đầu lấp đầy trong cô rằng kí ức của cô có thể sớm quay trở lại, bởi vì, theo một cách nào đó, cô nhớ đã lâu lắm rồi mình không chăm sóc móng tay.

Cô tiếp tục nâng bàn tay trái của mình từ dưới lên để kiểm tra và với một sự ngạc nhiên không thể tin được, cô thấy mình đang đeo một chiếc nhẫn kim cương cực kì xinh đẹp trên ngón áp út. Cô đã đính hôn! Đính hôn rồi kết hôn!

Với ai? Không phải là với người đàn ông cao lớn có mái tóc đen kia chứ? Cô lơ mơ nhớ ra anh ta đã ngồi bên cạnh giường mình hôm qua - và hôm trước nữa?

Cô bắt đầu hoang mang trở lại, cô cuống cuống nhìn xung quanh, tìm cái chuông để gọi y tá. Nhưng trước khi làm vậy, cô cố gắng giữ lại một chút bình tĩnh và nghĩ các nhân viên y tá chắc hẳn có nhiều việc khác cần phải làm hơn là xông vào đây, nắm lấy tay cô và nói không sao, không sao.

Sự hoang mang tiếp tục tăng cao khi cô không thể nhớ mình đã từng đính hôn. Không thể nhớ một điều gì cả. Giả sử cô không bao giờ lấy lại được trí nhớ của mình thì sao?

Trong khi cô đang có một khoảng thời gian khó khăn để trấn áp sự thôi thúc phải nhấn chuông thì cô nghe thấy tiếng một ai đó đang đứng trước cửa phòng. Một giây sau, người đó bước vào. Cô cảm thấy nhẹ nhàng, cô có thể có một vị khách mà sẽ làm cô bớt hoang mang hơn, nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng biến đi khi cô nhận ra người đó chính là người đàn ông cao lớn, tóc đen, người mà cô nghĩ mình đã đính hôn cùng.

“Anh đáng sợ lắm à?” Anh ta hỏi, bước đến giường cô chỉ với một vài bước chân dài, khiến cô nhận ra rằng chắc cô đã trông cực kì sợ hãi. Anh ta cười, và cô bắt đầu phản ứng tốt hơn.

“Tôi... tôi đã đính hôn với anh à?” cô hỏi.

Anh ta mang một cái ghế lại gần giường cô và ngồi xuống bên cạnh cô.

“Chính anh đã đeo nó vào tay em,” anh trả lời từ tốn.

Cô nhìn anh chăm chăm. Đính hôn với anh nghĩa là cô yêu anh nhưng cô không cảm thấy tí gì khi nhìn anh, ngoại trừ cảm giác thoải mái khi anh chào cô bằng một nụ hôn. “Tôi không biết tên của anh,” cô nói với anh. Anh có một đôi mắt màu xám và cô dường như không thể thôi nhìn anh.

“Tye,” anh nói, và với một nụ cười tươi, “Cho phép anh giới thiệu về mình, anh là Tyerus Kershaw.”

Cô thấy mình đang cười. “Em nghĩ em có thể đã thích anh,” cô nói mà không suy nghĩ và nhanh chóng nhận ra. Ôi, người đàn ông tội nghiệp. Anh muốn cô yêu anh, không phải là thích anh. “Tôi xin lỗi,” Cô lập tức xin lỗi. “Tôi không biết gì nhiều, mặc dầu...” Cô ngập ngừng.

“Em không nhớ được một vài điều gì à?” Đột nhiên anh trở nên nghiêm túc, gần như là lạnh lùng.

Cô lắc đầu. “Hôm nay là lần đầu tiên em để ý thấy bàn tay mình. Móng tay của em đã được cắt. Em có cảm giác, thực tế là em chắc chắn mình không cắt chúng. Em-” Cô đột ngột ngừng lại khi cô chợt nhận ra một điều gì khác. “Em không biết mình trông như thế nào.” Cô hốt hển nói. Và nhìn anh tha thiết, “Em trông như thế nào?” cô liền hỏi.

Miệng anh cong lên. “Em đẹp,” anh bảo đảm với cô. “Khá đẹp.”

“Có phải anh nói vậy vì anh đã đính hôn với em và vì vẻ đẹp là ở trong mắt của người nhìn?” lần này cô không đợi anh trả lời, cô cần một thứ gì đó để biết mình trông như thế nào. “Ồ đây có gương không?”

Để trả lời, anh rời khỏi ghế và đi đến mở cửa căn phòng tắm nhỏ bên cạnh. “Bác sĩ của em bảo anh chiều nay ông ta muốn em rời khỏi giường một chút,”

Anh thông báo và quay trở lại, trong khi cô nhận thấy anh chắc hẳn đã gặp ngài Phipps rất thường xuyên. Tye cúi xuống, kéo tấm mền ra, cố không chạm vào những vết thương trên người cô, bồng cô một cách nhẹ nhàng lên tay mình. “Chúng ta sẽ làm một cuộc thử nghiệm nho nhỏ,” anh nói một cách bí ẩn.

Cô đỏ mặt khi cô nhìn người đàn ông xa lạ mà cô đã đính hôn, mang cô vào phòng tắm và xoay người để cô có thể nhìn thấy mình trong cái gương trên chậu rửa.

“Anh nói - đẹp,” cô vừa từ tốn nhận xét, vừa quan sát cô gái có mái tóc vàng, đôi mắt xanh và một nước da mịn màng.

“Cũng như những vết xước, vết trầy và những cơ bắp bị tổn thương nặng, toàn bộ cơ thể em đang bị chấn thương đây, vì thế hãy bỏ những thứ đó ra khỏi cái đầu đáng thương của em,” Tye trả lời. “Giờ em đẹp và em sẽ hoàn toàn kinh ngạc khi em lấy lại sắc diện tự nhiên của mình.

Cô nhìn hình ảnh của mình và khuôn mặt của anh. Sắc diện tự nhiên hơn ư? Anh đã nhìn thấy cô đỏ mặt rồi chẳng? Anh có một cái miệng hấp dẫn, cô quan sát rồi vội vàng quay đi chỗ khác. Cô đã đính hôn với anh, vì thế chắc họ đã hôn nhau. Màu sắc đỏ ửng áp bao phủ mặt cô một lần nữa khi cô nghĩ đến điều đó.

Cô vuốt những ngón tay lo lắng vào mái tóc vàng hoe của mình. “Em muốn quay trở lại giường!” cô bất ngờ nói. Cô cảm thấy xấu hổ, run rẩy, gần như muốn khóc.

Anh nhìn xuống cô và để ý thấy hai má đỏ bừng của cô, cô biết. “Hãy thư giãn nào,” anh thân mật bảo cô, nhẹ nhàng mang cô trở lại giường. “Bây giờ mọi thứ với em chỉ hơi rối rắm một chút thôi. Rồi nó sẽ tốt hơn, anh hứa.” Anh cam đoan với cô khi anh phủ tấm chăn lên người cô.

“Có phải em luôn cảm thấy xấu hổ với...” cô hỏi, và, làn sóng hoảng loạn bắt đầu tấn công cô lần nữa, “Em thậm chí không biết rằng - liệu em có bao giờ xấu hổ với anh!” cô kêu lên. “Em nên thoải mái với anh?”

“Tại sao em lại nên? Trong khi em đang hồi phục, anh chắc là anh một người hoàn toàn xa lạ đối với em.”

Claire tìm thấy một nụ cười sau đó. “Cảm ơn vì đã hiểu em.”

Anh lại cười. “Em thật đáng yêu,” anh nói, và cô đột nhiên phát hiện ra rằng cô đã thật sự cảm thấy thoải mái với anh.

Cô ngáp nhẹ. “Dạo này, em dường như không thể giữ mắt mình mở lâu hơn mười phút,” cô xin lỗi.

“Đó là một gợi ý tuyệt vời,” anh trêu, “Anh sẽ đến văn phòng và làm cho xong một số việc.”

Anh đã đi. Anh đi mà không hôn chào tạm biệt cô, hay thậm chí là một cái hôn vội vào má. Cô rất biết ơn anh vì điều đó. Anh là một người đàn ông xa lạ tuyệt vời của cô.

Cô nhận ra Tye Kershaw làm mình xáo trộn rất nhiều. Cô đã nằm trên giường với một cái đầu trống rỗng, vậy mà chỉ sau mười phút ở cùng anh, cô đã đi từ e thẹn đến căng thẳng và lo lắng, và giờ là thoải mái. Cô vẫn còn nhớ cảm giác trên đôi tay mạnh mẽ của anh. Cô đã đỏ mặt hai lần. Cô luôn dễ dàng đỏ mặt đến như vậy ư?

Cô nhớ lại các đặc điểm của người phụ nữ trẻ trong gương: đôi mắt to màu xanh, cái mũi thon nhỏ và một cái miệng dễ thương. Có lẽ cô trông khoảng chừng hai mươi tuổi. Cô phải hỏi Tye... Cô lại thấy buồn ngủ rồi.

Cô thức dậy với những suy nghĩ rời rạc. Tye đã quay trở lại văn phòng của anh ấy. Anh đã bỏ hết thời gian để đến và thăm cô. Cô không biết anh làm gì. Cô phải hỏi anh. Làm thế nào mà anh biết được cô đang ở bệnh viện? Cô nghĩ chắc là mình đã không xuất hiện trong ngày hẹn của cô và anh. Có lẽ cô gặp tai nạn khi đang ở gần chỗ gặp mặt, anh đã nghe được và đến tìm cô. Tye...

Tye ra khỏi đầu cô khi cô y tá mang đến cho cô cái túi được tìm thấy ở hiện trường tai nạn. Nó được làm bằng một chất liệu tốt, nhưng khi cô kiểm tra bên trong thì chỉ có một cây son môi, một hộp phấn sáp, một chiếc ví, cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì có thể kích hoạt trí nhớ của mình cả.

Qua tuần sau đó, cô hồi phục một cách nhanh chóng. Tới mức bác sĩ Phipps, giờ không còn phải thăm nom cô thường xuyên như trước nữa, đã bàn tới chuyện cho cô xuất viện. Cô đã khỏe hơn rất nhiều, cô biết thế, nhưng cô vẫn còn cả một chặng đường trước mặt cho tới khi hồi phục được hoàn toàn. Trong khi ký ức về những sự kiện trước khi cô tỉnh dậy trong bệnh viện vẫn trống không như thế, và dù cô đang bắt đầu thấy bức bối khi bị giam hãm trong bệnh viện thì ý nghĩ về việc rời khỏi đây khiến cô thấy hoảng sợ.

Điều đó có nghĩa là cô nửa sốt ruột muốn rời bệnh viện nhưng lại nửa khiếp sợ ý nghĩ về việc đi khỏi nơi đã trở thành an toàn đối với cô.

Hầu như ngày nào Tye cũng đến thăm cô, nhưng anh không còn đến thường xuyên kể từ khi công việc buộc anh phải đi đây đi đó khắp nước và thỉnh thoảng rời London qua đêm.

Cho đến lúc đó cô vẫn chưa biết mình đang ở đâu trên đất Anh, và chỉ khi đó cô mới nhận ra mình chắc hẳn phải đang ở London. Chính Tye đã điền vào một vài ô trống khác. Nhưng anh để cô tự thu thập chứng cứ không làm cô rối bằng cách kể cho cô mọi chuyện cùng một lúc - vẫn còn rất nhiều chuyện mà cô không biết.

Cô đã hỏi về công việc của anh, và anh khá cởi mở về chủ đề đó. “Anh là một nhà phân tích kinh doanh độc lập.” anh đáp. Công ty của anh tên là Công ty Nghiên cứu và Phân tích Kershaw và từ những điều nhỏ nhặt mà anh đã kể cho cô, cô có thể lờm lặt được rằng anh có một nhóm những chuyên gia giải quyết vấn đề ưu tú làm việc cho mình. Cô cũng đã biết được rằng công ty của anh liên tục được tìm đến bởi những doanh nghiệp cần các kỹ năng phân tích hàng đầu để tìm ra nguyên nhân và nơi ẩn náu của những vấn đề có nguy cơ dẫn tới thất bại.

Claire lẽ ra đã muốn biết nhiều hơn, nhưng dường như Tye nghĩ rằng anh nói vậy là đủ. Thế nên cô bèn hỏi anh cô làm công việc gì. Anh đã kể cho cô rằng lúc đó cô đang chuyển việc, và theo một cách nào đấy, khi cô có ý định nài ép anh nói xem công việc mà cô vẫn thường làm là gì thì anh lại chuyển sang chủ đề khác.

“Chúng ta gặp nhau như thế nào?” là câu khác trong số những câu hỏi mà cô đã đặt ra, và câu trả lời mà cô nhận không được đầy đủ cho lắm. Tuy vậy, cô hiểu lý do sao lại thế. Rõ ràng chuyện tình cảm của họ là một trong số những câu chuyện tình bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng có lẽ biết, hoặc thậm chí có thể là theo chỉ dẫn nào đó của bác sĩ Phipps, rằng nên tránh làm cô xúc động, Tye đã lái cuộc trò chuyện sang hướng khác.

Và thực sự, cô không thể nói rằng mình thấy có lỗi. Việc nghĩ về mối quan hệ yêu đương mà chắc hẳn là cô đã có với Tye không hoàn toàn làm cô ngưng ngừng, nhưng, nhớ lại vòng tay mạnh mẽ của anh ôm cô lúc đó, cô không thể chối rằng cô cảm thấy xao động trong lòng khi nghĩ về nó.

Ngày chủ nhật, cô chờ đợi, trông ngóng cả ngày mong Tye sẽ tới thăm, nhưng khi đã 8h tối mà anh vẫn chưa đến, cô biết rằng anh sẽ không đến. Và cô muốn anh đến.

Cô nhận ra rằng làm ông chủ của chính mình nghĩa là anh phải làm việc với đủ kiểu giờ giấc, cuối tuần cũng vậy. Có lẽ anh đang làm việc ở đâu đó ngoài London và vẫn còn việc phải làm. Điều đó thật đáng tiếc. Cô sắp xuất viện và không có lấy một chút ý niệm gì về nơi mình sống. Cũng không có một nhân viên y tá nào, cô phát hiện ra, biết cô sống ở đâu. Hoặc, giả như họ có biết, thì cũng không ai nói cả.

Cô đã rời khỏi giường và ngồi được một lúc, nhưng khi nỗi lo lắng bắt đầu dâng lên, cô quyết định trở lại giường. Cô thấy căng đờ ở những chỗ mà cơ sẽ hồi phục sau, cô đã được cam đoan như thế, nhưng trong khi phải thừa nhận rằng không hề phá vỡ bất cứ kỷ lục nào về tốc độ, cơ thể cô vẫn đau ê ẩm khi cô trở lại giường và ngồi đó suy nghĩ. Cô làm gì bây giờ?

Cô đã hỏi Tye về gia đình mình và anh trả lời rằng cha mẹ cô đang đi du lịch, thăm thú đâu đó ở Bắc Mỹ. Anh cho là cô sẽ đồng ý, và bởi vụ mất trí nhớ của cô không đe dọa đến tính mạng, rằng anh không cần cố liên lạc với họ và phá hỏng kỳ nghỉ mà họ đã trông đợi lâu đến thế.

Vì cô cũng sẽ chẳng biết họ là ai ngay cả khi tìm được họ và họ có vội vã trở về đi chẳng nữa nên Claire đã hoàn toàn đồng ý. Cô ngờ ngợ rằng mình là con một. Mặc dù vậy, điều khiến cô buồn bực bây giờ là ý nghĩ rằng cô chẳng thể chiếm giường ở bệnh viện được lâu hơn nữa; đó sẽ là đỉnh cao của sự ích kỷ nếu có ai đó cần hơn đang chờ đợi để có được giường. Nhưng cô cũng chẳng mong rời khỏi bệnh viện, nơi y tá hay nhân viên tạp vụ hay một ai đó luôn hỏi hã từng giờ hay kiểu thế, để về nhà, về một ngôi nhà trống trải và thần thờ nhìn đăm đăm suốt cả ngày vào những bức tường.

Đó là nếu cô sống trong một ngôi nhà. Với tất cả những gì cô biết thì có lẽ cô có một căn hộ nhỏ ở đâu đó, thậm chí là một phòng vừa để tiếp khách vừa để ngủ. Những cảm giác lo lắng của cô tăng thêm mức nữa. Rồi đột ngột, ngay lúc cô thấy thềm ghê gớm có ai đó để trò chuyện thì cửa mở, và Tye bước vào.

“Ôi em thật vui khi gặp anh!” cô kêu lên, và lúng túng vì đột nhiên thấy mắt đăm lệ, cô quay mặt đi không nhìn anh.

“Này, gì đấy?” anh hỏi khẽ, và, bước nhanh tới chỗ cô, anh ngồi lên mép giường và choàng một cánh tay lên đôi vai cô. Rồi anh áp bàn tay còn lại lên một bên mặt cô và buộc cô nhìn anh. “Có chuyện gì thế?” anh nhẹ nhàng hỏi và với giọng nói của anh, sự đụng chạm của anh, cô thấy trong lòng mềm nhũn như kẹo gồm.

Cô cố nén, muốn kìm không bật khóc. “Bác sĩ Phipps nói, mặc dù em sẽ phải quay trở lại để kiểm tra, rằng em đã gần như sẵn sàng để rời khỏi đây.”

Tye Kershaw chăm chú nhìn gương mặt cô trong vài giây yên lặng. Cô không biết anh đang cố đọc điều gì trong mắt cô, nhưng cô hoàn toàn chưa sẵn sàng tiếp nhận sự im lặng của anh. “Ngày mai chẳng hạn.”

“Ng... mai?” Cô nhanh chóng hiểu ra. “Mai em có thể về nhà ư? Anh gặp bác sĩ Phipps rồi à?”

“Anh đã xoay sở để có đôi lời với anh ấy qua điện thoại.” Tye đáp, và cười nụ cười mà cô đang bắt đầu thấy yêu khi anh nói thêm “Thế điều gì làm em lo lắng về chuyện đó khiến đôi mắt xanh to, đẹp, đầy ngạc nhiên ánh về buồn bã đến thế?”

“Em không biết mình sống ở đâu!” cô lí nhí một cách bất lực.

“Ôi em yêu” anh nói khẽ, cánh tay siết chặt đỡ dành quanh bờ vai cô.

“Em sống ở đâu?” cô vội vàng hỏi. “Dường như chẳng ai nói được cho em.” Cô nhìn anh chờ đợi, còn anh thì như định nói nhưng lại ngần ngại. Rồi bất ngờ Claire chợt nghĩ rằng cô biết lý do khiến anh ngần ngại; nghĩ rằng cô hiểu. “Em sống cùng anh.” Cô nói. “Chúng ta sống chung, phải không?” Và, khi hàm ý của điều đó đột ngột xuất hiện trong đầu, gương mặt cô ửng đỏ. “Em có ngủ cùng anh không?” cô khàn giọng hỏi.

“Shh...” Tye dỗ cô im lặng, và, như thể để làm cho mối quan hệ của họ trở nên bớt riêng tư hơn, anh rút cánh tay đang quàng trên vai cô về và rời khỏi giường. Về mặt của anh được giấu kín trong vài giây anh lấy ghế dành cho khách mang lại chỗ giường. Thế rồi, có lẽ để cô không cần phải rảo mắt nhìn anh, anh hờ hững rút ngắn chiều cao của mình nhờ chiếc ghế (nghĩa là ngồi xuống đó ^^) và nhìn sang, gửi đến cô một nụ cười điềm tĩnh đầy khích lệ. “Em đã có tiến bộ tuyệt vời.” anh nói “Nhưng em còn xa, xa nữa mới đủ khỏe để chung giường với ai đó. Và ngoài ra,” anh nói thêm, cái cười mỉm của anh trở thành một nụ cười toe toét quyến rũ nhất “anh đã long trọng cam đoan với bác sĩ Phipps rằng, cho dù em có cầu xin anh làm tình với em khi anh đưa em về nhà thì anh cũng sẽ không thực hiện.” Cô cười phá lên ngay lúc đấy. Đó là một thanh âm đẹp, tiếng cười của cô. Cô thấy như đã lâu lắm rồi cô không cười to như thế, hay trong lòng cũng không.

“Nụ cười của em cũng đáng yêu như giọng nói của em vậy.” Tye nhẹ nhàng nhận xét, ánh mắt anh trên gương mặt cô, và nó như thể trước đây anh chưa từng được nghe nụ cười của cô - cô cho rằng cũng phải lâu lắm rồi.

Cô quên ngay ý nghĩ đó khi sự nhớ ra điều anh vừa nói, và đúng lúc đó cô trở nên nghiêm túc. “Anh nói anh sẽ đưa em về nhà ư? Ở đâu?” cô hỏi nhanh “Nhà ở đâu? Ở London này ư?”

Anh lắc đầu. “Một ngôi làng ở Hertfordshire.” anh đáp “Bác sĩ Phipps tin rằng em cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng để hồi phục. Anh ấy nghĩ là em nghỉ ngơi ở đây sẽ thoải mái hơn nhiều so với ở căn hộ tại London của anh.”

“Anh có hai nhà à?” cô vừa hỏi vừa hình thành ý nghĩ rằng bác sĩ Phipps muốn cô tiếp nhận thông tin từ từ nhưng lại vừa muốn cùng lúc biết tất cả mọi chuyện.

“Anh vừa mới thừa hưởng Grove House của bà.” Tye trả lời.

“Em đã đến đấy chưa?”

Anh lắc đầu. “Đó sẽ là một khởi đầu mới dành cho em.” Anh nói “Em không biết ai ở đó cả và sẽ chẳng ai biết em.” Anh nhìn cô đầy khích lệ “Vì thế em sẽ không phải lo lắng chuyện có nên chào ai đấy em gặp trên phố hay không.”

Cô chưa nghĩ tới điều đó. Mặc dù, bởi cô chỉ mới tự đứng được nên cô không chắc mình có thể đi được hàng trăm mét mà không ngã. Đi dạo ngoài trời không phải việc quan trọng chủ yếu trong ý nghĩ của cô.

“Bà anh mất rồi à?” cô hỏi, mặt kỳ quặc nào đó của não cô nhảy choách sang ý nghĩ đó.

“Bà mất vài tháng trước.”

“Em xin lỗi.” Đột nhiên Claire thấy mình đã vô ý khi hỏi. “Em có biết bà anh không?”

“Em chưa gặp bà.” Anh đáp, nói thêm đầy khích lệ “Em sẽ thích Shipton Ash. Anh chắc chắn thế.”

“Đây là nơi có Grove House à?”

“Đây chỉ là một ngôi làng nhỏ. Rải rác quanh đây có một cửa hàng, một quán rượu và vài cơ ngơi khác.”

“Em sẽ sống ở đây một mình à?” cô hỏi, vừa không muốn sống cùng Tye như thể cô là vợ anh, vừa bắt đầu thấy lo lắng về việc rời khỏi bệnh viện, không có ký ức, một mình sống qua ngày và đêm trong một ngôi nhà xa lạ nào đó.

“Anh sẽ ở đó nhiều nhất có thể.” Tye hứa với cô. Và, trong cái liếc nhanh đầy căng thẳng của cô “Đừng lo, em sẽ có phòng riêng. Và khi anh không ở đây, Jane Harris, người giúp việc kiêm y tá của bà anh trước đây sẽ tới ở với em.”

Mắt Claire tròn xoe “Anh đã sắp xếp tất cả những việc này ư? Trong khi em ngồi không ở đây, anh đã bận rộn thu xếp tất cả những việc này để chăm sóc em ư?”

“Anh đã sống khá ích kỷ.” Tye cho cô biết “Chiều anh đi.”

“Em chẳng tin anh lại có cái xương ích kỷ nào trong người.” cô phản đối “Anh đến thăm em thường...” Giọng cô đuối dần. Đó có phải điều bạn làm khi bạn yêu ai đó, săn sóc cho họ, dọn phẳng đường khi gặp đoạn gập ghềnh? “Anh có yêu em không?” cô bất ngờ hỏi, và, ngay sau ý nghĩ đó “Em có yêu anh không?” cô hỏi.

Đôi mắt xám nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh sâu thẳm của cô. Không hề lưỡng lự, trái tim cô bắt đầu nện thình thịch với ý nghĩ rằng người đàn ông đầy quyến rũ và sành điệu này có thể chuẩn bị nói với cô rằng anh yêu cô, nhưng anh không làm gì như vậy mà thay vào đó, anh nói “Anh nghĩ rằng lúc này em và anh chỉ nên là bạn, và không có gì nhiều hơn thế.”

“Oh” cô thì thầm. Và, với cả lòng kiêu hãnh lẫn sự thông minh trong công việc, “Anh có muốn lấy lại nhẫn đính hôn không?” Cô định tháo nó khỏi ngón tay, nhưng Tye đã chìa tay ra đặt lên đôi bàn tay cô, giữ cô lại.

“Anh không hề ám chỉ điều đó!” anh tuyên bố. “Anh nói là trong thời gian này, cho tới khi em khỏe hoàn toàn, việc đính hôn của chúng ta sẽ trở thành một chuyện tình trong sáng thuần khiết.”

“Đính hôn trong sáng thuần khiết” cô nhắc lại, chủ yếu là để vượt qua cảm giác nhói nhói do sự tiếp xúc khi bàn tay ấm áp của anh đặt trên tay cô. Nhưng, khi cô nghĩ về điều anh đang nói “Em thích điều đó.” Cô nói, và Tye thả tay cô ra rồi đứng lên.

“Anh sẽ để em nghỉ ngơi.” Anh bình luận. “Mai em có cả một ngày một nhọc trước mặt”.

“Quần áo!” cô thốt lên trong cơn hoảng hốt vào phút chót; cô không hề muốn thực hiện hành trình về Grove House trong bộ đồ ngủ.

“Tất cả đã được thu xếp.” anh khẳng định với cô “Nghỉ ngơi chút đi.” Anh nhắc lại và rời đi.

2. Chương 2

Tye nhìn vào đôi mắt xanh lo âu của cô, vẻ kiềm chế. “Để em vào nhà đã.” - một lát sau anh nói, và khởi động xe.

Đầu cô bắt đầu đau. Cô ngồi lui về phía sau ghế. Cô không biết ký ức đó bắt từ đâu mà ra, nhưng nó ở đó, như sự thật rằng mẹ cô đã từng yêu thích cây cối.

Jane Harris hẳn là đang canh chờ họ vì bà đã mở rộng cánh cổng lớn của Grove House khi họ dừng lại bên ngoài. Bà là một phụ nữ kín đáo trạc cuối ngũ tuần, tươi tắn nở một nụ cười và đứng lùi lại khi Tye vòng tay ôm Claire giúp cô bước vào sảnh rộng.

Anh giới thiệu họ với nhau, bổ sung thêm “Chuyến đi hơi quá sức Claire. Tôi sẽ đưa cô ấy lên thẳng phòng.”

“Phòng của cô đã sẵn sàng mọi thứ.” Jane Harris đáp “Tôi mang ít trà nhé?”

“Được không, Jane?” anh đồng ý và quay sang Claire bình luận “Em sẽ không bao giờ lên được gác nếu chỉ dựa vào sức mình.” Thế rồi, như thể cô nhẹ bỗng, anh bế cô đi lên chiếc cầu thang rộng đẹp mắt.

“Em đi được!” cô phản đối, nhưng phải thừa nhận rằng cô thấy hơi mệt thật.

Thêm một lần nữa, được anh nhẹ nhàng bế tựa vào ngực, có vẻ như anh đưa cô tới một trong những căn phòng trên gác, Claire cố xua đi cảm giác không yên rằng có gì đó không ổn, có gì đó rất, rất không ổn.

Vào đến phòng, Tye đặt cô xuống giường, dịch người cô để cô ngồi dựa vào gối, chân đặt trên giường. Nhưng ngay khi anh đứng thẳng dậy, cô yêu cầu luôn “Kể cho em về mẹ, Tye?”

Anh nhìn vào đôi mắt đầy vẻ đau khổ của cô và im lặng chùng một hai giây, rồi trả lời “Sự thật là, nhóc ạ.” “Anh chẳng biết gì về mẹ em cả.”

“Anh chưa từng gặp bà ư?”

“Anh chưa.”

“Nhưng... nhưng anh nói là bố mẹ em đang đi nghỉ...” Cô dừng lại, trí thông minh của cô hoạt động. “Anh với bác sĩ Phipps cho rằng em nghĩ bố mẹ em đang đi nghỉ thì tốt hơn là để em biết mẹ đã mất ư?” cô hỏi “Anh ấy không muốn em phải lo lắng về bất cứ chuyện gì.” Tye đáp “Và, nói thật, anh nghĩ rằng em đã chịu đựng quá đủ cho một ngày. Anh sẽ lấy vali cho em còn Jane sẽ giúp em đi nghỉ.”

“Nếu em nhớ ra điều gì khác nữa thì sao?” Claire hỏi, đột nhiên bắt đầu hoảng sợ.

“Anh không đi xa đâu, chỉ ra xe thôi.” Anh cam đoan với cô, và anh đi chưa đầy một phút thì Jane Harris bước vào với một khay trà.

Claire có cảm tình với Jane Harris, bà bảo cô cứ gọi bà bằng tên riêng, và khi Tye quay trở lại cùng chiếc vali anh đã mang tới bệnh viện thì họ đang cùng nhấm nháp trà.

“Anh sẽ để em tự nhiên.” Anh nói “Anh sẽ...”

“Anh đừng đi...” Claire vội vã ngắt lời, và, hơi ngượng ngùng khi thấy anh đã trở thành chỗ dựa cho cô và cô thấy hốt hoảng khi nghĩ anh sẽ đi “... vội” cô nói thêm.

Anh mỉm cười. “Anh chẳng có việc gì phải vội về London.”

Khi anh đi rồi, Jane dỡ đồ trong vali của cô ra và giúp cô đi nghỉ. Khi mí mắt cô bắt đầu sụp xuống, Jane nhẹ nhàng ra ngoài và để cô nghỉ ngơi.

Nhưng Claire không nghỉ ngơi được; đầu óc cô không để cô yên. Cô biết rằng mẹ cô đã từng yêu cây cối, và rằng mẹ cô đã mất.

Hai mẫu thông tin này cứ lượn vòng vòng trong đầu cô. Thành thử ra đến lúc Jane mang cho cô bữa tối sớm, Claire cảm thấy gần như cạn kiệt hết sức lực.

Khi Jane đã đi khỏi, với phép lịch sự tự nhiên, Claire cố ăn càng nhiều càng tốt món thịt hầm mà Jane đã khéo léo nấu. Nhưng Claire ăn không ngon miệng lắm. Cô bắt đầu băn khoăn rằng mình đang làm phiền mọi người nhiều.

Cô tính ra khỏi giường và mang bát đĩa đã dùng xong xuống nhà, và chỉ đang cân nhắc xem liệu cái khay và thân hình run rẩy của cô có tới được nhà bếp toàn vẹn hay không thì Jane đã quay lại.

“Không đói à?” bà hỏi, với cái liếc nhìn nhà nghề nhắm vào thân hình mảnh khảnh của Claire, Jane nhắc khay đồ ăn trên giường lên. “Ta có thể thấy ta sẽ phải vất vả lắm mới giúp cháu lên được vài pound đây.” Bà khẽ nói thêm.

“Cháu xin lỗi.” Claire hối lỗi, biết rằng mặc dù cô có những đường cong ở đúng chỗ cần có và ngực cũng đầy đặn nhưng cô vẫn thuộc diện gầy. “Món thịt hầm rất ngon.” Cô cảm ơn người phụ nữ mà cô có thể bổ sung thêm “nấu ăn ngon” vào danh sách các kỹ năng khác của bà.

“Ta chỉ mang khay xuống và dọn dẹp một chút rồi sẽ nghỉ.” Bà mỉm cười trìu mến “Giờ thì, cháu có cần gì trước khi ta đi không?”

“Bác không ở lại qua đêm ư?” Claire chợt lo lắng hỏi.

“Anh Kershaw sẽ ở đây.” Jane nhanh chóng khẳng định với cô, và hết sức thông cảm khi vuốt phẳng khăn trải giường và đổ dành “Cố gắng đừng có lo lắng. Thỉnh thoảng cháu có thấy bất an cũng là điều tự nhiên thôi. Nhưng-“ giọng bà tươi tỉnh hẳn lên “- ở giữa bọn ta, bọn ta sẽ giúp cháu trở lại bình thường.”

Claire vượt qua được cơn hoảng hốt và mỉm cười “Bác vừa là y tá lại vừa là chuyên gia nấu ăn hạng bốn sao.” Cô nhận xét.

“Y tá học hành bài bản và chuyên gia nấu ăn vật vờ.” Jane cười phá lên.

“Bác không thích làm y tá sao?”

“Thích chứ.” Jane đáp. “Cho tới khi lưng của ta bị đau. Nhưng ta thật may.” bà vui vẻ nói tiếp “Đúng lúc ta biết rằng mình phải tìm nghề khác thì ta nghe tin bà cụ Kershaw cần người giúp việc - ưu tiên người có kiến thức về y tá. Khi đó bà cụ chưa ốm, nhưng yếu ớt và bị một vết loét không thể lành lại.” Bà dừng lại cười toét miệng “Và, như mọi khi, ta lại đang nói nhiều quá rồi.”

Tại sao, khi mà ngày hôm đó cô chẳng làm gì mấy, cô lại đột nhiên thấy mệt, đó là điều bí ẩn đối với Claire, nhưng Jane đi được chưa lâu thì cô đã thấy như không thể nào mở mắt ra được.

Cô tỉnh giấc khi thấy một người đàn ông cao lớn cúi người xuống giường cô, một cảm giác khiếp sợ vô cùng xẹt qua cô “Cút đi!” cô gào lên trong sợ hãi “Đừng có bước vào đây!” cô thét lên, ngồi bật dậy, lấy hết sức lực mà cô có để nhảy ra khỏi giường, khiếp sợ.

Người đàn ông lùi xa khỏi giường và làm như đi theo cô, nhưng rồi anh dừng lại, đứng sững ngay tại chỗ khi anh nhìn thấy ánh nhìn đầy hoảng sợ trên gương mặt cô. “Em yêu, là...”

Và đột nhiên, nghe anh nói, nhìn thấy rõ khuôn mặt anh, giờ đây anh không còn cúi xuống trên cô nữa, cô nhận ra Tye, vị hôn phu của cô. Cô rùng mình thổ hồn hể, nhận thấy rằng khuôn mặt của anh hẳn phải bị khuất trước khi cô chuyển động. “Ôi Tye.” Cô kêu lên, hết sức xấu hổ “Em không biết đây là anh.” Ngay sau đó, đôi chân cô bủn rủn, cô ngồi phịch xuống mép giường, mặt tái nhợt.

Khi sự tổn thương trong giây lát qua đi, Tye bước vòng tới bên giường phía cô và ngồi xuống cạnh cô, choàng tay ôm lấy cô “Được rồi, cưng à.” Anh nhẹ nhàng nói “Anh ở đây. Không gì có thể hại em được.”

Hơi thở cô đứt quãng “Đã có ai làm hại em ư? Người nào đó?” cô hỏi, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt lo lắng.

Tye để ý cô một hồi lâu “Anh không biết.” anh trả lời, ánh mắt không hề rời khỏi gương mặt cô.

“Bác sĩ Phipps nói việc em mất trí nhớ có thể là do vụ tai nạn, nhưng đôi khi việc mất trí nhớ cũng xảy ra nếu ai đó cố xóa sạch chuyện gì đó kích động. Thỉnh thoảng cũng có thể là cả hai.”

“Anh cũng tin thế.” Tye đáp lại.

“Anh ấy cũng nói vậy với anh ư?”

“Anh muốn biết mọi chuyện cần phải biết.”

Claire mong rằng anh đã làm thế. Tye là tuýp người như vậy. Cô run rẩy thở dài, ngay lập tức biết rằng mình đang run lên, và nhận ra Tye hẳn cũng phải thấy điều đó, vì anh đã im lặng ôm cô dựa vào anh được một lúc rồi.

Thế rồi từ từ, khi bắt đầu hồi lại sau cơn hành hạ của những bóng ma quá khứ vô danh, Claire bắt chợt nhận ra sự chật chội của áo xống mà cô đang mặc. Bộ đồ ngủ của cô lần này màu xanh da trời, tôn lên màu xanh sâu thẳm đáng yêu của đôi mắt cô. Một bên dây đã tuột xuống cánh tay, và khi cô lui lại khỏi Tye, cô thấy chất liệu lụa chẳng để lại gì mấy cho trí tưởng tượng. Cô đột nhiên rùng mình.

“Em lạnh rồi.” Tye nói, mỉm cười với cô khi anh lui lại, mắt anh quét qua cô. Cô liếc xuống, dõi theo chuyển tham quan ngắn ngủi của anh dành cho thân hình cô, và đỏ mặt khi nhận thấy ngực cô căng lên cùng hai đầu ngực cứng lại hiện rõ dưới chất liệu mỏng manh.

“Em xin lỗi.” cô nói chẳng vì lý do gì, và mắt họ gặp nhau.

“À, ít nhất thì sắc mặt em cũng khá hơn.” Tye đùa, và cô nghĩ cô biết tại sao trước đây cô lại yêu anh. “Trong trường hợp em có định chạy vì hơi bị sốc - đây là chưa nói tới chuyện giờ đã là gần nửa đêm.” Anh nói tiếp, giọng đùa biến mất “Anh nghĩ là chúng ta sẽ đưa em quay lại giường.”

Rất nhanh sau đó, cô nằm trên giường, Tye ngồi ghế ngay cạnh cô. Anh ở lại với cô một lúc khá lâu, chuyện trò đủ chuyện, nhưng vẫn chú ý rằng cô không nhớ gì cả.

Anh nhẹ nhàng nhận xét về món thịt hầm thơm ngon của Jane, và Claire đáp lại rằng món thịt hầm có điểm hay ho là bạn có thể nấu nó và rồi quên nó - một ân huệ trong một ngày bận rộn.

“Làm sao em lại biết điều đó?” cô thốt lên ngay khi nói dứt lời “Em làm việc kiểu như chuyên gia nấu ăn ư?”

“Em chưa bao giờ chỉ là một gương mặt xinh xắn.” Tye nhẹ nhàng trả lời. Và, vừa nhìn cô, vừa rõ ràng đánh giá xem liệu cô có sắp bị sốc hay không “Em sẽ không sao nếu anh đi chứ?” anh hỏi.

“Tất nhiên rồi.” cô trả lời không hề ngập ngừng.

“Anh chỉ ở ngay gần đầu hành lang thôi nếu em có gì cần.” anh báo cho cô biết. “Anh sẽ để cửa mở. Gọi anh nếu-”

“Ôi Tye!” cô bắt lực thốt lên, và rồi đoán rằng, ngoài cảm giác hoảng sợ trước đó, Jane chắc hẳn đã kể anh nghe về những cảm giác lo lắng bất an của cô trước ý nghĩ phải ở một mình đêm đó. “Em xin lỗi vì đã phiền phức đến vậy. Chắc là anh đang muốn trở lại London...”

“Bây giờ, tại sao anh lại muốn làm thế khi cô bạn gái tuyệt nhất của anh đang ở đây?” anh nhẹ nhàng chen ngang. Cô là cô bạn gái tuyệt nhất của anh ư? Cô phải thừa nhận rằng cô thấy an tâm hơn một chút khi nghĩ thế. “Đừng có quên, anh chỉ ở ngay đầu hành lang thôi.” Anh nói, và chực bước ra khỏi phòng khi cô ngăn anh lại.

“Tye!” cô gọi. Anh dừng khựng, quay người lại, và từ hư không, cô thấy mình buột miệng “Tye, anh hôn em được không?”

“Anh...”

“Xin lỗi!” cô thốt lên nhanh chóng, rồi nói thêm “Có vẻ như em suốt ngày xin lỗi.” và giải thích “Chỉ là em quên mất nụ hôn của anh như thế nào, và...”

“Em là người thích trừng phạt.” anh chậm rãi, và, với một tiếng thở dài quá đáng khiến cô cười phá lên, anh quay trở lại giường “Em hứa không được đối xử độc ác với anh đấy nhé?” anh hỏi giọng cứng rắn đầy chế nhạo.

“Em hứa, thưa ngài.” Cô nói, và Tye cúi xuống cô. Một khoảnh khắc sau đó đôi môi anh chạm vào môi cô và cô đón nhận một nụ hôn ấm áp mà trong sáng.

“Được chưa?” Tye hỏi khi anh lui lại, mắt anh tìm kiếm mắt cô, gần như thể anh nghi ngờ có thể một người nào đó đã tấn công cô và cô muốn chữa lành - bất cứ vết sẹo nào đó với một nụ hôn từ ai đó cô tin tưởng.

Trong khi đúng là tim cô đang đập rộn ràng, và cô đang trải qua cơn thúc giục gần như không thể kiểm soát nổi muốn vòng đôi cánh tay quanh Tye và cầu xin nụ hôn khác, có lẽ là một nụ hôn ít trong sáng hơn, Claire thấy đúng lúc đó rằng trong cô chưa bao giờ thấy yên ổn đến thế.

“Chắc chắn rồi.” cô trả lời, thấy chóng mặt lạ lùng từ sự đụng chạm của môi anh lên cô. “Chúc anh ngủ ngon, Tye.”

Anh nhìn xuống cô đồng tình. “Ngủ ngon”, anh chào cô, và lặng lẽ rời khỏi phòng cô.

Cô đã ngủ ngon. Nhưng, có lẽ vì đã ngủ khá ngon từ trước nửa đêm nên cô thức giấc rất sớm. Tỉnh dậy và đội nhiên thấy khỏe khoắn hơn những gì cô đã cảm thấy trong một thời gian dài. Người cô ít nhiều đã hồi phục, cô nghĩ xa hơn một chút - thế thì tại sao cô vẫn đang nằm trên giường?

Vẫn sớm, bên ngoài trời còn tối, nhưng Claire đột nhiên chắc chắn rằng cô đã sống một cuộc sống rất bận rộn. Dường như việc nằm ỳ ra đó là làm ngược lại với phần nào đấy trong cô, khi lẽ ra cô phải ra khỏi giường mà vận động và làm gì đó.

Dù vậy, có vẻ như chẳng có gì nhiều mà cô làm được, và cô biết rằng cô vẫn đang hồi phục. Nhưng, cô sẽ nằm đó trong vài tiếng đồng hồ tới, có lẽ là chờ Jane tới và mang cho cô một tách trà ư?

Claire nghĩ đến Tye, người “chỉ ở ngay gần đầu hành lang”, và bản khoản đã bao lâu rồi kể từ khi ai đó mang cho anh một tách trà đến tận giường. Thế rồi cô nhận ra rằng có lẽ, trước khi cô bị tai nạn, cô đã pha trà cho anh và mang tới bên giường anh. Có lẽ họ đã làm tình...

Cô vội vã kéo suy nghĩ của mình tránh xa những chủ đề như thế, ngay lúc đó má cô nóng bừng khi nhớ lại khuôn miệng tuyệt vời của anh trên miệng cô đêm qua.

Như thể để trốn khỏi những suy nghĩ như thế, cô ra khỏi giường và quyết định đã đến lúc cần cố gắng nhiều hơn. Cho đến lúc này cô vẫn chưa được phép tắm mà không có người kèm. Cô sẽ bắt đầu bằng việc tự tắm.

Cô đã quen với phòng tắm ở kế bên, nhưng cô kinh ngạc khi phát hiện ra mình yếu như thế nào. Ngay cả công đoạn đơn giản là cúi người trên bồn tắm, nút bồn lại và mở vòi nước cũng buộc cô phải ngồi xuống ghế trong phòng tắm khi chờ bồn tắm đầy.

Dù vậy, năm phút sau, cô cũng được nằm thư giãn trong nước và bắt đầu thấy vô cùng tự hào về mình. Đã qua rồi những ngày phải có ai đó hộ tống khi cô tắm. Cô đã tự xoay sở được - cô sẽ không cần phải chờ Jane tới.

Cô tự xoa xà phòng, để ý rằng mình vẫn còn những vết thâm tím ở chỗ này chỗ khác. Thế rồi chỉ lúc đó cô mới nhận ra mình đã may mắn đáng ngạc nhiên thế nào vì không bị gãy xương khi vụ tai nạn xảy ra. Ngay cả bây giờ và cô thừa nhận mình đã mất toàn bộ các khái niệm về thời gian nhưng cũng phải đến hàng tuần sau, cơ thể cô vẫn thấy rệu rạo ở nhiều chỗ. Cô rửa sạch đám bọt có mùi thơm dễ chịu và, vừa thấy mệt trở lại, cô nghĩ trong nước, để mặc các suy nghĩ cuốn đi.

Cô nghĩ về mẹ và bản khoản về cha. Mẹ cô vừa mới mất hay từ lâu, lâu rồi? Cha mẹ cô có hết lòng vì nhau không? Hay có thể là họ đã ly dị và... Điều đó chẳng ích gì; đầu cô bắt đầu đau trở lại. Có một thanh chắn ở đó và chỉ là dường như không thể nào vượt qua được nó.

Claire tiếp tục nghĩ về cách cô phản ứng lại khi cô tỉnh giấc đêm qua và thấy Tye cúi người trên cô, có lẽ để kiểm tra xem cô đã ngủ hay chưa. Ôi, người đàn ông tội nghiệp. Anh đã quá tốt và cô lại thét vào mặt anh làm anh phiền lòng.

Đã có ai đó tấn công cô ư? Cô nhanh chóng gạt câu hỏi đó đi. Cô không muốn biết, và lần này, cô thấy mừng vì không nhớ gì cả.

Nhưng dường như đột nhiên những bóng ma lại đang chuẩn bị dày vò cô, và một cách vội vã, nhanh hơn cả ý nghĩ, cô nhảy ra khỏi bồn tắm - chỉ để phát hiện ra rằng thay vì tiếp đất bằng chân thì cô lại ngã phịch xuống sàn.

Trong một lúc, cô quá run để có thể đứng lên. Nhưng khi cô bắt đầu hồi hồi lại, cô sững sốt phát hiện ra rằng một cơ thể bị khâu vá, xây xước và thâm tím, cộng với vài ngày hôn mê và còn nhiều ngày hơn thế chỉ nằm ỳ trên giường, đã khiến cô thấy yếu ớt phát choáng! Cô cũng bị đau khi cố di chuyển. Nhưng vài phút sau, cô lấy hết năng lượng có được để đứng dậy và ngồi vào chiếc ghế đặt trong phòng tắm.

Hàng giây, có lẽ là hàng phút, trôi qua khi tất cả những gì cô có thể làm chỉ là ngồi đó. Cô thấy bị bầm dập, thâm tím và hoàn toàn kiệt sức, và khi đó cô chỉ lo lắng không biết sẽ lấy đâu ra sức lực chứ không nghĩ gì tới hiện thực rằng cô cần phải lau khô người.

Thế rồi có ai đó gõ cửa phòng tắm.Ồ, tạ ơn chúa. Jane, tinh thần Claire phấn chấn hơn. Chỉ có điều đó không phải là Jane. Đó là giọng của Tye vọng qua cánh cửa gỗ. “Anh không hài lòng chút nào khi em tự đi tắm.” anh gọi, và Claire, giật mình nhận ra chắc hẳn là anh đã nghe thấy tiếng nước chảy trong đường ống.

“Tất nhiên là em không định mời anh tham gia cùng rồi.” cô gay gắt nói lại, nhận ra rằng cô không thêm quan tâm chuyện bị nhìn thấy chẳng mặc gì, và rồi, trong khi phần còn lại của cô dường như chẳng còn chút

sức lực, miệng lưỡi cô lại chẳng bị làm sao.

“Anh lo em bị chóng mặt!” Tye nhanh chóng đáp lại.

Cô chẳng quan tâm đến giọng anh. “Em không phải cái loại chuyên chóng mặt!” cô đáp lại, dù cũng chẳng biết cô là loại nào.

“Em...” anh bắt đầu cứng rắn, nhưng kiềm chế, và rồi, giọng đều hơn, nhắc cô “Em vừa ốm.”

“Em sẽ thấy khỏe hơn rất nhiều khi anh đi khỏi đây!” cô vịn lại, và biết cô không hề là chính mình. Cô cúi kính, ốm yếu đến tội nghiệp - và anh, người không làm gì ngoài đối tốt với cô, không đáng phải chịu sự càu gắt của cô. Cô chỉ có thể tưởng tượng rằng đó không thể là cách mà cô thường sống khi khỏa thân ngồi đó, nói chuyện với ai đấy ở bên kia cánh cửa, và rằng một kiểu tính cách e lệ đầy bối rối nào đó đã thúc ép cô làm thế.

“Anh còn ở đây không?” cô hỏi, bốt gay gắt hơn, bắt đầu thấy xấu hổ vì bản thân.

“Anh sẽ ở đây khi em ra.” Anh đáp.

“Em ra đây.” Cô trả lời, chợt thấy hoàn toàn kiệt sức và khổ sở.

“Em ổn chứ?” anh hỏi, khi hàng giây đã trôi qua và không hề có tiếng chuyển động.

“Dĩ nhiên rồi.” Cô đáp. “Em...” Cô đứng dậy và kinh hoảng thấy cả hai chân loạng choạng. “Có-có Jane quanh đây không?” cô hỏi, cố để nghe giọng được bình thường nhưng những giọt nước mắt yếu đuối trào ra trong mắt.

Những giọt nước mắt đó không rơi xuống; chúng bị chặn lại bởi cơn sốc trong cô khi nghe thấy Tye mở cửa phòng tắm. Cô nhìn chăm chăm vào anh trong giây lát sững sờ không có gì xảy ra. Thế rồi, khi cô thoáng thấy anh quan sát thân hình cô trần trụi và ướt át ngồi đó, cô gập người về phía trước, như thể hy vọng che được bộ ngực trần của cô trước ánh nhìn của anh.

Nhưng cô không cần phải lo lắng về điểm đó, cô sớm nhận ra, vì trong giây lát dường như Tye đã nắm bắt được toàn bộ tình thế. Và trong khi cô vẫn đang co mình lại ở đó, sững sờ, anh đã túm lấy chiếc khăn bông ẩm áp trên giá sấy khăn và choàng nó lên vai cô, quấn nó quanh cô.

Ngay lập tức cô bắt đầu thấy khá hơn một chút. “Hôm nay Jane có đến không?” cô hỏi, chẳng vì lý do rõ ràng nào hơn là, thật kỳ quặc, để những giọt nước mắt yếu đuối lần nữa bị ngăn lại.

“Hôm nay em sẽ phải chịu đựng anh thêm nữa.” anh đáp lại, và chỉ thị cho cô “Ngồi yên đấy. Anh sẽ quay lại trong vòng một phút.” Đúng như anh nói, sau khi rời cô chỉ để đi lấy thêm một ôm đầy tay khăn bông, anh đã trở lại. “Tưởng tượng anh là người đàn ông tuyệt nhất của em.” Anh nói, và trước khi cô kịp chớp mắt, anh đã rút nhanh chiếc khăn ẩm khỏi cô và cuộn cô lại trong một chiếc khăn khô. Trước khi cô nhận ra, anh đã nâng cô lên trong vòng tay và bế cô vào phòng kia.

“Em thấy mình như một con ngốc.” cô sụt sịt, nước mắt lại trào ra.

“Em không nghĩ đến chuyện khóc bên anh đấy chứ, anh mong thế?”

“Anh nghĩ em là loại con gái nào?” cô giễu cợt.

“Một người rất đáng yêu.” Anh trả lời, đặt cô xuống mép giường. “Một người rất đáng yêu đang cố gắng hết sức trong một thế giới mà ở đó mọi thứ chắc hẳn đang rối tung từng beng lên.”

“Ôi Tye!” cô kêu lên “Em xin lỗi vì lúc trước đã gắt gỏng thế. Em thật cẩu kính còn anh thì quá tốt. Em kh-không thể tin được là em lại yếu đến thế.”

“Cơ thể em vừa phải chịu một cú sốc kinh khủng, chẳng ai mong em nhảy bật dậy và tập aerobic.” Anh trấn an cô, và qua tấm khăn cực lớn bọc lấy cô, anh bắt đầu lau khô người cô. Khi chiếc khăn đó ẩm, anh nhẹ nhàng rút nó khỏi cô và quấn cô trong một chiếc mới. “Thấy thoải mái không?” anh hỏi. Cô gật đầu, chợt thấy vô cùng mệt mỏi và buồn ngủ. “Xong rồi, đi ngủ.” anh thản nhiên chỉ dẫn và, có lẽ không hề có ý định để cô tự cử động, anh bế cô lên, vẫn cuộn trong chiếc khăn khô, và đặt cô vào giường.

Cô nhìn lên anh, và mệt mỏi mặc dù cô biết cô phải mỉm cười “Anh hơi đặc biệt, phải không?” cô lầm bầm, và rồi nhắm mắt lại.

Cô gần như đã chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn mơ màng nghe anh nói khẽ “Chính em cũng hơi đặc biệt, em yêu ạ.”

Cô tỉnh giấc, thấy nóng và hơi bối rối. Chiếc khăn Tye quấn quanh cô đã tuột ra và trong giây lát, khi cô bắt đầu nhớ ra tại sao mình lại chẳng mặc gì mà nằm trên giường, cô không thể nhớ nổi bộ đồ ngủ của cô ở đâu.

Thế giới lộn xộn của cô nhanh chóng tự ổn định lại khi cô nhận ra rằng nó chắc hẳn vẫn còn trong nhà tắm. Nhưng cô không muốn ngồi không cả ngày trong bộ đồ ngủ. Cô chưa bao giờ lấy lại được sức lực chỉ nhờ ngồi không.

Ý nghĩ của cô về việc ra khỏi giường, giá như được ngồi ngoài trời, như cô đã làm khi ở bệnh viện, bị ngắt giữa chừng khi có ai đó, như thể nghĩ rằng cô vẫn đang ngủ, khẽ gõ cửa.

“Mời vào!” cô nói, và thấy ngưỡng ngừng khi Tye nhận lời mời của cô. Cô có cảm giác rằng lý do duy nhất khiến anh gõ cửa chỉ là để báo trước cho cô. Rõ là anh không mong lần nữa khiến cô phải thét lên với anh nếu cô có thức giấc thấy anh cúi xuống trên người cô, như cô đã làm đêm qua. “Mấy giờ rồi?” cô hỏi để che đi sự ngưỡng ngừng của mình, trong khi cùng lúc đó, cô vùng vẫy để thoát khỏi chiếc khăn quá khổ và ngồi dậy.

“Hơn mười giờ một chút.” Anh trả lời. “Em không-?”

“Anh không phải đến văn phòng ư?” cô ngắt lời, ngược lên gương mặt điển trai của anh và thấy có lỗi khi vì cô mà anh không đi làm.

“Đây là một trong những lợi thế của việc làm ông chủ của chính mình.” Tye đáp, bước tới và ngồi xuống bên mép giường cô. “Anh có thể nghỉ bất cứ khi nào anh muốn.”

Cô thấy anh thật quyến rũ. “Nhưng công việc của anh sẽ bị ảnh hưởng!” cô phản đối.

“Không, không hề.” anh phủ nhận, mắt anh nhìn khuôn mặt cô, tự đánh giá xem liệu cô đã hồi phục sau nỗ lực vượt quá sức mình lúc sớm hay chưa. “Anh vừa lập văn phòng ở căn phòng phụ cạnh thư viện của bà rồi.”

Claire im lặng nhìn anh trong vài giây. Trước đó anh đã kể với cô rằng bà anh mất vài tháng trước, nhưng sự thực rằng Tye vẫn nhắc tới thư viện trong ngôi nhà anh đã thừa hưởng là “thư viện của bà” dường như cho thấy anh vẫn nghĩ ngôi nhà này là của bà anh.

Trong phút giây ngập tràn sự cảm thông, theo một cách nào đó biết rằng Tye đã vô cùng yêu quý bà, Claire nghiêng người về phía trước để chạm vào anh. Rồi khi tấm khăn trải giường rơi khỏi người cô, má cô đỏ ửng.

“Ôi!” cô khóc thét lên, điên cuồng chộp lấy tấm khăn để che đi bộ ngực đã một phần bị hở ra. “Ôi!” cô kêu lên lần nữa, nhưng thấy đỡ hơn vì đã che được kín mặc dù vẫn còn phần vai lộ bên ngoài. “Có phải ai cũng mất hết dây thần kinh xấu hổ khi bắt đầu quen với những người khoác áo trắng vào kiểm tra tiến độ bình phục không?”

Tye nở một nụ cười thân thiện. “Em không hề mất hết dây thần kinh xấu hổ, hay cho dù là để lạc nó.” Anh cam đoan “Anh thề là anh chưa từng biết ai lại ngưỡng ngừng một cách đáng yêu đến thế.” Anh trêu “Hay là” anh nói thêm “thường xuyên như thế.” Cô vẫn hơi ửng hồng và anh, có vẻ như, đã kiên quyết sẽ trêu cô để cô quên đi sự bối rối khi anh hỏi “Bây giờ thì, em dự định sẽ cố làm gì trong cuộc phiêu lưu tới?”

Cô biết anh đang nói tới cuộc phiêu lưu gần nhất của cô khi cố ra khỏi giường, đi tắm và trở lại giường mà không cần trợ giúp. “Em xin lỗi.” Cô thấy mình còn nợ anh điều đó. “Em đã không bao giờ thử tắm nếu như em...”

“Sao?” anh kinh ngạc ngắt lời “Em ngăn cản anh giúp em ư?”

Cô không chắc về câu đùa của anh - cô thấy mình lại bắt đầu ửng hồng. “Trước đây lúc nào em cũng đỏ mặt à - ngay cả trước khi chúng ta trở thành người yêu?” cô bất ngờ hỏi, và lại đỏ mặt lần nữa với chính ý nghĩ về việc có quan hệ yêu đương với anh.

Tye nhìn như thể câu hỏi của cô đã gần như làm khó anh. Rồi anh cười toe toét, một nụ cười tươi làm rung động trái tim. “Em lúc nào cũng tươi vui.” Anh nói, rồi nhanh nhẹn bổ sung thêm “Bác sĩ Phipps cho rằng em nên nghỉ ngơi sáng nay và có lẽ là đi đi lại lại chỗ hành lang trong khoảng mười phút gì đó vào buổi chiều.”

“Em đã chẳng làm gì ngoài việc nghỉ ngơi trong...” Claire bắt đầu phản đối khi đột nhiên có điều gì đó, có lẽ là trí thông minh đang khơi dậy trong cô, tác động đến cô. “Anh không liên lạc với bác sĩ Phipps từ lúc chúng ta đến đây hôm qua chứ?”

“Tại sao anh lại không làm thế?” Tye hỏi, vẻ mặt nghiêm nghị “Dù sao thì anh cũng đã định làm vậy, khi em nhớ ra và có vẻ như biết rằng mẹ em đã say mê cây cối. Khi rõ ràng là đêm qua em đã sợ điều gì đấy liên quan tới một người nào đó, anh thấy rằng chúng ta cần phải có chỉ dẫn của chuyên gia.”

Cô thở dài “Em chẳng muốn gây nhiều phiền phức đến thế này.”

“Tốt!” Tye ngay lập tức quay trở lại trêu cô “Điều đó có nghĩa là em sẽ nghe theo mọi chỉ dẫn của anh đúng không?”

“Anh nằm mơ ấy!” cô phá lên cười và thích thú khi anh cũng cười theo. “Em nghĩ là bây giờ em sẽ dậy.” cô nói.

“Anh nên mặc cái gì đó cho em.”

“Em sẽ mặc.” Cô quyết định.

“Anh nghĩ là em có thể.” Anh dịu dàng trả lời, rồi bước từ giường tới lục tung ngăn kéo tủ com-mốt và chọn ra vài món đồ lót Jane đã cất đi khi bà dỡ đồ cho cô. Từ chỗ tủ âm tường, Tye lấy ra một chiếc quần và áo sơ mi. Anh đến bên giường, và Claire thề rằng có ánh nhìn rất tinh quái trong mắt anh khi anh thả chiếc quần và áo sơ mi xuống cuối giường rồi tiến đến chỗ cô với một chiếc áo lót và quần lót ren. “Anh sẽ giúp em.” Anh đề nghị, ánh mắt rõ ràng sống động với vẻ ranh mãnh.

“Em chưa mất hết khả năng xấu hổ tới mức đó.” Cô kêu lên.

Tye thở dài một cách phô trương. “Thế thì anh nên đi và mang cho em chút gì đó ăn sáng vậy.” Rồi anh để cô ở lại tùy ý thông thả tự mặc quần áo.

Sau khi anh đi khỏi, cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa và biết rằng có cả một mớ khổng lồ thông tin về bản thân cô mà cô không biết. Cô nhìn xuống chiếc nhẫn đính hôn xinh đẹp trên ngón tay và nhận ra rằng, trong khi cô có thể không nhớ nổi điều nhỏ nhất rằng cô yêu người đàn ông này thì điều cô biết chính là Tye Kershaw là người đàn ông mà cô hoàn toàn chắc chắn là mình rất thích.

Vì cô vẫn thấy cứng đờ và đau ở nhiều chỗ, theo cảm giác của cô thì cử động cũng không nhanh được như trước khi bị tai nạn, nên cô phải mất một lúc mới mặc được quần áo. Nhưng cô thấy khá hơn vì sự cố gắng, khá hơn vì đang mặc quần áo và ra khỏi giường. Cô không định vội trở lại giường.

Bữa sáng còn hơn cả bữa gộp. “Anh đang cố vỗ béo em!” cô buộc tội Tye khi anh mang vào khay có thịt xông khói, trứng, đồ nướng và bánh mỳ rán giòn.

“Chiều nay em phải chạy marathon đấy.” Anh nhắc cô “Ăn ngon miệng nhé.”

Lần tiếp theo Tye vào phòng cô là khoảng ba giờ. “Em có thể tự lo vụ hành lang!” cô phản đối, cô đã đi lại quanh phòng nhiều và phải thừa nhận là có nghỉ giải lao giữa chừng.

“Anh biết là em làm được.” anh đáp, nhưng không hề nhúc nhích.

“Em đang cản trở anh làm việc!”

“Tất cả đều ở trên máy tính và anh có thể làm tới nay.” Anh nhẹ nhàng đáp lại.

“Em có nhiều kinh nghiệm sử dụng máy tính không?” cô hỏi, tinh thần cô đột nhiên xuống thấp khi cô nghĩ mình thậm chí chẳng biết mấy về nó.

“Có ai lại không chứ?” anh khẽ trả lời. Và, rõ ràng là không chờ đợi đáp lại “Đi nào Claire, đã đến giờ phi nước kiệu rồi.”

Họ đi đi lại lại dọc theo hành lang, và đối với cô thì đó là một cuộc đua marathon. Không phải là cuộc đi dạo của họ có gì phải vội vàng mà bởi cô thấy rằng anh hẳn còn có công việc muốn làm tiếp nên cô chuyển từ đi dạo thành gần như chạy khiến Tye phải giữ cô đi chậm lại.

“Anh nói thế à?” anh hỏi, giữ cô chậm lại bằng cách đơn giản là đặt một tay lên vai cô.

“Em sẽ lấy lại sức nhanh hơn nếu thúc đẩy bản thân thêm một chút như thế.” Cô cãi lại.

“Có lẽ thế.” Anh thừa nhận, dường như kiên quyết sẽ không tranh cãi “Nhưng...” anh cười với cô “... không phải hôm nay.” Ngược lên nhìn anh, Claire chuẩn bị cứ cãi lại. Thế rồi cô thấy rằng Tye đã khiến cô phải suy nghĩ về việc khác khi anh tiếp tục hứa hẹn “Nếu em hồi phục đều đều, chúng ta có thể thử ra ngoài dạo cuối tuần này.”

Ngay lập tức cô bước theo nhịp chân anh. Cảm giác ngay lúc đó cho cô biết rằng mình thấy khó mà qua được nửa con đường dài đằng đằng ấy. “Hôm nay là thứ ba?” cô chứng thực, ở bệnh viện thì muôn ngày như một.

“Ừ.” Anh xác nhận.

“Thứ sáu có được tính là bắt đầu cuối tuần không?”

Tye mỉm cười, sưởi ấm trái tim cô “Nếu em ngoan.” Anh bằng lòng.

Claire sẵn sàng cố đi thêm một lượt nữa rồi quay trở lại, nhưng phải thừa nhận là cô không quá khó chịu khi anh quyết định rằng cô đã tập đủ cho một ngày.

Họ chia tay ở cửa phòng cô và cô bước vào phòng, quyết định sẽ ngồi bên cửa sổ nghỉ ngơi. Từ đó cô nhìn thấy Jane đi ô tô đến, và không lâu sau người cựu-y-tá tới phòng cô cùng một khay bánh kẹp và một bình trà. “Chỉ là một ít đồ ăn để cháu cảm cự tới bữa tối.” Jane giải thích – khi Claire vẫn thấy no sau bữa gộp cả ăn sáng lẫn ăn trưa.

“Đó là một âm mưu!” cô kêu lên, và Jane phá lên cười.

“Ta nghĩ rằng có thể cháu đã sụt mất một hai pound khi nằm viện.” bà phát biểu “Có món nào mà ta có thể dùng để quyến rũ cháu cho bữa tối không?”

“Bác chỉ ở lại vài tiếng đồng hồ thôi sao?”

“Ta định nghỉ ngơi thư giãn.” Jane đáp. “À mà sáng mai 9 giờ ta sẽ quay trở lại. Nếu cháu có thể nằm lại giường đến lúc đó, ta sẽ có mặt ở đây ngay sau khi dắt con chó nhà hàng xóm đi dạo xong. Ông hàng xóm của ta bị đau chân mấy hôm nay.”

Jane ở lại trò chuyện trong một lát, rồi sau khi bà đi khỏi, Claire hơi ngờ ngợ là Tye đã sớm nói với Jane về việc bà có thể thu xếp ở bên cô vào giờ tắm sáng mai.

Đúng lúc đó, sau khi đã chuyển sang chiếc ghế đệm trong phòng ngủ, tinh thần Claire bắt đầu tụt dốc, cô không dám chắc. Cô nghĩ về tất cả những việc tốt Tye đã làm, được củng cố bằng sự thật rằng, tuy họ đã đính hôn, anh vẫn không hề đòi hỏi cô dù chỉ là điều nhỏ nhặt nhất. Sự kiên nhẫn của anh thật đáng ngạc nhiên, cô nhận ra, khi cô cho rằng, trong quá khứ hẳn là họ cũng từng thân mật như họ đang thân mật bây giờ vì anh đã thấy cô trong đủ tình trạng chẳng mặc gì - vậy mà anh vẫn lo mời Jane đến giúp cô tắm. Claire thấy khắp người nóng bừng khi chợt nảy ra ý nghĩ rằng, bất kể tất cả những gì cô có thể nhớ được, họ có thể đã từng tắm chung với nhau!

Và đó chính là vấn đề. Cô không thể nào nhớ nổi. Dù cô cố thúc ép trí nhớ, chẳng có gì ngoài một khoảng tối trống rỗng khổng lồ. Cô thúc ép và thúc ép - nhưng chẳng có gì. Mọi người chỉ giỏi nói rằng cứ thư giãn, trí nhớ của cô sẽ quay trở lại. Nhưng không hề; thế thì cô thư giãn thế nào được đây?

Cô bắt đầu thấy bối rối, nỗi lo lắng giày vò cô. Cô đứng dậy khỏi ghế. Cô không thể chịu nổi – bóng tối này, sự cô lập này giữa cơ thể với trí óc. Cô bước tới cửa, không biết đi đâu nhưng thấy như mình sẽ phát khùng nếu không ra khỏi đây.

Ở ngoài hành lang, cô cố thở đều. Cô hơi hoảng hốt, tất cả chỉ có thế. Cô cần có điều gì khác để lấp đầy tâm trí. Cô đào sâu những ký ức không hề có đó làm cô phát điên.

Claire tìm được thứ khác để lấp đầy tâm trí khi cô quyết định vượt qua cái cầu thang như đột nhiên dài đến cả dặm. Cô chậm chạp, với một phần trong cô mất bình tĩnh và thúc giục. Vì Chúa, mày cứ như một trăm tuổi chứ không phải hai mươi... Hai mươi gì? Cô thậm chí còn chẳng biết mình bao nhiêu tuổi!

Bất thành linh thấy tuyệt vọng, chỉ nhờ nỗ lực hoàn toàn của ý chí mà cô mới không ngồi sụp xuống cầu thang và òa khóc trong nước mắt của nỗi phiền muộn, sự nản lòng và nỗi sợ hãi cùng cực.

Cô buộc mình phải tiếp tục. Buộc mình đi xuống, mỗi lần một bước. Thế là, OK, người cô thấy như thể bị trọng lượng nặng hàng tấn ép xuống, nhưng cô chắc chắn rằng hôm nay cô gần như không đau nhiều như ngày hôm qua. Tích cực, đó là con đường phía trước. Phải giữ tinh thần tích cực.

Cô phải thừa nhận rằng thấy mình gần như ngã quỵ khi đến được ba bậc thang cuối cùng. Cô bám chặt lấy cái tay vịn cầu thang đẹp đẽ bằng gỗ, nghỉ một chút và quyết định sẽ đi hết chặng đường còn lại.

Đảm bảo không gây bất cứ tiếng động nào khi đi xuống, cô giật nảy mình khi đột nhiên nhìn thấy Tye vừa mới bước ra từ một trong những cánh cửa dọc theo hành lang.

“Cái gì...?” anh, với gương mặt như tia sét, sải bước về phía cô, vươn cánh tay tới cô khi anh dừng lại ở chân cầu thang. Nhưng, sau cuộc hành trình vĩ đại của mình, cô không định đón nhận điều đó.

“Không!” cô kêu lên, và, lờ đi vẻ mặt sầm sét của anh, “Em muốn tự làm điều đó.” Cô bướng bỉnh nói.

Tye bực bội nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt màu tro đang phán xét của anh nhìn gay gắt vào đôi mắt xanh sâu thẳm của cô. Vẻ mặt anh vô cùng giận dữ, nhưng đôi cánh tay anh đã thả xuống bên mình, và anh đã lùi lại một bước.

Thấy đôi chân có thể khuỵu xuống bất cứ lúc nào, Claire cúi đầu và lấy hết tất cả sức mạnh còn lại. Cô tung ra sức mạnh ấy với sự giúp sức của cái vịn ra chiều rất mạnh mẽ, và, mong anh quá mải quan sát chân cô nên sẽ không chú ý thấy các khớp tay cô nắm lấy thanh vịn cầu thang đang trắng bệch, cô vượt qua những bậc thang còn lại.

Chỉ đến khi đặt được chân lên sàn hành lang và đứng cạnh bên anh, cô mới nhìn lên. Sau nỗi tuyệt vọng đen tối như thế, adrenalin đã được bơm ra trong cô - adrenalin trước thành tích của cô. Cô không chắc có phải mình thoáng thấy dấu hiệu của sự tự hào trong mắt anh không. Nhưng, mặc dù có thể sắp gục tới nơi, cô đã tự mình vượt qua những bậc thang đó!

“Bây giờ?” Tye lạnh lùng hỏi, và cô biết anh đang hỏi xem liệu bây giờ cô có sẵn sàng nhận sự giúp đỡ của anh hay chưa. Bằng không, cô khá chắc, là cô sẽ thất bại nhục nhã trước mặt anh.

“Bây giờ.” Cô đồng ý, và từ chỗ không còn chút tuyệt vọng tăm tối, cô nở một nụ cười hân hoan khi Tye cúi xuống và nhắc cô lên trong vòng tay.

Anh đưa cô vào phòng khách và nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc sofa. Rồi, đứng lui lại, anh hỏi “Anh sẽ làm gì với em nhỉ?”

“Đừng có cẩu em.” Cô van vãn “Em...” Cô ngừng lại. Anh có đủ việc để làm hơn là phải nghe những nỗi thống khổ của cô.

Nhưng, “Em?” anh gắng hỏi.

“Em cần phải ra khỏi phòng. Các sự kiện cứ tràn ngập trong em.” Cô đáp, giọng có phần run run. “Chính là...” cô tiếp tục sau khi hít một hơi sâu “sự vỡ mộng đang đánh bại em. Em cố nhớ gì đó, bất cứ điều gì, nhưng...” giọng cô bắt đầu chìm dần “... nhưng chẳng có gì ở đó cả.”

“Ôi em yêu.” Tye thăm thò, ngồi xuống bên cô. “Anh thấy bất lực không thể giúp em điều gì ngoài việc nói với em rằng bác sĩ Phipps tin là có nhiều khả năng trí nhớ của em đang bắt đầu khơi dậy.”

“Em ước gì nhanh nhanh lên.”

“Hy vọng sẽ như vậy.” Tye chuyển chủ đề. “Em thật tuyệt vời với những bậc thang đó. Anh tự hỏi, em định làm gì khi được cổ vũ biểu diễn lại đây?”

Anh đang đùa, và cô nghĩ mình có thể yêu anh. “Treo lủng lẳng trên chùm đèn?” cô đáp, nhưng chợt sợ cản trở anh làm việc, cô hỏi “Em chỉ ngồi đây một lúc có được không?”.

“Đổi cảnh sẽ có lợi cho em.”

“Nhưng chỉ khi anh quay trở lại làm việc.” cô kỳ kèo.

“Chủ nô! Anh mừng là mình không làm việc cho em!” Cô cười toe toét, và thấy ánh mắt anh trên miệng cô. Rồi anh hỏi “Em không sao nếu anh để em lại đây một lát chứ?”

“Dĩ nhiên rồi. Bất kể là gì thì em cũng qua hết rồi.”

Anh siết nhẹ tay cô rồi đứng dậy. “Nếu em cho chân lên sofa và nghỉ một lát, có khả năng em sẽ được phép ăn tối ở dưới nhà đây.”

Không nói thêm một lời, cô tháo giày rồi duỗi mình trên sofa. Cô nhắm mắt, chờ giây lát, và rồi mở mắt ra. Tye vẫn đứng đó, nhìn cô. Nhưng chỉ ngay trước khi anh bước đi, cô thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên.

Bữa tối, về tổng thể, là một bữa ăn dễ chịu. Claire tự đi được tới phòng ăn và thoải mái ngồi bên bàn ăn, cô nhận ra, lần đầu tiên mà cô có thể nhớ được.

Vì rằng, dù sao đi nữa, Tye dường như biết rất ít về gia đình cô, và bởi cô thấy cần phải biết gì đó về gia đình anh, cô hỏi “Có thể anh đã kể cho em rồi, nhưng anh kể lại cho em nghe về gia đình anh được không? Em đã gặp ai chưa?”

“Em quen với Miles, con riêng mẹ kế anh, nhưng em không biết Paulette, cô vợ tình cảm của chú ấy.” Tye đáp.

“Cha mẹ anh?” Claire nhắc, khi có vẻ như anh chẳng có gì để nói thêm.

“Mẹ anh bỏ nhà đi khi anh chỉ mới biết đi. Anh gần như không biết mẹ.”

“Thế-thế bà anh nuôi anh lớn à?” Claire hỏi, nghĩ thật buồn khi anh chẳng có mấy kỷ niệm với mẹ, và vì cô có ấn tượng rằng anh thân thiết với bà, cô tin rằng người phụ nữ đó đã giữ vai trò lớn lao trong cuộc đời anh sau khi mẹ anh bỏ đi.

“Anh sống cả tuần với bà. Bố muốn anh ở cùng ông vào cuối tuần. Khi ông đi bước nữa, ông khăng khăng bắt anh về ở hẳn với ông và mẹ kế.”

“Sự sắp xếp thành công chứ?”

“Rất thành công. Dì Anita hơi lớn tuổi hơn cha anh một chút, và có một đứa con trai hơn anh 10 tuổi. Mà dì cũng không thể tốt hơn nếu anh cũng là con trai dì.”

“Mọi người hòa thuận với nhau chứ?”

“Vô cùng.”

“Thật tốt.” Claire mỉm cười, không nghi ngờ gì chuyện Tye đã có những tổn thương trong cuộc sống, nhưng cô thấy vui vì cuối cùng mọi chuyện cũng được giải quyết ổn thỏa như thế. “Anh đã sống trong hạnh phúc, cả lúc ở chỗ bà phải không?” cô nhận xét.

“À, anh không nói chính xác như thế.”

“Anh không ư?”

“Bí mật gia đình.” Anh giải bày, miệng mang nét bí ẩn. “Bà không có cảm tình chút nào với dì Anita.”

“À!” Claire lẩm bẩm, ngờ rằng đó có thể là do dì Anita giành lấy quyền giám hộ mà bà Kershaw đã gán vác. Nhưng, không muốn tọc mạch vào việc có thể là vấn đề nhạy cảm, đặc biệt nhạy cảm với cái chết mới đây của bà anh, Claire bèn chuyển hướng hỏi, vì Tye vừa mới kể với cô rằng anh có một người anh em là

con riêng của mẹ kế. “Anh có anh em hay anh em cùng cha khác mẹ nào không? Chị em chẳng...?” Cô thở hổn hển, câu hỏi biến mất, cơn sốc chiếm lấy cô, sắc da trở nên nhợt nhạt, thế giới của cô quay cuồng.

“Sao?” Ngay lập tức Tye rời khỏi chỗ ngồi và canh chừng cô. “Sao thế?” Anh kéo chiếc ghế gần cô rồi bước tới và ngồi sát bên cô, cúi xuống để nhìn được mặt cô.

“Em không sao.” Claire thở hổn hển, thế giới của cô bắt đầu tự ổn định lại, nhưng chưa được thể khi cô buộc lòng phải giữ chặt lấy tay anh hỏi nhanh “Tye – em có chị em gái không?”

Mắt cô tìm mắt anh; cô cần phải biết. Nhưng anh đang trì hoãn trả lời. Và đó không phải là câu trả lời, mà là một câu hỏi khi anh đáp lại “Sao em lại hỏi thế?”

“Em nghĩ rằng em có.” Cô nói, rồi giải thích “Em định hỏi anh có chị em gái không khi đột nhiên trong đầu em có hình ảnh của hai bé gái, một lớn hơn, còn bé gái kia – em nghĩ rằng đó là em khoảng 5 tuổi. Chúng em đang ở bờ biển nào đó. Em ngã và bị đứt chân.” Cô run rẩy nói tiếp. “Bé gái lớn hơn đang chăm sóc em. Tye.” Claire khàn giọng hổn hển. “Em có một vết sẹo cũ ở chân.”

“Anh có để ý thấy.” anh cẩn trọng đáp lại. “Hồi xưa em có vài vết khâu ở đó.”

Cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt mở to “Em có chị em không?” cô gắng hỏi “Em có thuộc về ai đó không?” cô nức nở.

“Ôi, cưng bé nhỏ.” Tye thì thầm, nắm lấy đôi tay cô. “Dĩ nhiên là em có thuộc về ai đó!” Và rồi, ánh mắt anh dừng lại trên vẻ mặt khẩn cầu của cô, “Em thuộc về anh.”

3. Chương 3

“Ôi Tye.” Cô tuyệt vọng kêu lên. Mặc dù thật dễ chịu không thể tưởng tượng nổi khi nghe anh nói cô thuộc về anh, cô vẫn vô cùng muốn có được câu trả lời cho câu hỏi mình đã đặt ra. “Em có chị em gái không?” cô nài nỉ “Em cần phải biết.”

Tye chăm chú nhìn vẻ căng thẳng của cô. “Anh không biết.” anh trả lời sau vài khoảnh khắc. “Anh không hề biết em có chị em gái hay không.”

“Em chưa từng nói với anh em có chị em gái ư?” cô gắng hỏi, mắt cô lục tìm trong cái nhìn với ánh mắt nghiêm nghị của anh.

“Em không hề.” anh đáp lại.

Cô thấy điều đó thật kỳ quặc. “Có lẽ,” cô chậm rãi suy tư, trí thông minh của cô tìm kiếm câu trả lời. “Có lẽ là gia đình phân ly kiểu gì đó. Có lẽ đó là lý do vì sao em không hề nói nhiều về gia đình mình với anh?”

“Có thể.” Anh thăm thò, và một thoáng cười xóa đi nét nghiêm nghị trên vẻ mặt anh. “Nhưng tin vui là trí nhớ của em có vẻ như đang thức tỉnh.”

Đôi mắt xanh dễ thương mở lớn trên gương mặt tái xanh của cô. “Em ước gì sẽ có tiến triển.” cô đáp, giọng chỉ hơi rõ hơn một lời nói thầm. Và, thấy gần như sắp khóc hơn bao giờ hết, cô chỉ biết rằng, bất kể sự háo hức ra khỏi phòng lúc trước, cô muốn được quay trở lại phòng mình. “Em nghĩ là em sẽ đi ngủ.” cô nói nhất gừng.

Cô thấy anh liếc nhìn suất ăn mới được một nửa của cô, và thích anh hơn một chút khi anh không gợi ý cô ở lại ăn nốt mà đồng ý rằng cảm giác muốn ăn của cô đã hoàn toàn biến mất vài phút trước. Và cô vô cùng biết ơn anh vì điều đó, khi anh nói “Đi nào, giờ thì, tình yêu, ta cùng đưa em trở lại giường nào.” Rồi anh cúi xuống bế cô trong vòng tay, cô không hề kháng cự. Dù gì đi nữa thì khi Tye bế cô đi qua hành lang, trong con mắt cô, những bậc thang trông cao ngất, và cô thực sự nghi ngờ rằng mình có thể tự xoay sở được với chúng.

Khi hai người đến cửa phòng cô cũng là lúc cảm giác tội lỗi ám ảnh lấy cô. Thấy có lỗi vì lẽ ra hôm đó cô có thể làm một vị khách biết điều hơn cách cô đã thể hiện. Đúng, cô và Tye là người yêu, vì thế, trên quan điểm đó, cô coi nhà anh là nhà cô - và điều đó có nghĩa rằng cô không phải là khách - nhưng cũng đúng y như thế, cô đã hơi thiếu hòa nhã hôm đó. Trên thực tế, cô đã gắt gỏng quá đáng khi anh tới cửa phòng tắm lúc sáng sớm.

“Ngày mai em sẽ ngoan.” Cô tuyên bố khi anh bế cô vào phòng và đặt cô xuống giường.

Tye chăm chú nhìn xuống cô. “Đừng có mà hứa liều.” anh lạnh lùng chỉ thị. Cô bật cười. Cô thích tính hài hước của anh. “Muốn anh ở lại không?” anh hỏi.

Ồ, cô muốn thế. Cô chợt biết rằng cô không hề muốn anh đi. Cô biết rằng cô thích anh, và thấy an toàn hơn thế nào đó khi anh ở gần bên, an toàn hơn khi cô có thể nhìn thấy anh. Rồi cô nhớ ra hôm đó mình đã cản trở anh làm việc như thế nào, và anh đã nói rằng tất cả đều làm trên máy tính ra sao, và rằng anh có thể làm việc buổi tối.

“Không hề.” cô trả lời. Và, thấy rằng thế là hơi thô lỗ trước ý tốt của anh. “Em sẽ ổn mà, thật đấy.”

Tye chăm chú nhìn cô trong vài giây trước khi chấp nhận câu trả lời. Sau đó, anh khuyên “Đi ngủ khi em sẵn sàng nhé.” “Anh sẽ ghé qua lần nữa trước khi em ngủ.”

Sau khi anh đi khỏi, Claire ngồi trên ghế một lúc. Cô nghĩ về anh, về sự tử tế, sự kiên nhẫn của anh, và thấy chẳng hề băn khoăn gì rằng cô đã đem lòng yêu anh. Bằng chứng cho thấy anh đã yêu cô ở đó trong chiếc nhẫn cô đeo trên ngón đính ước. Đã, dấu sao, cũng là từ có ý nghĩa nhất. Liệu Tye còn yêu cô không?

Anh chưa từng nói thế. Trên thực tế, nếu cô không đề nghị thì thậm chí anh cũng chẳng hôn cô. Cô hồi tưởng lại nụ hôn trong sáng của anh. Nó khó được xem là nụ hôn của người yêu. Nhưng, cô là ai mà dám than phiền cơ chứ? Tâm trí cô rối bời, cô không biết mình có thể đương đầu nổi với những rắc rối tình cảm mạnh mẽ hơn với anh hay không.

Rồi, lần nữa nhớ lại nụ hôn trong sáng của anh, nhớ lại cô đã cảm thấy thế nào lúc đó, một phần trong cô dường như muốn một cái ôm ấm áp hơn từ anh. Bứt rứt với những suy nghĩ, cô đột ngột đứng dậy khỏi ghế. Quá đột ngột - căn phòng quay cuồng.

Bám chặt lấy cuối giường để giữ mình khỏi ngã, cô thấy cơn sóng cồn của sự thất vọng trút xuống và đe dọa nhấn chìm cô. Theo bản năng, cô biết rằng mình không quen với việc ốm yếu và, khi bị như vậy, cô thấy thật vô cùng khó chịu khi mình cạn hết cả sức lực tới nỗi thậm chí không thể bật dậy khỏi ghế mà không có nguy cơ bị ngã.

Cô kiểm một chiếc váy ngủ mới và đi tới nhà tắm, quyết định rằng cô sẽ đi đánh răng, tắm rửa và thay quần áo mà không cần ai giúp.

Nửa tiếng sau cô trở lại giường, thấy rất tự hào về bản thân và quyết định rằng, sau khi đã loạng choạng quanh quần đùi đầy gàu đầy vệt, giờ đây cô đang bỏ lại tất cả điều đó sau lưng. Cô đang khỏe hơn. Cô sắp lấy lại được trí nhớ. Cô... Có tiếng gõ cửa phòng cô. Một nụ cười vô tình xuất hiện trên miệng cô.

“Chưa ngủ à?” Tye hỏi.

Thật buồn cười khi vui mừng đến thế vì thấy anh. Cô nhìn xuống. “Mới đây em vừa ngủ đủ để thức đến tận Giáng sinh rồi.” cô đáp lại.

“Toàn bộ những gì của quá trình hồi phục.” anh nhẹ nhàng nhận xét, bước tới đứng bên giường và nhìn xuống cô. “Em có đủ mọi thứ em cần rồi chứ?”

Cô ước gì anh ngồi xuống, có thể là ở lại một lúc. Nhưng rõ ràng là Tye đã hoàn thành nhiệm vụ và muốn đi ngủ. “Vâng, cảm ơn anh.” Cô lịch sự trả lời.

“Em uống thuốc rồi chứ?”

Cô chưa uống. “Em vừa quyết định sẽ không uống thêm nữa.” cô thú nhận.

Tye nghiêm nghị nhìn cô. “Anh biết.” anh nhận xét, rồi, trong khi cô ngồi trên giường và trịnh trọng nhìn lại anh, anh nhận thấy “Em có cái nhìn buồn bã về mình.”

Cô thấy mình bướng bỉnh, và không muốn tranh luận về quyết định của mình. “Em cảm thấy thế.” Cô thừa nhận.

“Em có định tiết lộ cho anh biết logic của em không?” anh hỏi, không hề gây sức ép về quyết định của cô mà ngồi xuống bên giường, vẻ như anh có tất cả thời gian trên thế giới này để ngồi và lắng nghe.

Cô bắt đầu thấy buồn vì điều đó. Anh đã có một ngày bận rộn và hẳn là muốn đi ngủ. Nhưng, khi cô biết rằng cách nhanh nhất để anh làm thế chính là cô phải bảo rằng cô không muốn nói về điều đó hoặc thay đổi ý định và uống chỗ thuốc chết tiệt kia, cô phát hiện ra rằng sự bướng bỉnh của cô sẽ không chịu buông tha.

“Giờ đầu em không hề đau chút nào.” Cô thấy mình đang giải thích logic suy nghĩ của cô. “Và nếu như viên thuốc kia là kiểu thuốc an thần nào đấy ngăn em khỏi đứng ngồi không yên vì bức tường hư không mà em cứ đâm đầu vào, thì khi đấy, với em, có vẻ như nếu em không uống viên thuốc đó, em sẽ cảnh giác hơn để có thể chớp lấy và giữ lại bất cứ sợi ký ức đi lạc nào khi nó trôi qua.”

Đôi mắt màu xám lạnh lùng ngắm cô hơi lâu, thế rồi, khi cô nhìn anh, đột nhiên cô thấy khóe miệng anh nhếch lên. Anh chìa một tay ra nắm lấy tay cô, đặt trên khăn trải giường, rồi anh mỉm cười.

“Những gì em vừa nói nghe có vẻ hoàn toàn hợp lý với anh.” Anh tán thành. “Dù vậy...”

Dường như nụ cười của anh thật thần kỳ khiến sống lưng cô không còn bị đau cứng, và cảm giác tay anh nắm lấy tay cô còn dễ chịu hơn cả cô từng tưởng tượng. “Dù vậy?” cô hỏi, phát hiện ra mình phải nuốt vào trước khi có thể cất lời.

“Dù vậy giờ hơi muộn để gọi điện cho bác sĩ Phipps hỏi xem anh ấy có đồng ý với bọn mình hay không.”

Đôi mắt cô mở to và cô nhìn chăm chăm vào Tye trong sự ngạc nhiên. Anh sẽ gọi cho bác sĩ Phipps? Cô không hề nghi ngờ Tye có số điện thoại nhà của anh ấy. “Không cần làm phiền anh ấy đâu!” cô vội vã thốt lên. “Anh ấy-”

“Anh ấy là chuyên gia.” Tye điềm tĩnh ngắt lời. “Chuyên gia, cũng như là người kê đơn thuốc cho em, đã bày tỏ quan điểm rằng với việc nghỉ ngơi, thư giãn chút ít và khi nào đến lúc thì hoàn toàn có khả năng trí nhớ của em sẽ nhanh chóng quay trở lại. Điều đó khiến anh băn khoăn là, trước khi chúng ta liều xóa bỏ tất cả những việc tốt anh ấy đã bắt đầu với sự quan tâm và chú ý hết mình, liệu chúng ta có nên, chỉ là lịch sự cho phải phép thôi, bàn với anh ấy về việc đó trước đã?”

Tye đã đề nghị cô tiết lộ với anh logic của cô, nhưng có điều gì đó trong việc lý giải của anh dường như khiến logic của cô thành ra điều viển vông. Thêm vào đó, cách anh nhắc đến họ là “bọn mình”, như thể mọi quyết định được đưa ra là quyết định chung, có vẻ như làm cô do dự. “Em...” Dù gì thì cô cũng cố tranh luận, chỉ để thấy rằng bất cứ con đường nào của cuộc tranh luận mà cô có thể tìm ra cũng sẽ đều có sự tham gia của “bọn mình”.

“Em đang cố gắng quá sức.” Tye nhẹ nhàng gợi ý, và chính giọng nói ân cần, thấu hiểu mà không hề ép buộc của anh đã khiến cô càng thêm do dự.

“Anh không cần phải gọi cho bác sĩ Phipps đâu.” Cô nhượng bộ.

Tye siết nhẹ rồi buông tay cô. Đưa mắt liếc sang chiếc bàn bên giường, kiểm tra thấy cô có một chiếc cốc và ít nước, anh đứng dậy. “Anh sẽ để em tự lo.” Anh nói, và tới bên cửa khi anh nhả nhủ “Mai Jane sẽ ở đây sớm.”

Claire chăm chú nhìn anh, không cười, nhưng vì cô chợt nhận ra điều anh nói thực ra là cô phải chờ Jane tới mới được đi tắm, Claire cố tình thề lười ra với anh.

Điều đó là gì với người đàn ông này? Cô đã trông đợi anh bực mình một chút. Nhưng, không, không một chút nào như thế! Anh hơi quay đầu lại rồi phì cười. “Chúc em ngủ ngon.” Anh nói - và để cô lại với tim đập rộn ràng.

Cô uống thuốc và gần như ngay lập tức chìm vào giấc ngủ. Nhưng cô ngủ không ngon và tỉnh giấc lúc tảng sáng trong tâm trạng đầy lo âu. Những bóng ma, những bóng ma vô danh, như đang rượt đuổi cô. Bên ngoài trời vẫn tối. Cô ngồi dậy và vội vã bật đèn bên giường lên. Ánh đèn chiếu sáng căn phòng, nhưng một kiểu bóng tối nặng nề đang đè nặng lên cô.

Hơi thở của cô nín lại trong sự sợ hãi, nhưng sợ điều gì thì cô không biết. Tye! Cô nghĩ về Tye trong phòng anh dọc hành lang và gần như sắp ra khỏi giường tới nơi trước khi cô có cơ hội nghĩ về việc mình đang làm. “Anh sẽ để cửa mở, gọi anh nếu...” anh đã nói thế.

Từ đầu đó, dù sao đi nữa, ngay lúc ấy, cô xoay sở để tìm được một chút ít ý thức kiềm chế rồi quay trở lại giường. Và khi ý thức kiềm chế hiện diện nhiều hơn, cô bắt đầu thấy thêm phần xấu hổ vì bản thân. Tội nghiệp Tye, anh có đủ việc phải lo rồi, cố gắng xử lý công việc cùng lúc với chăm sóc cho cô trong khi cô cứ luẩn quẩn trong vực sâu muốn biết quá nhiều nhưng lại chẳng nhớ được gì hết.

Cô để đèn sáng trong khi cố gắng hết sức để có được chút bình tĩnh mà kiềm chế. Rồi một vài phút sau, cô nhận ra mình lại đang băn khoăn liệu Tye có còn quan tâm đến cô hay không. Anh quan tâm đến sức khỏe thể chất của cô, điều đó không có gì phải nghi ngờ. Sức khỏe tinh thần của cô nữa, trong khả năng của anh, xét đến hậu quả của vụ tai nạn. Nhưng liệu anh có quan tâm đến cô về tình cảm hay không?

Câu hỏi đó đánh đố cô một lúc khá lâu. Đúng là anh đã đề nghị hai người giữ quan hệ đính ước trong sáng thuần khiết cho tới khi cô hoàn toàn khỏe lại, nhưng cô vẫn nhớ rằng lần duy nhất anh hôn cô là khi cô bảo anh làm thế. Biết đâu anh đã chán cô rồi? Anh đã không hề bộc lộ dấu hiệu nhỏ nhất nào cho thấy anh khao khát cô và, hãy đối mặt với điều đó, theo như cô biết thì anh đã quen với việc trông thấy cô trong các công đoạn trút bỏ y phục. Nói cách khác, anh đã chủ yếu thấy cô chỉ với một lớp quần áo duy nhất: ấy là chiếc váy ngủ mỏng dính, tuột xuống quá nửa vai áo. Rồi cả một lần, chỉ mới sáng hôm qua, anh đã thấy cô trần trụi và điều đó cũng vậy thôi. Đúng là cô đã cúi về phía trước để che ngực và phần thân trước, nhưng mắt anh rất tinh, và cô không nghi ngờ gì anh đã nhìn thấy, dù cô vẫn thích anh không nhìn thấy thì hơn.

Nhưng anh có khao khát cô không? Nếu người anh nóng lên! Không phải là cô muốn anh như thế, dĩ nhiên. Nhưng anh chẳng hề may mắn bộc lộ dấu hiệu nhỏ nhất nào, như anh đã có thể thể hiện, chứng tỏ anh muốn cư xử thiếu đứng đắn với cô.

Cô bắt đầu nghĩ rằng biết đâu Tye có thể đã thỏa mãn mọi khao khát anh có với cô lúc họ sống chung trước đó khi cô chợt nhớ ra anh đã cười tươi như thế nào khi nói anh đã trịnh trọng hứa với bác sĩ Phipps rằng anh sẽ không làm tình với cô ngay cả khi cô có cầu xin anh đi chẳng nữa.

Thế thì, cô mừng vì điều đó, cho dù cô thấy hơi phiền lòng vì người đàn ông đính ước với cô lại có thể dễ dàng che đậy cảm xúc liên quan tới cô đến thế.

Cô bắt đầu băn khoăn khi nào thì, nếu có bao giờ, cô sẽ “hoàn toàn khỏe mạnh”. Và khi cô nhìn chăm chăm vào khoảng trống hư vô, đám mây đen của sự tuyệt vọng bắt đầu đè nặng lên cô. Cô có gì chị em gì không? Và, nếu mẹ cô đã mất thì cha cô đâu? Chắc chắn cô phải có người thân nào đấy ở đâu đó ngoài kia. Không ai quan tâm gì tới cô hay sao? Rồi người đàn ông núp mình trong bóng tối này là ai, người đàn ông mà dường như cô sợ tới nỗi hoàn toàn hoảng loạn khi bừng tỉnh thấy Tye cúi người phía trên cô?

Cô không biết mình đã thức được bao lâu rồi, nhưng cuối cùng cô cũng thấy đủ bình tĩnh để nhắm mắt lại.

Vì khoảng thời gian thao thức đó mà cô đã ngủ say khi Tye gõ cửa phòng. Cô tỉnh giấc thấy anh bước vào mang theo khay có một tách trà. Cô đánh vật để ngồi dậy.

Dù sao thì anh cũng không bỏ qua bất cứ điều gì. “Mất ngủ à?” anh hỏi giọng đều đều, liếc nhìn quàng thâm dưới mắt cô.

“Kh...” cô bắt đầu chối, nhưng nhận thấy cô đang phí lời khi mắt Tye liếc tới chiếc đèn cạnh giường vẫn đang bật sáng - chính nó là bằng chứng chứng tỏ cô thấy cần ánh sáng lúc trời vẫn tối. Nhưng cô đã chịu đủ nỗi thất vọng tằm tối nên hạ quyết tâm hôm nay sẽ có một ngày vui vẻ hơn, bèn không để Tye có bất cứ điều gì phải lo lắng. “Hôm nay em sẽ thực sự ngoan.” cô hào hứng hứa hẹn.

“Anh không thích cái ấn tượng mà tin đó gây ra. Liệu anh có nên bắt đầu lo lắng không đây?” anh hỏi giọng chế giễu.

“Không hề. Anh có thể làm việc và quên rằng em đã từng tồn tại.”

“Anh nghi ngờ là em lại có thể thoát khỏi ý nghĩ của anh dễ dàng thế. Nhưng, anh chợt nghĩ ra là tối qua em ăn không nhiều lắm, thế hôm nay em có định ăn một bữa sáng ngon lành không đây?”

Cô không hề đói. “À...” Cô định nói mình không hề muốn ăn, nhưng rồi nhận ra rằng đây chẳng phải là cách để khiến anh không lo lắng. “Em đang chết đói đây.” Cô nói dối nhưng không mấy may lừa được anh.

Anh nhìn cô đầy tiếc nuối. “Em uống trà rồi ngủ lại đi.” Anh bảo rồi rời đi.

Nói cách khác, “Hãy nằm lại giường cho tới khi Jane đến.” Claire ngoan ngoãn nhắm nháp trà nhưng không ngủ lại. Lẽ ra cô đã muốn lần nữa đi tắm mà không cần ai giúp, nhưng lại không thể dễ dàng quên cuộc trình diễn của ngày hôm qua.

Dù sao thì hôm nay cô cũng thấy khỏe hơn so với hôm qua, cô quyết định, và khi đang ngồi bên cửa sổ trông chờ ô tô của Jane xuất hiện trên đường thì cô thấy bà dừng lại ở cổng, ra khỏi xe mở cổng rồi sau đó chạy xình xịch dưới đường.

Đầu tiên là tắm, sau đó sẽ là bữa sáng trong phòng cô, nhưng rõ ràng đây là ngày Claire dự định sẽ không chịu sự đối xử như một người tàn phế. Vậy là, OK, có những chỗ cô vẫn bị đau thể nào đó, nhưng đủ là đủ.

Cô đã nghĩ rằng Tye sẽ đi London ngay khi Jane tới. Nhưng theo Jane, bà đến để lấy khay đồ ăn sáng và loanh quanh dọn dẹp, thì chỉ vừa mới đây khi bà mang cho anh tách cà phê, anh đang tập trung vào công việc trong phòng phụ thư viện.

Claire không nghĩ là cô biết tình yêu là gì, nhưng bản khoăn, lúc tim cô rộn ràng khi biết rằng Tye vẫn ở nhà, rằng liệu nó như vậy là vì cảm giác yêu mà cô hẳn đã biết với Tye trước khi xảy ra vụ tai nạn, hay chỉ là cô thấy an tâm hơn nhiều khi anh ở đó?

Cô quyết định không nghĩ ngợi nhiều về nó mà cứ chấp nhận sự việc như nó vốn thế. Cô có những việc khác định làm và chúng không hề bao gồm việc ở lại trong phòng cả ngày.

Định thế, nhưng chợt nhớ ra cô chưa khỏe hẳn, thế là để không làm phiền Tye, một cách lặng lẽ, cô chậm chạp lần xuống cầu thang.

Cô nghỉ một lát ở chân cầu thang, sau đó, cẩn thận để không gây tiếng ồn dù là nhỏ nhất, cô đi theo bản năng và tìm kiếm nhà bếp.

Cô biết mình đi đúng hướng khi ở cuối lối đi cô nghe thấy những âm thanh yếu ớt của ai đó rõ là đang bận rộn. Cô mở một cánh cửa, đó là phòng ăn sáng. Nhưng cách đó hai phòng lộ ra một căn bếp rộng rãi, thoáng đãng, và cả Jane.

Bà đứng sững nhìn chằm chằm vào cô. “S...” bà bắt đầu.

Claire cười toe toét. “Cháu nghĩ là đến lúc cháu phải cố gắng kiểu gì đó.”

“Cháu chưa hoàn toàn kh-” Jane dừng lại, rồi đổi thành “Ta đang định pha cà phê cho cháu.”

Claire nghỉ trong bếp trong khi cả hai cùng uống cà phê, và cô thấy bà y tá đã nghỉ hưu này rất dễ mến. Rồi Claire hỏi liệu cô có thể giúp bà làm bất cứ việc gì hay không, khẳng khái rằng cô cần kiểu trị liệu bằng lao động nào đó.

Cô thấy vui trong chốc lát vì được bận rộn khi Jane cho phép cô ngồi bên bàn bếp gọt khoai tây cho bữa tối. Nhưng khi làm xong mà chẳng còn việc gì tiếp theo, cô bảo Jane là cô muốn ra ngoài đi dạo.

“Ta sẽ đi cùng cháu.” Jane đáp lại ngay lập tức.

“Bác có phiền nếu cháu tự đi không? Cháu phần nào muốn thế.” Claire xin lỗi, và nhận ra, nếu trước đó cô chưa từng biết, rằng Jane hẳn từng là một y tá chu đáo đặc biệt, bởi bà hiểu ngay lập tức và chỉ khẳng khái rằng nhất định cô phải khoác thêm áo vào.

Vì cô sẽ làm Jane vui lòng khi làm vậy nên Claire mượn chiếc áo khoác to quá khổ của bà, nhưng, mặc dù Claire thấy háo hức được tìm kiếm những cuộc phiêu lưu mới, cô biết rõ rằng mình sẽ không đi xa. Chiều dài của con đường vẫn có vẻ là quá lè thê khi đi bộ.

Dù vậy, thật tốt khi được ra ngoài. Cô hít vào cái không khí tháng Mười khô lạnh và nhìn quanh cô, đầy ngạc nhiên khi đã đầu đông mà luống hồng vẫn có nhiều bông đang ra hoa.

Cô thực sự bị mê hoặc. Ở nhà... Cô hít một hơi dài. Ở nhà làm sao? Cô thấy bối rối khi nhận ra mình kẻ bên một ký ức khác nhưng nó đã trốn cô. Nản lòng trong giây lát, cô thấy cần được giúp đỡ, bèn tới dựa vào tường nhà.

Ánh mặt trời buổi sáng sưởi ấm cô, nhưng cho dù cô có cố thúc ép thì ký ức bắt đầu với “Ở nhà...” không hề lướt qua. Nhà của cô là ở cùng với Tye. Bình thường họ sống trong căn hộ của anh ở London. Ở đó anh có khu vườn nào không? Có hoa hồng...? Liệu...? Thật vô ích, chẳng có gì xuất hiện cả.

Đầu cô bắt đầu đau. Cô rời khỏi bức tường và, như thể hy vọng rằng biết đâu xem xét gần hơn sẽ làm hiện ra cái ký ức ngang ngạnh khó nắm bắt đó, cô bước qua thảm cỏ để tới một trong những luống hoa.

Cô bối rối hàng phút đồng hồ khi đứng nhìn, nhẹ nhàng chạm vào và cúi người lấy mẫu hương thơm biết đâu lại có thể khơi dậy ký ức đó. Nhưng, bất kể cô có cố gắng thế nào đi nữa, ký ức vẫn không đến.

Thất vọng, cô quay đằng sau và gần như sắp tới được lối đi khi ngược mắt nhìn lên. Cô nín thở lần nữa, nhưng lần này là vì ngạc nhiên. Tye đứng đó bên một trong những khung cửa sổ kiểu Georgia đáng yêu. Cô không biết anh đã đứng đó ngắm cô bao lâu rồi.

Anh mở cửa sổ. “Thích cái áo khoác!” anh gọi.

Cô nhìn xuống cái áo lung thùng trùm kín. “À, anh không thể nói thế được!” cô thông minh đáp lại và, khi cô chẳng hề muốn cười tẹo nào, cô lại phát hiện ra nụ cười tươi trên gương mặt mình lúc trở vào nhà.

Jane đang chuẩn bị bánh kẹp và sa lát cho bữa trưa khi Claire đi vào bếp. “Anh Kershaw chỉ muốn thứ gì đó nhẹ nhàng, nhưng nếu cháu thích súp hay món gì đó với bánh mì nướng thì không thành vấn đề đâu.” Jane hào hứng dụ dỗ cô, từ chối không để cô giúp.

“Bánh kẹp là được rồi ạ.” Claire trả lời, và, không cần giúp đỡ, cô rời khỏi bếp. Cô hứa với bản thân chiều sẽ tự quay trở lại trên gác, nhưng giờ thì cô đến phòng khách.

Đột nhiên nỗi tuyệt vọng tăm tối lại xuất hiện ở đó, và cô bước tới cửa sổ để nhìn ra ngoài. Liệu có bao giờ cô lấy lại được trí nhớ hay không? Cô cố hết sức để bình tĩnh, nhưng chẳng dễ dàng gì.

Cô vẫn đang đứng nhìn đăm đăm không mục tiêu ra ngoài cửa sổ khi Jane bê khay đồ ăn trưa vào. “Bác không phải làm thế!” Claire phản đối. “Cháu tới lấy được mà.”

“Vấn đề gì đâu.” Jane vui vẻ quả quyết với cô. “Ta vừa mang bữa trưa vào thư viện cho anh Kershaw xong.” Nhờ câu nói đó mà Claire nhận ra có lẽ Tye sẽ làm việc thông trưa. “Nếu cháu không cần ta làm gì nữa thì ta sẽ tạt về nhà một hai tiếng.” Jane tiếp và nói thêm rằng bà sẽ quay lại để lo bữa tối hoặc bất cứ việc gì khác, rồi bà rời đi.

Claire vẫy tay chào bà khi cô đi tới bên cửa sổ phòng khách nhưng cô không hề chuyển động, cho tới khi tiếng cửa phòng khách mở làm cô quay lại. Tye đứng đó, cao lừng lững, đôi mắt màu xám và thật thân thiện.

“Anh đã làm gì em mà em lại thà ăn trưa một mình còn hơn thế?” anh hỏi, mắt liếc nhìn khay đồ ăn trưa cô chưa hề đụng tới.

“Em cứ nghĩ là anh đang làm việc.”

Câu trả lời của anh là bước tới và nhắc khay đồ ăn của cô lên. “Anh sẽ chỉ cho em xem thư viện.” anh đề nghị.

Cô đi cùng anh chỉ bởi cô vui mừng khi thấy anh.

Thư viện lớn hơn cô tưởng, được trải thảm kín sàn, các giá gần như cao ngất tới chạm trần với sách cổ và mới. “Trời!” cô thốt lên. “Anh nói là thư viện, nhưng đây là thứ gì đó khác hẳn.”

“Ở mức độ nào đó thì ông anh là một nhà sưu tập.” Tye đáp, và, đặt khay đồ ăn của cô xuống một chiếc bàn tròn cổ bóng nhoáng, anh chỉ cho cô căn phòng ngay cạnh. Đó là căn phòng anh gọi là phòng phụ thư viện nhưng giờ đây, với máy tính, laptop và la liệt đủ mọi thứ đồ công nghệ hiện đại, trông nó giống một văn phòng thời thượng nhất hơn bất cứ thứ gì khác.

Khay đồ ăn của anh nằm trên một chiếc bàn phụ, anh lấy nó rồi đặt cạnh khay của cô trên bàn trong thư viện. Anh kéo ghế ra, mời cô ngồi. Khi cô ngồi xong, anh lấy chiếc ghế ngay cạnh cô rồi chọn một chiếc bánh kẹp.

“Nào, căn cứ vào việc anh khá chắc là em đã xuống cầu thang mà không ai giúp và có lẽ em dự định thực hiện chuyến khứ hồi một mình, kế hoạch ngoan ngoãn thế nào?” anh hỏi.

Cô thích tính hài hước nhẹ nhàng của anh; anh có khả năng tạm thời đưa cô ra khỏi những cảm xúc sâu muộn. Thế rồi cô nhớ ra chuyến đi đơn thương độc mã khác của mình, chuyến đi tới bên luống hoa hồng, cô bèn hỏi gấp “Ở nhà kia của anh - của chúng ta có hoa hồng không? Nhà của chúng ta ở London ấy?”

“Em nhớ ra gì à?” anh hỏi, cái nhìn chăm chú.

Cô lắc đầu. “Em đang ở sát bên... Ở ngoài bên những bông hồng... Có gì đó ở đấy, nhưng nó biến mất trước khi em nắm bắt được.” Cô thở dài, thấy thật khó khăn khi để có thể lạc quan. “Em thực sự, thực sự nghĩ rằng mình nên dừng uống chỗ thuốc đó.” Cô nói giọng có phần bướng bỉnh.

“Em đang cho rằng đây là thuốc an thần. Có thể không phải thế.” Anh gợi ý. “Thế đầu em thì sao?”

Nếu anh thực sự phải biết thì cô đang đau đầu kinh khủng đây. Cô tự lấy một chiếc bánh kẹp mà cô không thích chút nào, cắn gọn một miếng mà chẳng hề cảm nhận mùi vị, rồi bảo anh “Jane làm bánh kẹp ngon tuyệt.”

Sau đó Claire liếc nhìn anh, và cô thấy cái nhìn kiểu nhảy cảm trong mắt anh. “Em sẽ tới đó.” Anh lặng lẽ hứa.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt nhảy cảm đó, rồi thấy mình đang buột miệng thốt ra những gì đã choán lấy suy nghĩ của cô. “Anh còn quan tâm đến em không, Tye?” Thấy mình đang hơi ửng hồng, cô rời mắt khỏi anh. “Ý em là, em biết anh đang chăm sóc cho em, không thể tốt hơn, nhưng liệu anh có thể vẫn yêu em được không?” Cô ước, thật lòng ước, khi cả một lúc lâu đã trôi qua mà anh không trả lời, rằng cô chưa từng nói gì cả. “Em xin lỗi.” cô lầm bầm. “Em vừa làm anh ngại.”

“Không, không phải thế.” Anh phủ nhận, và để chứng tỏ điều đó, anh choàng một cánh tay lên vai cô, ôm nhẹ một cái. Một nét dí dỏm nhẹ nhàng trở lại trong giọng anh khi anh nói “Còn về phần yêu em, em yêu, có ai lại không yêu em cơ chứ?” Anh buông tay ra. “Giờ thì, ăn bánh kẹp của em đi!” anh hách dịch ra lệnh còn cô thì phì cười.

Nói chung, Claire ngẫm nghĩ, khi cô nằm trên giường đêm đó, cho dù cơn đau đầu đã khiến cô phải uống thuốc, thì đó là một ngày khá tuyệt. Đúng, cô đã phải chịu đựng nhiều khoảnh khắc tăm tối khi theo đuổi cái ký ức bướng bỉnh đó, nhưng cô đã qua được những bậc cầu thang, lên và xuống, tự mình - những hai lần. Như lẽ thường, cô đau đầu và những chỉ thị của Tye được ban hành, cô quay trở lại phòng nằm trong một tiếng đồng hồ gì đó suốt buổi chiều, nhưng đến tối cơn đau đầu đã hết và cô cùng Tye ăn tối dưới nhà.

Tye là người đồng hành tuyệt vời cho bữa tối, chuyện trò đủ thứ tránh đề cập tới vụ tai nạn, gia đình cô và tình trạng mất trí nhớ của cô. Anh đã quan tâm một cách quá thận trọng, cô nhận ra, anh chưa một lần nào nhắc tới bất cứ việc gì họ đã cùng nhau làm. Cô thừa nhận mình sẽ không hề thấy phiền nếu anh có thể cố nhắc cô nhớ về cuộc đi chơi nào đó hoặc việc gì đó mà họ đã cùng chia sẻ. Có thể như thế sẽ khơi dậy được ký ức nào đó. Nhưng hôm nay là Ngày Ngoan Ngoãn, và, vì anh thật thu hút để nghe lời, cô đã cư xử một cách đúng mực nhất khi làm theo bất cứ điều gì anh quyết định.

Anh đã cùng cô lên gác, không hề vội vã khi, dù đi với tốc độ nhanh nhất có thể, cô nhận ra đó hẳn phải là chậm như rùa đối với anh.

Claire thu xếp để đi ngủ, nhớ lại cái cách họ chúc nhau ngủ ngon ở cửa phòng cô và cô vào phòng, lau rửa, thay đồ ngủ và uống chỗ thuốc được chỉ định. Giấc ngủ kết thúc sự mơ màng đầy hài lòng của cô.

Khoảng bốn tiếng sau đó, cô bắt đầu tỉnh giấc khi những con quái vật của buổi sáng trước rạng đông hôm trước quay trở lại xông vào tấn công cô. Cô bừng tỉnh sợ hãi và lo lắng, và gần như làm đổ chiếc đèn bàn bên giường trong sự âu lo khi tìm nút bật đèn.

Cô thao thức một lúc lâu, thật lâu khi cô đấu tranh để kiểm soát cơn ác mộng đang diễn ra trong đầu. Kết quả là, cô thức giấc lần nữa lúc 8h và thấy một tách trà đã nguội bên cạnh giường, chứng tỏ rằng Tye đã vào phòng cô.

Anh nhanh chóng quay trở lại lần nữa trước 9h và trái tim cô như lộn nhào trong cơ thể. Anh đóng bộ không chệ vào đâu được, diễn trai và sành điệu trong bộ trang phục, và rõ ràng là anh không định ở nhà hôm đó. Trong giây lát cô thấy hoảng hốt. Cô không muốn anh đi.

“Đây là những gì em đã làm à?” cô hỏi.

Anh nhìn xuống cô vẻ nuông chiều. “Anh sẽ chờ Jane rồi đi.”

“Tối nay anh có về nhà không?” cô hỏi, lùa những ngón tay đầy lo lắng vào mớ tóc vàng rối bù của cô, cố trong khả năng nhưng vẫn không thể giấu được sự căng thẳng trong giọng nói. Tye là chiếc mỏ neo của cô, cô sẽ trôi dạt trong biển hư vô nếu không có anh.

“Có thể muộn nhưng anh sẽ về.” anh hứa, và cô ngay lập tức lại thấy tội lỗi.

“Anh không phải về đâu.” Cô vội vàng quả quyết với anh, bắt đầu thấy khiếp sợ. “Em không muốn anh phải vội trở lại đây nếu công việc của anh không thể làm xong trong một ngày.”

“Còn nếu anh muốn quay về đây thì sao?” anh hỏi vẻ cứng chiều.

“Em đang gây phiền toái phải không?”

“Xét đến những gì đã xảy ra với em thì anh nghĩ rằng em đang rất can đảm.” anh nghiêm túc trả lời. Và, trong khi cô không hề nghĩ mình can đảm tẹo nào, anh quả quyết với cô “Em không có gì phải lo lắng cả. Jane sẽ không để em một mình đâu.”

Claire thấy hơi ngượng nghịu vì Jane sẽ phải mất cả ngày trời để bầu bạn với cô, và cô muốn bảo Tye rằng cô tự lo được cho mình. Nhưng trải nghiệm với những con quỷ lúc sáng sớm đã khiến cô lo lắng khủng khiếp.

“À, chúc anh một ngày tốt lành nhé.” Cô nói giọng tươi tỉnh. Cô vui vẻ mỉm cười với anh và nghĩ trong giây lát mơ hồ rằng Tye đang chuẩn bị cúi xuống và hôn cô.

Tim cô xốn xang điên cuồng trước cử động rất nhỏ của anh về phía cô, chỉ để rồi ổn định trở lại khi dường như anh kiểm tra, và sau đó mỉm cười. “Ngoan nhé.” Anh chào cô, rồi sải bước ra khỏi phòng.

Cô vẫn ngồi nhìn đăm đăm theo anh trong một lúc, lúc đó biết rằng, nếu như cô chưa từng biết trước đó, anh hoàn toàn nhận thấy những cảm giác bất an của cô. Cô cho rằng những cảm giác bất an đó có thể là phần tất yếu khi bắt đầu một cuộc đời mới - từ một vài tuần trước đây, khi cô tỉnh dậy trong bệnh viện mà không hề có bất cứ một ký ức nào về quá khứ hay cô là ai. Có lẽ tất cả là vì nỗi bất an đó mà cô không thích thú gì với việc một mình trong nhà, một mình trong hàng tiếng đồng hồ liên tục, khi cái cảm giác tuyệt vọng đáng kinh sợ ấy của việc đâm sầm phải bức tường hư vô sẽ lại tấn công cô.

Cô nhìn ra từ cửa sổ khi Tye lái xe đi. Và muốn anh quay trở lại với cô. Nhưng anh phải đi làm và cô đang ích kỷ, mà anh lại nghĩ cô can đảm - và cô ước gì mình được như thế.

Khi Jane lên gác để ở gần bên cô khi cô tắm, Claire quyết định rằng từ giờ trở đi mình sẽ can đảm thực sự.

Vì thế mà khi sau bữa trưa không lâu, Jane buột miệng nói rằng hôm đó bà chưa dắt chó nhà hàng xóm đi dạo, Claire, nhắc lại với mình quyết định “từ giờ sẽ can đảm thực sự”, đã gợi ý “Nếu bây giờ bác muốn đưa nó đi dạo thì cháu ở một mình cũng không sao đâu.”

“Ôi, ta không thể làm thế được.” Jane đáp.

“Dĩ nhiên là được.” Claire phản đối với một nụ cười, nhưng không thấy điều đó dễ thuyết phục được Jane. Dù vậy, cuối cùng, sau khi khẳng khái cô phải ghi lại số điện thoại di động của bà phòng trường hợp cô cần có người bên cạnh, Jane cũng lái xe đi.

Lần đầu tiên được để lại một mình, Claire cố giữ tâm trí không nghĩ tới những con quỷ và tập trung ý nghĩ vào bất cứ điều gì ngoài mong muốn được biết tất cả và mọi thứ đã bị xóa sạch trong trí óc. Nỗi tuyệt vọng

đen tối đang thường xuyên lảng vảng nhưng theo một cách nào đó thì cô dễ dàng đối phó với nó hơn khi có ai đó khác ở trong phòng.

Cô nói to tên mình lên. “Claire Farley.” Cô không thấy giống Claire Farley, nhưng rồi, xét về vụ đó, cô cũng thấy chẳng giống bất kỳ người nào khác.

Cô đang ở trong phòng khách khi tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó làm cô giật mình. Cô chỉ có một mình. Không có ai khác ở đó để nghe điện. Nếu đây là cuộc gọi công việc của Tye thì sao? Cô nhận ra mình chẳng có sự lựa chọn nào khác ngoài việc nhận cuộc gọi.

“Alô?” cô nói.

“Ngày hôm nay của em thế nào?” Đó là giọng của Tye. Tim cô rộn ràng.

Làm ơn về nhà đi. “Yên tĩnh, thoải mái và thư giãn.” Cô nói với anh điều mà cô nghĩ là anh sẽ thích nghe. Anh thật tuyệt làm sao khi gọi điện!

“Em xoay sở ổn với Jane đấy chứ?”

“Chắc chắn rồi.” cô đáp, và đột nhiên nhận ra có thể anh chỉ gọi điện để nói chuyện với Jane. “Anh có muốn nói chuyện với bác ấy không?” cô hỏi, thấy mình đắm sầm vào một điểm đen khác khi cố nghĩ ra lý do nào đấy cho việc Jane không có mặt ở đó.

“Anh gọi là để nói chuyện với em.” Anh vui vẻ trả lời, khiến cô thấy mừng vì hai lẽ: cô sẽ không phải nói dối - cô sẽ không đời nào nói với anh rằng Jane không có ở đó - và Tye gọi điện là để nói chuyện với cô.

“Anh có cần gì đặc biệt không?”

Có một chút ngập ngừng, nhưng cô chắc chắn có nụ cười trong giọng anh khi anh trả lời “Một người đàn ông không thể gọi điện cho vị hôn thê trong sáng thuần khiết của anh ta mà không bị điều tra xét hỏi gì à?”

Cô không thể không mỉm cười. “Em vui vì anh đã làm thế. Ý em là, gọi điện ấy.”

“Tốt.” anh đáp. “Hôm nay em lại đang ngoan đấy chứ?”

“Biểu hiện của em không thể chê vào đâu được.” cô trả lời.

Cô nhận ra cuộc gọi kết thúc khi anh nói “Anh sẽ gặp em lúc nào đó tối nay.”

Cô không muốn anh đi. “Chào anh.” Cô nói. Dường như là một điều tự hào khi cô nói điều đó trước.

“Chào em.” Anh đáp. Cô nghĩ anh còn nói thêm “em yêu.” nhưng đoán rằng hẳn là cô đã nghe nhầm. Trên hết, chưa tới một phút trước anh đã nhắc cô nhớ rằng việc đính ước của họ là, cho tới lúc này, một mối tình trong sáng thuần khiết, và một câu nói êm dịu “em yêu” chỉ là không hề thích hợp với điều đó.

Cô ở lại trong phòng khách ngẫm nghĩ về việc mình đã vui mừng như thế nào khi Tye tranh thủ thời gian trong ngày bận rộn của anh để gọi điện hỏi thăm cô. Thế rồi cô chợt nhận ra mình đang nghịch chiếc nhẫn trên ngón đính ước. Nó hoàn toàn thoải mái ở đó, như thể nó thuộc về nơi đó. Cô mỉm cười.

Dù vậy, khi màn đêm buông xuống, nụ cười cũng đã rời khỏi cô từ lâu. Những đám mây u tối trùm xuống. Cô biết rằng cứ thúc ép và thúc ép vào ký ức về quá khứ chẳng có lợi gì cho cô, nhưng chỉ là dường như cô không thể nào dừng lại. Cô muốn biết và chẳng có gì ở đó hết.

Để tỏ ra phải phép với Jane - bà đã quyết định không ở lại qua đêm nhưng sẽ không đi cho tới khi Tye về nhà - Claire cố giấu đi nỗi phiền muộn trong cô. Khi, dù vậy, không lâu sau bữa tối sớm, Jane nhắc cô nhớ rằng cô vẫn đang trong thời kỳ hồi phục và thêm vào rằng đây là lần lâu nhất cô ra khỏi giường không nghỉ, Claire biết ơn với lời gợi ý rằng cô nên đi ngủ sớm.

Trong phòng mình, cô băn khoăn không biết mấy giờ thì Tye về. Lần nữa cô lại thấy những ngón tay mình trên chiếc nhẫn đính hôn. Anh đã nói rằng anh sẽ về nhà đêm đó, nhưng cô thấy đột nhiên lo lắng bồn chồn khi cô muốn anh ở nhà ngay lúc này. Theo cách nào đó, mọi thứ dường như ổn hơn khi có anh ở đó.

Một giờ đồng hồ nữa lại trôi qua, cảm giác bồn chồn của cô tăng thêm và bắt đầu trộn lẫn với những cảm giác vô cùng sầu muộn. Biết rằng mình không thể ở lại một mình trong phòng thêm bất cứ phút nào nữa, cô chuẩn bị rời giường để xuống nhà tìm Jane thì ngay lúc đó, cô nghe thấy tiếng xe ô tô. Tye về!

Ngay lập tức, chỉ cần biết rằng anh đang ở gần đây, cô bắt đầu thấy bớt lo lắng. Cô muốn thấy anh, nhưng lại bắt đầu băn khoăn liệu, sau một ngày dài, anh có vào gặp cô hay không. Jane sẽ bảo anh rằng ngày hôm đó đã trôi qua mà không có việc gì xảy ra cả, vì thế anh sẽ chẳng cần tới thăm cô nữa.

Claire nghe thấy tiếng xe của Jane khởi động, và biết rằng bà đang sắp về nhà. Claire thấy biết ơn bà vô cùng. Cô không biết mình sẽ làm thế nào để qua được ngày hôm đó mà không có Jane. Cho dù chắc chắn không nghi ngờ gì rằng bà được Tye trả công hào phóng thì đó vẫn là một ngày dài khủng khiếp với Jane.

Claire hạ quyết tâm sau này sẽ kiểm soát mọi việc tốt hơn. Lần sau mà Tye có việc phải đi lúc sáng sớm thì cô sẽ kiên quyết rằng cô hoàn toàn không cần phải có ai ở cùng hết. Mặc dù trong đầu chẳng có gì ngoài sự trống rỗng cô phải dối mặt rằng mình có thể sẽ chẳng bao giờ khôi phục lại được trí nhớ! Cô cố không hoảng hốt trước ý nghĩ đó, nhưng biết rằng mình không thể vượt qua phần đời còn lại với ai đó phải luôn theo sát chăm nom.

Khi đó Claire quyết định, bởi bất kể cô có miệt mài hay tuyệt vọng như thế nào đi nữa trong việc thúc ép và khơi gợi kiểu ký ức nào đó - bất cứ kiểu ký ức nào - nhưng không có gì xuất hiện, rằng ngay từ giờ, cô sẽ sống tích cực hơn trước đây. Thế rồi có tiếng gõ cửa khe khẽ và Tye xuất hiện.

Một nụ cười ngay lập tức rạng rỡ trên gương mặt cô. “Em không nghĩ là anh sẽ tạt qua!” cô thốt lên, rõ ràng là nhẹ nhõm và vui mừng.

“Thế thì anh sẽ là kiểu hôn phu gì đây?” anh hỏi khẽ, bước tới giường và nhìn xuống cô. “Ngày của em thế nào?”

“Em muốn hỏi anh điều đó đấy!”

“Ngày suôn sẻ.” anh đáp, tạm dừng trong một lát, và rồi nói thêm “Jane bảo anh là bác ấy đã để em lại một mình một lúc khi bác ấy dắt con chó nhà hàng xóm đi dạo.”

“Em đòi thế. Nhưng em không định kể với anh.”

“Chúng ta không thể có bí mật.”

“Em chẳng biết bí mật nào cả!” Claire nản lòng đáp lại. Nhưng ngay lập tức xin lỗi. “Em xin lỗi. Sau cả một ngày dài anh không cần em để nhận sự căm ghét như thế.” Cô mỉm cười với anh và giải bày. “Em vừa quyết định là từ giờ trở đi em sẽ sống tích cực hơn. Hơn...”

“Như em đang làm là rất tốt rồi.” Tye kiên quyết ngắt lời, nhắc cô “Mới chỉ có một tháng kể từ khi em lướt mình qua không trung. Cả cơ thể lẫn đầu em đều cần thời gian để lành lại. Em không được thúc ép vội vàng.” Cô cho rằng hẳn là vừa trông mình hơi ủ dột, vì, như thể tin rằng anh hơi quá nghiêm khắc trong bài diễn văn của mình, Tye mỉm cười động viên. “Bây giờ đi ngủ thôi.” Anh nói, và chúc cô ngủ ngon.

“Vậy là, mình sẽ sống tích cực.” cô quyết định khi anh đã đi khỏi, và, phớt lờ những bóng ma thường chờ tới lúc tối để đến và hành hạ cô, cô can đảm tắt đèn bên giường. Ngay lập tức cô muốn bật nó lên nhưng cô không làm vậy.

Cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ, nhưng chỉ để trong giấc ngủ đó, cô lại bị những con quỷ khổng lồ tra tấn, những con quỷ không có mặt. Cô nghệt thở trong tiếng nức nở và thức giấc, thức giấc trong cảm giác hoàn toàn kinh sợ. Miệng cô khô khốc, hơi thở khó nhọc, và cô quá hoảng hốt để nhớ được sau này cô định sẽ sống tích cực như thế nào đây.

Trong bóng tối kinh khủng đó, ý nghĩ rằng cô có thể sẽ chẳng bao giờ khôi phục lại được trí nhớ thật quá sức chịu đựng của cô.

Điên cuồng mò tìm công tắc đèn, cô ngồi bật dậy. Ánh sáng tràn ngập căn phòng nhưng lúc đó cô bị kích động tới nỗi nó chẳng giúp được gì mấy. Cô như không thể nào suy nghĩ mạch lạc được. Cô đang làm gì ở đó? Cô là ai? Gia đình cô ở đâu?

Tye phải biết. Nhưng không có vẻ gì là Tye biết - dù sao thì cũng không nhiều lắm. Một lần nữa, cô thấy mình trong vòng quay luẩn quẩn của việc thúc ép và thúc ép vào những cánh cửa chớp đen như bóng đêm của sự hư vô. Đầu cô đau, nện thình thịch. Dù đã uống thuốc, đầu cô như thể đang tách làm đôi. Cô như cảm nhận được rằng có một ký ức, ký ức nào đó ở gần đây nhưng chỉ là cô không thể nào kéo được nó ra khỏi bóng đen dày đặc như hắc ín ấy.

Đến cùng với cơn hoảng loạn của cô là nỗi sợ hãi. Cô thấy mình bối rối và đơn độc. Cũng thấy như thể đầu cô chuẩn bị nổ tung khi cô cố gắng một cách tuyệt vọng vượt qua sự cô độc tăm tối trống rỗng. Cố gắng cho tới khi cô hoàn toàn kiệt sức về cả thể chất lẫn tinh thần. Và vẫn chẳng có gì xuất hiện.

Cô cố nằm xuống, cố bình tĩnh, nhưng giây phút cô nhắm mắt lại, ngay cả với ánh đèn đang bật, một sức nặng chí mạng của nỗi thống khổ u tối bao lấy cô. Cô bật dậy, sợ hãi và quá lẻ loi. Sợ hãi, nhưng sợ gì thì cô không biết.

Nỗi khiếp sợ giằng vò cô, săn đuổi cô, và tất cả những gì cô biết khi đó là cô không thể chịu nổi thêm chút nào cái hư vô đen tối và trống rỗng này. Không nghĩ gì thêm, cô bắn ra khỏi giường. Cô cần Tye. Mọi chuyện đều ổn khi anh ở đó.

Tye đã nói rằng anh sẽ để cửa phòng ngủ của anh mở. Lúc đó cô thấy cần có ai đấy để bám chặt vào đến mức cô ào tới cửa phòng, cô biết rằng nếu cửa phòng ngủ của anh không mở, cô chuẩn bị sẵn tinh thần mở mọi cánh cửa trên tầng đó cho tới khi nào cô tìm được anh.

Nhưng điều đó là không cần thiết. Trong ánh sáng tràn ra từ phòng cô sau lưng, cô có thể thấy cánh cửa cách đó hai phòng đang mở hé. Claire không nghĩ ngợi gì mà chỉ hành động theo bản năng khi cô lao vào căn phòng đó, kêu lên “Tye!”.

Sau đó cô cho rằng anh hẳn là kiểu người thính ngủ vì ngay lúc cô lao vào phòng anh, anh đã đang ngồi dậy trên giường và bật đèn lên.

“Tye!” cô kêu tên anh lần nữa, và phóng ào tới anh. Cô đoán mặt cô hẳn phải cho thấy nỗi đau đớn tinh thần cực độ vì khi, không chú ý gì tới sự căng thẳng trên những cơ bắp đang lạnh lại, cô lao tới chỗ anh, còn anh thì giang tay ra và ôm cô vào lòng.

“Được rồi. Em không sao đâu. Anh đây rồi.” anh dỗ dành, cánh tay anh choàng quanh cô, giữ cô trong lòng, anh vuốt tóc cô. “Ác mộng à?”

“Em nghĩ là em sắp điên đến nơi rồi.” cô thì thầm đầy sợ hãi.

“Không, không phải thế.” Anh an ủi cô. “Em bình an. Em đang làm rất tốt.” anh khích lệ.

Nhưng nỗi kinh sợ của cô không dễ quên như thế. “Em ngủ với anh được không?” cô hỏi, giọng nói có phần run rẩy.

“Anh...” Anh như chần chừ cho tới khi anh nhìn vào gương mặt sợ hãi tái mét của cô. Đánh giá tình hình trong cái nhìn đó, anh không chần chừ nữa. “Leo lên nào.” Anh nhẹ nhàng mời cô, và khi anh đẩy chân ra sau để cô có thể chui vào, anh thận trọng dịch người ra phía mép giường. “Em nhắm mắt lại trong khi anh mặc đồ nào.” Anh chỉ dẫn, và tới lúc đó cô mới để ý điều mà trước đó, vì trong cơn chấn động quá mạnh nên cô không nhận ra, rằng cô đã được an ủi khi dựa vào khuôn ngực trần của anh.

Anh đi chỉ trong vài giây và, khi khuôn ngực rộng của anh vẫn để trần, cô lơ mơ nhận ra rằng hẳn là anh khóa thân khi ngủ và anh vừa rời giường chỉ để mặc thêm quần.

“Lại đây nào.” Anh nói khẽ, chui vào trong chăn cùng cô. Không hề ngập ngừng, cô dịch người về phía anh, và anh ôm lấy cô trong vòng tay bình an thiên đường. Sau đó anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, áp đầu cô vào vai anh và dịu dàng vuốt ve gương mặt cô. “Cố ngủ đi nào.” Anh khẽ gợi ý.

Cô buông ra một tiếng nức nở khô khốc. “Em xin lỗi.”

“Cưng tội nghiệp.” anh thì thầm.

“Có những con quỷ và những bóng ma và... và...” Cô không thể nói tiếp; cô đang run lẩy bẩy.

“Giờ anh có em rồi. Cố thư giãn đi nào.” Anh lầm bầm.

“Anh không đuổi em đi chứ?” cô cho rằng ý của cô là quay trở lại phòng cô.

“Anh sẽ không đuổi em đi.” Anh hứa. “Chỉ cần nằm yên thôi. Anh ở đây rồi.”

“Anh sẽ không tắt đèn chứ?” cô nài nỉ trong tiếng thầm thì khản thiết.

“Anh sẽ không tắt.”

“Ôm em với. Anh sẽ ôm em chứ?”

“Anh sẽ ôm em, tình yêu bé nhỏ ạ.” Anh hứa.

“Và anh sẽ không đuổi em đi chứ?”

“Anh sẽ không bao giờ để em đi.” Anh hứa.

4. Chương 4

Cô trở mình trong giấc ngủ. Cô cảm thấy ấm áp và an toàn. An toàn hơn những gì cô có thể nhớ. Nhưng cái cảm giác đó không kéo dài lâu! Cô chậm rãi cựa quậy chân và đụng vào chân của người khác! Mắt cô mở to. Cô nhận ra là chiếc đèn ngủ vẫn sáng, nhưng nếu để ý kỹ đến những âm thanh báo động đang kêu ầm ĩ thì rõ ràng là cô không nằm trên giường một mình!

Hai cánh tay đàn ông chắc khỏe đang ôm lấy cô, giữ cô rất gần! Cô nuốt xuống khó khăn, và sau đó cô biết tại sao mình lại cảm thấy ấm áp và thoải mái như vậy: lưng cô đang dựa vào một bộ ngực trần, và cùng lúc đó da anh nóng bừng lên qua lớp vải váy ngủ rất mỏng của cô. Tất cả mọi thứ trong cô náo động dữ dội, ngay lúc đó cô trượt ra khỏi cái ôm của người đàn ông.

Ngay lập tức anh mở mắt, và khi cô, cơ thể cô phản ứng với chuyển động nhanh như vậy, trượt ra khỏi giường, nên anh, ngay lập tức cảnh giác và quan sát cô, ra khỏi giường và với lấy áo choàng.

“Ông là ai?” cô kêu lên, choáng váng khiến cho giọng cô nghe khàn khàn. Sau đó cô nhận ra rằng cho tới một tháng trước đây cô chưa từng nhìn thấy người đàn ông này.

“Em không nhớ sao?” anh hỏi, giọng dịu dàng, đôi mắt lo lắng. Anh trông như thể anh có thể đi về phía cô, nhưng anh không làm thế.

“Đầu tôi vẫn nhớ mà!” cô kêu lên.

“Trí nhớ của em quay lại rồi à?” anh hỏi, và dường như lại muốn tới gần cô để an ủi và trấn an cô, nhưng lại một lần nữa đứng ở chỗ mà anh vẫn đứng. “Em không nhớ anh sao?”

“Tôi nhớ. Có chứ, tôi nhớ.” Cô trả lời.

Cô bắt đầu thoát khỏi cú sốc và nhìn anh, chiếc áo choàng ngắn của anh để lộ ra đôi chân rắn chắc, một phần bộ ngực rộng lộ ra qua lớp vải để hở. Và đó là lúc cô bắt đầu quan tâm là trông cô như thế nào khi đứng đó đối diện với anh. Đột ngột cô sợ hãi nhận ra là cái váy đắt tiền mà cô đang mặc gần như là trong suốt.

Mặt cô ửng dần lên và cô vội đưa tay lên che trước ngực mình. “Oh!” cô kêu lên, nhưng được giải thoát khỏi sự ngỡ ngàng khi Tye, tỉnh táo trước hành động của cô, nhìn vào khuôn mặt đỏ lựng của cô và anh nhận trách nhiệm đó.

“Quay lại phòng em đi,” anh hướng dẫn cô nhẹ nhàng. “Em nhớ nó ở đâu chứ?” anh hỏi, nhăn nhăn như thể anh đang lo rằng với việc lấy lại trí nhớ trước kia thì dường như cô lại mất đi trí nhớ hiện tại. Cô gật đầu, những vấn đề quan trọng khác bắt đầu xuất hiện nhiều hơn. “Về phòng và đi ngủ đi. Anh sẽ ngủ cùng em, nghĩa là, anh sẽ đến phòng thăm em - một vài phút nữa.”

Cô không để lỡ giây phút nào. Cô muốn nhìn thấy anh. Những câu hỏi cứ trào dâng như thể pháo hoa trong đầu cô, bắn về mọi hướng. Nhưng chỉ khi đó thì dường như cô thật sự nên mặc thêm quần áo. Với cái đầu vẫn quay cuồng, cô đi nhanh về phòng, có lẽ là quá nhanh.

Dù sao chẳng nữa, khi cô về đến phòng mình cô nhận ra rằng đầu cô đang bị tấn công dữ dội, những ký ức cứ chọt hiện ra rồi lại biến mất, bị che lấp bởi những ký ức khác, những ý nghĩ buồn bực, cô chẳng còn tâm trí cũng như năng lượng để tìm quần áo sạch. Dù sao giờ cô biết rằng cô sẽ không bao giờ mặc quần áo mà không đi tắm trước.

Ý nghĩ đó giúp cô thấy nhẹ nhàng hơn. Ý nghĩ đó tạo ra một nhận thức vô cùng tuyệt vời rằng, vàng, cô nhất định đã lấy lại được trí nhớ của mình rồi.

Cảm xúc của cô bắt đầu xáo trộn. Trong khi cô bắt đầu cảm thấy hồ hởi là cô có thể nhớ lại những chuyện nhỏ nhặt kiểu như tắm mỗi buổi sáng, cô cũng bắt đầu sợ rằng trí nhớ của cô có thể ngay lập tức biến mất lần nữa. Cô cố gắng hết sức để không hoảng loạn với ý nghĩ đó khi cô nghe thấy Tye đang đến gần hành lang.

Chú ý lại cái váy mỏng của mình và không có thời gian để mặc quần áo, cô vội vàng trèo lên giường ngay khi vị hôn phu của cô đến cửa phòng. Hôn phu? Về vấn đề này trí nhớ của cô vẫn là một khoảng trống. Cô nhìn nghiêm nghị vào anh khi mà giờ đã mặc quần áo, người đàn ông cao lớn đi tới phía giường và đứng đó nhìn xuống cô.

“Tên anh là gì?” anh hỏi cô, thái độ khá là nghiêm nghị.

“Tye,” cô trả lời khàn khàn. “Xin hân hạnh được phục vụ Tyerus Kershaw.”

Đôi môi anh bĩu ra giễu cợt với điều cô vừa nói. “Em đã tỉnh táo với khiếu hài hước của mình rồi đấy,” anh nhún mạnh nhẹ nhàng, nhớ ra là khi cô làm vậy cũng giống như khi anh tự giới thiệu bản thân anh với cô ở bệnh viện Roselands.

“Và tên em là gì?” anh kiểm tra.

Cô không gặp vấn đề gì với câu hỏi đó. “Larch Burton,” cô nói với anh.

“Trí nhớ của em đã quay trở lại rồi à?”

“Hầu như là thế, em nghĩ vậy. Ai là Claire Farley?” Câu hỏi dường như không còn quan trọng nữa khi cô nói ra.

“Em ở quận Farley, và ai đó nghĩ là Claire có vẻ hợp với em,” Tye trả lời, và tiếp tục với cái mà cô cho là thích hợp với anh theo quan điểm của anh. “Em nhớ vụ tai nạn chứ?”

Cô cố gắng hết sức nghĩ ngợi, nhưng chẳng thể nào nhớ ra bất cứ điều gì về vụ tai nạn. Cô lắc đầu, và, cảm thấy bắt đầu hoảng loạn, “Trí nhớ của em có biến mất lần nữa không nhỉ?” cô hỏi giọng nài nỉ.

“Anh không nghĩ thế,” anh trả lời thẳng thắn. “Nhưng, cho đến khi ông ấy có thể đến đây, Mr Phipps muốn em nghỉ ngơi thật yên tĩnh.”

“Anh vẫn giữ liên lạc với Mr Phipps?” cô kêu lên ngạc nhiên.

“Ông ấy đang trên đường tới đây.”

“Từ Luân Đôn ư?” cô hốt hển hỏi, cảm thấy ngạc nhiên tột độ.

“Ông ấy sống cách đây khoảng 10 dặm.”

“Chắc chắn là anh đã lôi ông ấy ra khỏi giường!”

“Ông ấy là bác sĩ nên ông ấy quen với việc đó rồi.” Tye cười với cô. “Anh sẽ kiếm cho em cái gì đó để uống...”

Cô không muốn thế. “Đừng đi!” cô hét lên, thêm vào kha khá liều lĩnh, “Trong trường hợp em mất trí nhớ lần nữa, em sống trong một ngôi làng tên là Warren End; nó ở gần High Wycombe ở Buckinghamshire.”

“Em không sống ở Luân Đôn à?” Tye hỏi, đi đến ngồi lên một bên giường cô.

Cô lắc đầu, di chuyển chân để giúp anh có thêm khoảng trống. “Đó là nơi em đang ở khi vụ tai nạn xảy ra phải không?”

Anh gật đầu. “Em có nhớ tại sao mình lại ở Luân Đôn không?”

“Em...” Đó là một câu hỏi mà cô không muốn trả lời. Nó mang lại cho cô những ký ức về một thứ mà cô không muốn nhớ lại. “Không” cô bướng bỉnh trả lời.

Nếu Tye nghi ngờ còn nhiều thứ hơn thế thì anh cũng không hề tỏ dấu hiệu nào, nhưng thay đổi cách đặt câu hỏi, như thể câu hỏi đó còn quan trọng hơn, “Em đã kết hôn chưa? Một vài người phụ nữ đã kết hôn không thích đeo nhẫn đính hôn.”

“Chưa hề kết hôn,” cô trả lời, nhắc nhở trí nhớ rằng cô đang đeo chiếc nhẫn đính hôn của người đàn ông này. “Tại sao-” cô bắt đầu, nhưng anh gạt phăng nó đi với những câu hỏi quan trọng khác của anh.

“Em có sống với một người đàn ông nào đó không? Em có người bạn trai nào đặc biệt không?”

“Em sống với chị gái em và chồng của chị ấy,” cô lẩm bẩm. “Tại sao em lại đeo nhẫn đính hôn của anh? Chúng ta không thể nào đã đính hôn được hoặc là anh không cần phải hỏi về những người đàn ông khác trong cuộc sống của em.”

“Em yêu, em đã tỉnh táo sắc bén thật đấy,” Tye bình phẩm, nhưng nói khá nghiêm túc, “Anh không nên hỏi em như thế. Chúng ta sẽ bỏ qua nó cho đến khi Miles đã khám cho em xong được không?”

“Miles?” cô thắc mắc, những câu hỏi về vấn đề đính hôn tạm thời được cất vào một góc trong đầu cô.

“Miles Phipps,” Tye trả lời. “Anh cùng cha khác mẹ của anh.”

“Mr Phipps là...?” Larch đoán rằng hôm nay có lẽ là một ngày đầy những ngạc nhiên của cô.

“Em đang làm cho anh gặp rắc rối nghiêm trọng rồi đấy,” Tye ngắt lời cô. “Anh cho là nên để cho em được bình tĩnh.” Anh mỉm cười khuyến khích. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Giờ thì em nên nghỉ ngơi trong khi chúng ta đợi Miles tới.”

Từ những gì cô thấy thì Larch không thể nào nhận ra bất cứ lí do nào khiến cho Tye nhờ anh cùng cha khác mẹ của mình vội vàng đến Shipton Ash để khám cho cô. “Nhưng...” cô bắt đầu phản đối, nhưng bất kỳ điều gì sâu hơn mà cô có thể hỏi anh đều bị tắc lại trong cổ họng cô trước cái nhìn nghiêm khắc của Tye.

“Em có tin anh không?” Anh hỏi thẳng thừng.

Cô không thể nào thích giọng nói của anh được. “Làm sao mà em có thể không tin được chứ?” Cô kêu lên giọng gầy gò. “Em vừa mới trải qua nửa đêm ở trên giường anh mà chẳng để làm gì sao!”

Anh cười, và cô nhận ra là cô thích nụ cười đó của anh. Nó ngay lập tức xua đi cái cảm giác chua chát mới xuất hiện trong cô. “Em có thể đã chết ngay tại chỗ nếu như anh cố thử làm gì đó,” anh trêu chọc cô, và nhắc nhở cô, “Em biết rõ là anh đã hứa với Miles rằng anh sẽ không đụng một ngón tay nào lên người em còn gì.”

Larch nhận ra là cả người cô đã ửng đỏ hết cả, nhưng khám phá ra là cô không phải là người thoái lui một cách vội vã. “Luôn luôn là những cô phù dâu!” cô thở dài, nhưng mỉm cười. “Tất cả những thứ đó khiến cho anh giống như một người tốt.”

“Ồ, để đeo những cái kính màu hồng,” anh nói. “Giờ em cảm thấy thế nào rồi?”

“Có thể kiểm soát bản thân khá hơn trước đó, nhưng em vẫn rất phấn khích vì trí nhớ của em hay là hầu hết trí nhớ của em dường như đã quay trở lại.” Một cái nhìn nhẹ nhõm xuất hiện trên mặt cô. “Em có một người chị gái. Tên chị ấy là Hazel, và chị ấy là một người rất dễ thương, và-”

“Và không có gì nữa cả,” Tye cắt ngang. “Hoặc là em sẽ giữ im lặng và nghỉ ngơi hoặc là anh sẽ để em lại một mình.”

Larch nhìn anh chằm chằm, trái tim cô bắt đầu run rẩy một chút. “Em sẽ ngoan ngoãn,” cô hứa. “Chỉ là có quá nhiều câu hỏi...”

“Anh biết,” anh đồng ý với cô, nhưng bắt đầu đứng lên khi anh nói tiếp, “Có lẽ sẽ là lịch sự, nếu xem xét tới việc anh đã dựng Miles dậy khỏi giường của anh ấy, nếu như anh đi và mở cổng cho anh ấy. Em sẽ ổn chứ?”

“Đương nhiên là ổn,” cô trả lời, nhưng vào cái giây phút anh đi ra ngoài cô nhận ra là mình không thể nằm yên trên giường. Cô tìm chiếc áo choàng rồi đi đến ngồi trên ghế cạnh cửa sổ.

Từ chỗ đó cô thấy Tye hiện ra và hướng đến con đường vào nhà. Trời chỉ mới vừa bắt đầu hửng sáng, và Tye tiến đến chiếc cổng sắt, vì thế cô có thể nhìn thấy ánh đèn ô tô xuất hiện. Tye mở cổng và ngồi vào ghế hành khách. Không mất thêm thời gian, cô đoán là anh đang đưa người anh cùng cha khác mẹ của anh vào trong nhà vì họ đang lái xe dọc con đường hướng đến ngôi nhà.

Cô quay trở lại giường, hy vọng với cả trái tim mình là Tye bỏ qua chuyện cô đã ra khỏi phòng mình vào lúc nửa đêm và tự chui vào giường anh. Liệu cô có thật sự đã làm thế hay không? Trong ánh sáng lạnh lẽo của ngày mới dường như không thể tin được là cô đã làm một việc như thế.

Cô đang ngồi trên giường, chần phủ lên tận cảm thì Tye đưa người anh cùng cha khác mẹ của anh vào phòng. “Tôi nghe nói là cô không quan tâm tới cái tên mà chúng tôi đã gọi cô,” là lời chào hỏi vui nhộn của Miles Phipps.

“Tôi sẽ đi lấy một chút cà phê,” Tye tuyên bố, và lịch sự để họ lại với nhau.

Cả thấy thì Miles Phipps ở với cô khoảng hai mươi phút, nhưng Larch cho là ông đã kiểm tra, nghe ngóng và lấy tất cả những gì ông cần chỉ trong vòng có năm phút đầu tiên trong chuyến viếng thăm của mình.

Ông là một người đàn ông thông minh và dành phần lớn thời gian trong chuyến viếng thăm của mình dường như chỉ là nói chuyện thông thường nhưng qua đó, từ những phản ứng đáp lại của cô, cô nhận ra, ông chắc chắn có thể đảm bảo những đánh giá của ông.

Cô cũng nhận ra là ông còn hơn là một Miles Phipps, một người anh cùng cha khác mẹ với Tye, rằng buổi sáng đó, hơn là Mr Phipps, một chuyên gia lỗi lạc, khi ông bỏ qua phong thái bên giường của mình, và gợi ý là cô nên gọi ông là Miles, và hỏi xem cô thấy cuộc sống ở Grove House như thế nào.

“Tôi thực sự được chăm sóc hoàn toàn chu đáo ở đây,” cô đáp lời.

“”Trông cô khá hơn rất nhiều so với trước đây,” ông quan sát cô. “Khi Tye đề nghị là cô nên tới đây, tôi đã nghĩ là sự yên bình và tĩnh lặng ở đây có thể trợ giúp cho cô phục hồi tốt hơn,” ông tiết lộ.

“Ở đây thực sự rất tuyệt vời,” cô đồng ý với ông.

“Cô có biết là tôi không ủng hộ việc cô tới đây với Tye nếu tôi không chắc chắn cậu ấy là một người chính trực đáng tin cậy không?”

“Tôi biết là anh ấy rất chính trực.” Cô mỉm cười, và hy vọng là trông cô không quá ửng hồng như cô cảm thấy thế khi cô nhớ lại việc cô đã vào phòng anh như thế nào và hỏi là liệu cô có thể ngủ với anh được không. Ngón tay duy nhất anh đặt lên người cô là một cái chạm nhẹ dễ dàng.

Miles Phipps đã sẵn sàng rời đi. “Bất cứ mảnh ký ức nào bị mất sẽ gần như là quay trở lại trong những ngày tới,” ông khuyến nhủ. “Và khi cơn sưng sốt đầu tiên khi nhận biết là cô đang quay trở lại là Larch Burton dần qua đi, cô có thể sẽ bắt đầu cảm thấy chậm lại một chút. Tôi không thể đoán trước bất cứ vấn đề nghiêm trọng nào,” ông đảm bảo với cô. “Mặc dù tôi vẫn muốn kiểm tra cô lần nữa, có thể là trong khoảng tháng tới. Trong thời gian đó, nếu cô có bất cứ lo lắng nào, đừng lo ngại mà liên lạc với tôi.”

Cô cảm ơn ông rất nhiều, và cảm thấy hơi hơi lừa đảo khi ông đã đi là Tye đã dựng ông dậy khỏi giường vì cô. Nhưng cô cho là cô vẫn sẽ cảm thấy một chút phẫn phơ là ý nghĩ của cô gần như ngay lập tức chạy đi đây đó.

Đoán là Tye không thể gặp anh cùng cha khác mẹ của mình trên đường đi mà không có cà phê như anh đã nhắc tới trước đó, Larch quyết định là cô có thời gian để tắm qua và thay quần áo. Giờ cô cảm thấy khỏe hơn rất nhiều so với hai ngày trước đây, nhưng vẫn chưa sẵn sàng mạo hiểm tắm tấp mà không có Jane bên cạnh giúp đỡ.

Larch đang lựa một bộ đồ lót sạch thì đột nhiên nhận ra là không còn bản khoản gì vì quần áo của cô trông vẫn còn mới. Tất cả chúng đều còn mới! Chưa hề được mặc qua. Ôi lạy Chúa! Cô đã giả định, chấp nhận là bởi vì Tye đã nói là họ sống cùng nhau anh đã chỉ đóng gói những bộ quần áo mới nhất của cô vào cái ngày anh mang vali của cô tới bệnh viện. Nhưng anh không phải chỉ mang chúng tới, anh đã mua chúng, trả tiền tất cả số đó.

Anh đã mua chúng bởi vì cô chưa hề sống chung với anh, và bộ quần áo duy nhất mà cô có là bộ cô mặc và bị cắt ra ở bệnh viện!

Larch đang tắm dưới vòi sen khi một ý nhỏ mà Miles Phipps nhắc đến xuất hiện trong đầu cô, sớm hơn cô hy vọng. Đột ngột nó táng thẳng vào cô rằng, vì cô không phải đang sống tại Luân Đôn với Tye, vì cô hoàn toàn chẳng là gì với Tye, và thực tế chắc chắn là một người hoàn toàn xa lạ với anh, cô chẳng có quyền ở lại Grove House này!

Cô không có tí ý tưởng nào về việc chiếc nhẫn đính hôn lại ở trên tay cô là gì, nhưng điều cô biết là cô không có quyền ở lại đây, chấp nhận sự mến khách của anh. Ngay lập tức mọi thứ trở nên đơn giản là sớm thôi - hôm nay, rõ ràng là cô phải rời đi.

Cô không muốn đi. Cô muốn ở đây với Tye. Cô... Bất ngờ cô xóa ngay ý nghĩ đó và vội vàng bước ra khỏi vòi nước.

Cô đang lau khô chân trái khi cô chú ý tới vết sẹo tinh xảo một lần nữa. Một nụ cười nở ra trên khuôn miệng nghiêm nghị của cô. Cô biết là giờ thì vết sẹo đó là tất cả những gì còn lại. Nụ cười của cô nhạt dần khi cô nhớ lại cha mẹ mình. Thật lâu trước khi mẹ cô bị bệnh, bố mẹ đã đưa cô và Hazel đi nghỉ ở bờ biển. Kỳ nghỉ đó bao gồm cả một chuyến viếng thăm bệnh viện khi Larch lỡ bị đứt chân vì một mảnh kính vỡ một người vô ý nào đó đã để lại trên bãi biển. Hazel đã rất buồn và đã công cô tới chỗ cha mẹ.

Larch đang ở trong phòng, mặc quần áo và chuẩn bị đối mặt với những gì cô phải đối mặt, khi Tye mở cửa đi vào. Vì anh đã quan sát thấy rằng cô đã tắm và thay quần áo, Larch nhận ra anh cũng đã tắm, vì giờ trông anh đã cạo râu.

“Anh nghĩ là em đã quay trở lại với bản tính láu cá của mình,” anh bình luận khô khan với quyết định không chờ đợi sự giúp đỡ tắm rửa của mình. “Anh đã pha cà phê mới. Em muốn uống ở đây hay xuống dưới lầu?”

Họ rõ ràng là phải nói chuyện với nhau. Cũng như cô rõ ràng là phải trả lại chiếc nhẫn cho anh. “Dưới lầu,” cô chọn, nhưng nhận ra là cô đã sử dụng khá nhiều nỗ lực thể chất, và rằng nhắc tới chuyện đi xuống lầu cô có rất ít năng lượng để đi nhanh.

Tye không ngờ ý muốn bế cô, và vì thế cô lại thấy vui lòng. Anh giữ những bước chậm rãi bên cạnh cô, hỏi han khi họ đi xuống, “Mọi thứ đã ổn hơn chút nào chưa?”

“Em đang vượt qua cú sốc đầu tiên, và thật lòng cảm ơn vì đã nhớ lại,” cô đáp lời anh. Tye hộ tống cô xuống phòng vẽ và để cô lại một lúc trong khi anh đi lấy cà phê trong bếp. Khi anh quay lại anh đợi cho đến khi cô ngồi trên chiếc ghế sofa, một chiếc bàn thấp ở trước mặt cô, anh mới đưa cho cô cốc cà phê và ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh bàn.

“Em - um - Em sẽ rời đi, đương nhiên là thế,” Larch nhận ra cô đang thốt ra. “Thật tốt...”

“Rời đi?” Tye dường như hoàn toàn sững sốt, và đặt cốc cà phê và cái đĩa của anh xuống mặt bàn. “Ồ, anh không biết là anh có thể cho phép điều đó đấy,” anh dễ chịu thông báo cho cô.

“Anh không thể cho phép?” Có lẽ bởi vì cô không muốn đi, Larch buộc phải bắt bản thân trở nên hung hăng. “Anh không thể ngăn cản em được đâu!”

Cô nhìn gay gắt vào đôi mắt xám kiên định rõ ràng chỉ ra cho cô thấy là anh có thể ngăn cản cô nếu anh muốn thế. Nhưng khi cô tràn trề hy vọng một sự mến khách từ anh - và cô khó có thể đổ lỗi cho anh sau cái cách anh đã đưa cô về nhà và xem xét đến từng nhu cầu của cô anh bình thản nhắc cốc cà phê của anh lên. “Anh biết đây chắc chắn không phải là những ngày dễ chịu nhất trong cuộc đời của em,” anh nhấn mạnh, “nhưng anh thật sự không nghĩ là em đã thật sự khỏe để có thể đi bất cứ đâu.” Một cách ngang bướng cô không trả lời, và anh tiếp tục, “Chẳng lẽ em thật sự thấy kinh khủng khi phải ở lại đây?”

Ngay lập tức cô đầu hàng “Ồ, Tye, anh biết là lí do không phải là anh hay căn nhà dễ thương này mà. Anh biết là em có một vài giây phút kinh khủng ở đây, anh cũng biết em đã được chăm sóc tốt như thế nào mà. Và em thật sự cảm kích điều đó. Chỉ là em không có quyền gì mà ở lại đây. Không có quyền xâm phạm ngôi nhà của anh, xâm phạm công việc của anh, xâm-” cô ngừng lại và nhận ra cô đang nhìn chăm chăm vào tay trái của mình, nhìn vào chiếc nhẫn đính hôn tuyệt đẹp. Cảm thấy vì một lí do với vấn đề nào đó cực kỳ miễn cưỡng, cô chậm rãi kéo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay. “Em không có tí ý tưởng nào về việc tại sao em lại đeo chiếc nhẫn này, nhưng giờ em biết là em hoàn toàn không có quyền đeo nó.” Cô dang rộng cánh tay và đặt chiếc nhẫn xuống mặt bàn giữa họ. Ngón tay đeo nhẫn của cô có cảm giác trống trải khi không còn nó nữa. “Vẫn còn những khoảng trống trong trí nhớ của em, nhưng chúng ta chưa bao giờ đính hôn phải không?”

Tye im lặng một vài phút trước đó, không làm bất cứ động thái nào để nhặt chiếc nhẫn lên, anh trả lời cô, “Không, chúng ta chưa bao giờ đính hôn.”

“Và em chắc chắn là em sẽ nhớ nếu như chúng ta đã từng sống chung với nhau.” Cô tiếp tục, và mặt cô đột nhiên nóng như lửa, “Em không thể tin là em đã thật sự đến phòng anh tối hôm qua và hỏi liệu em có thể ngủ cùng anh không,” cô lắp bắp ngượng ngùng.

“Đừng nghĩ về chuyện đó nữa. Em đang có một khoảng thời gian nồng nhiệt trong khoảng không tối tăm không ngừng đó,” Tye nói, và anh mỉm cười khi anh đổi giọng. “Anh hoàn toàn chắc chắn là em không có ý định nào với cơ thể anh.”

Cô thở dài khi anh nở nụ cười ẩn tượng đó.

Ngay lập tức cô quay lại với ý tưởng của mình. “Em đang đi quá xa vấn đề rồi; có quá nhiều thứ trong đầu em,” cô phàn nàn. “Em không biết bắt đầu từ đâu trước.”

“Để anh giúp em,” anh ngỏ ý giúp đỡ, và ngay lập tức cô bắt đầu cảm thấy mình ích kỷ.

“Anh đã làm nhiều hơn là cần thiết cho em rồi,” cô đáp lời anh. “Em đã làm phiền công việc của anh đủ lâu rồi. Anh chắc chắn là muốn đến văn phòng làm việc và...”

“Anh không định đến Luân Đôn hôm nay.”

“Anh không đi sao?”

“Không.” Biểu hiện bất nạt mà cô biết rất rõ bắt đầu xuất hiện trên mặt anh.

“Em đã quên rồi,” anh buộc tội cô. “Hôm nay chúng ta định đi dạo bên ngoài.”Ồ, Tye. Ngay khi cô không thể nghĩ ra bất cứ lý do nhỏ xíu nào tại sao cô lại không muốn rời đi. “Nhưng hãy lấy một vài thứ ưu tiên trước. Bệnh viện đã liên lạc với cảnh sát cùng với những mô tả về em trong trường hợp ai đó có thể báo cáo em mất tích - những thông tin chi tiết của em sẽ được lan truyền đi. Cho tới giờ chưa có ai tới tìm em cả. Nhưng giờ em đã nhớ ra là em sống cùng với chị gái và chồng chị ấy, có lẽ chúng ta có thể gọi cho họ để cho họ biết em vẫn an toàn.” Biểu hiện của anh cho thấy anh không biết tại sao họ nên thấy phiền nếu như chị gái cô không thể tự xoay sở để báo cáo là cô đã bị mất tích. Nhưng anh đã nhắc đến việc giải quyết mọi việc theo thứ tự ưu tiên trước.

“Hazel đi xa một vài tuần...” Larch dừng lại để làm một phép toán đơn giản “... nhưng chị ấy sẽ quay về nhà vào - er - tối nay, em nghĩ thế. Chị ấy đang đi công tác mở rộng công ty trong khi đào tạo một khóa nghiên cứu ở Đan Mạch. Hazel là một kế toán cho một hãng kiểm toán đang định mở rộng thị trường tại đó,” Larch giải thích. Cô rất tự hào về chị gái mình với bản năng tự nhiên và làm việc chăm chỉ đã làm rất tốt công việc của mình.

“Chị gái em cũng nghiên cứu sâu hơn những kiến thức về Châu Âu vào cuối tuần ư?” Tye hỏi.

Larch không chắc là cô đã không bực bội với kết luận của anh là Hazel thích ở Đan Mạch vào cuối tuần hay là cô không quan tâm, khi cô trở về nhà ở Anh vào dịp cuối tuần, mà Larch không có ở đó.

“Hazel đã gọi-” cô ngừng lại, cơn buồn nôn bắt đầu dâng lên trong cô khi cô nhớ ra.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì,” cô nhanh chóng phủ nhận, và chỉ có thể cho là những cảm giác của cô về nỗi khiếp sợ đã hiện lên trên mặt. Vội vàng cô tự lấy lại bình tĩnh và giải thích, “Hazel đã gọi vào cái ngày em đến Luân Đôn.” Larch biết thật rõ ràng!

Đó chính là ngày định mệnh mà cô gặp tai nạn. Cô không nói chuyện với Hazel Neville. “Hazel đã gọi để nói rằng chị ấy có một buổi hội thảo cần đến dự vào ngày hôm sau, thứ bảy, và chị còn một đồng không dứt những thứ cần phải nghiên cứu để bắt kịp tiến độ. Chị ấy muốn biết là liệu mọi người có phiền không nếu như chị không thể về nhà vào cuối tuần đó.” Neville đã phiền lòng hết sức, anh ấy thật sự phiền lòng! Anh đã cố gắng bỏ qua sự thất vọng với chị ấy. Dù sao đi nữa,” Larch tiếp tục, cố gắng xóa bỏ cảnh tượng tiếp theo ra khỏi đầu, “Hazel phải quyết định ở lại Đan Mạch cho tới khi tất cả công việc và việc nghiên cứu của chị ấy đã hoàn thành. Nhưng...” Đột nhiên mọi chuyện thật rõ ràng trong Larch là nếu Hazel đã ở nhà vào tháng trước thì chắc chắn phải có lý do đặc biệt nào đó thì chị ấy mới không báo việc cô mất tích.

“Anh có ph - phiền không nếu em gọi điện về nhà trong trường hợp Hazel có ở nhà?”

Chẳng nói lời nào Tye bỏ đi và đem đến cho cô một chiếc điện thoại. Số điện thoại nhà Hazel đã xuất hiện trong đầu cô và cô quay số, hy vọng là Hazel không có ở nhà. Cô không thể chịu nổi ý nghĩ là chị gái yêu quý của cô có thể đã trải qua một tháng gần như là trọc đầu vì lo lắng cho cô. Nếu Hazel không có ở nhà, thì, Larch nghĩ là, chỉ trong trường hợp hôm nay chị gái cô đã về nhà trước, chị ấy có thể để lại một lời nhắn trên máy trả lời tự động nói rằng chị sẽ về nhà một lúc nào đó trong ngày.

Tiếng chuông điện thoại ngừng lại. Nhưng, trái với sự băn khoăn của Larch, không phải Hazel là người trả lời điện thoại mà là Neville, chồng Hazel. Larch cố vượt qua cảm giác ác cảm khi nói chuyện với người đàn ông này để hỏi, “Hazel có ở nhà không?”

“Ồ, ồ,” Neville cười khinh bỉ, rõ ràng là đã nhận ra giọng cô, “nếu đó không phải là cô giúp việc lang thang của tôi.” Và giọng của hắn ta thay đổi, “Đừng có phiền với việc quay lại đây - cô đã bị sa thải!” hắn ta nói với giọng kinh tởm.

Như thể cô lại muốn làm việc cho hắn ta lắm vậy! Dù thế, trong khi muốn cảm ơn hắn vì tin tức tốt lành đó, Larch còn có những chuyện quan trọng hơn trong đầu. “Anh sẽ chuyển một lời nhắn của tôi cho Hazel chứ?”

“Nếu tôi còn gặp lại cô ấy lần nữa! Cô ta dường như đã bắt rễ ở Đan Mạch rồi. Tất cả với một từ mi miếu là mở rộng tầm hiểu biết!” hắn ta thêm vào vẻ hằn học.

“Hazel vẫn chưa trở về nhà kể từ khi -?”

“Không kể từ khi cô chuẩn đi và ở với bà đỡ đầu của mẹ cô, bỏ lại tôi và cái văn phòng của tôi cao ngất và khô khốc với công việc đang dang dở!”

Cô không thích ở trong văn phòng của anh ta; anh ta bóc lột nhân viên của mình không thương tiếc, và, cho là cô không hoàn toàn chắc chắn là làm cách nào cô có thể giải thích với Hazel lý do cô đã bỏ việc, Larch vẫn rất hài lòng là cô không phải quay trở lại làm việc cùng anh ta nữa.

“Dù thế thì chị ấy cũng gọi điện chứ?”

“Một lần! Và khi đó chỉ để hỏi số điện thoại của Ellen Styles hình như số điện thoại của bà đỡ đầu của cô không có trong danh bạ. Thật đáng tiếc là tôi không thể tìm thấy quyển sổ địa chỉ của vợ tôi,” anh ta nói mỉa mai, khiến cho Larch biết là anh ta không buồn tìm kiếm quyển sổ đó. “Tôi cho là Hazel đã không cố gắng để gọi cho cô?”

Larch đã biết là những mâu thuẫn giữa Hazel và chồng chị đã trải qua một giai đoạn tồi tệ, nhưng có vẻ như mọi chuyện đã đột ngột trở nên tồi tệ hơn rất nhiều. Hazel đã từng nghĩ anh ta là một người tuyệt vời, và có lẽ là nếu bỏ qua sự bất hòa hiện tại của họ thì có vẻ vẫn là như thế.

“Anh có phiền chuyển cho Hazel một lời nhắn nếu chị ấy về nhà trước tôi ngày hôm nay...” Larch bắt đầu nói.

“Cô tự đi mà nói với cô ấy! Cô ấy sẽ không về nhà cho tới tận thứ Ba!” Neville Dawson vặn lại, và đập điện thoại xuống - và Larch bắt đầu hốt hoảng. Đó là cho tới khi giọng nói của Tye phá vỡ những ý nghĩ của cô,

khiến cho cô buộc phải đấu tranh để lấy lại bình tĩnh

“Chị gái em không có ở nhà à?” anh hỏi bình thản.

“Chị ấy sẽ không về nhà cho tới tận thứ Ba,” Larch nói mà không kịp suy nghĩ.

“Em sống cùng với gia đình của chị gái em, anh nghĩ là em đã nói thế?”

Larch không thật sự nói thế, nhưng thực tế là một nửa ngôi nhà thuộc về cô, cô và Hazel đã cùng thừa hưởng ngôi nhà từ cha mẹ họ, thật sự là một vấn đề, Larch cảm thấy thế. “Chỉ có ba người bọn em thôi,” cô đồng ý, nhưng cố hết sức để kể cho Tye, “Em phải nói với Neville, chồng của Hazel là em định ở với mẹ đỡ đầu của mẹ em trong một thời gian. Có một vài khoảng trống trong trí nhớ của em,” cô giải thích, ước rằng cô có thể quên đi vụ hành hung của Neville đối với cô và không bao giờ còn nhớ về nó nữa. “Nhưng thực tế là vụ tai nạn của em xảy ra ở Luân đôn dường như gợi nhớ là em đang trên đường đi để trải qua một thời gian với bà Ellen của em.” Larch không có tí ký ức nào về việc bắt tàu tới Luân đôn. Nhưng một ký ức khác lướt qua đầu cô. “Bà Ellen đã nài nỉ tại đám tang của mẹ em là em đến sống với dì bất cứ khi nào mọi thứ trở nên quá sức chịu đựng đối với em.”

“Mẹ em mất rồi sao?” Tye hỏi lại nhẹ nhàng. “Cả bố và mẹ em,” Larch trả lời.

“Ồ, em yêu,” Tye lẩm bẩm, và, như thể anh không thể chịu đựng được chuyện đó, anh đi đến ghế sofa cô đang ngồi, nắm lấy tay cô, ngồi xuống bên cạnh cô. “Em bao nhiêu tuổi rồi?” anh hỏi, mặc dù nghĩ là cô là còn trẻ mà đã phải chịu đựng một sự mất mát như vậy.

“Hai mươi ba,” cô đáp lại, nhưng cảm thấy đột ngột muốn khóc và thật sự không nên nghĩ về cha mẹ cô nữa. “Vì bà Ellen rõ ràng là đã không giữ liên lạc với Neville, em chỉ có thể cho là em định gọi cho bà khi em đã đến Luân đôn hoặc là em đã gọi cho bà nhưng bà không ở nhà tất cả là một khoảng trống,” cô kết thúc một cách khập khiễng. “Em nhớ là đã rời nhà mình, và”

“Và giờ em đang làm cho anh khó chịu bằng việc gợi ý là em muốn rời khỏi nhà anh,” Tye nói nhanh.

“Khiến anh khó chịu...” cô bị làm cho kinh ngạc. “Tye, em không muốn làm cho anh khó chịu! Anh phải biết rằng em không muốn chút nào!” cô kêu lên ngay lập tức. “Nhưng anh không phải chịu trách nhiệm về em - không ai phải chịu trách nhiệm về vấn đề đó dù có chuyện gì đi chăng nữa. Nhưng”

“Nói cho anh biết,” Tye cắt ngang, “chồng của chị gái em có làm việc không?”

Larch chẳng có tí ý tưởng nào về việc Tye đang đề cập đến hiện giờ, nhưng không thấy có lí do nào để không trả lời. “Có, anh ta có làm việc.”

“Ở nhà à?”

“Không, anh ta có một văn phòng. Em không biết hôm nay anh ta đang làm gì ở nhà. Có lẽ anh ta quên cái gì đó và về nhà để lấy. Anh ta có một công ty sản xuất ở...”

“Vậy nếu anh đưa em về nhà hôm nay em sẽ ở nhà một mình suốt cả ngày, chẳng có ai ở đó để chăm sóc cho em?”

“Em...” Oh lạy Chúa! Chỉ đến lúc đó thì mọi chuyện mới sáng sủa trong đầu óc cô rằng với việc Hazel ở Đan Mạch cho tới tận thứ Ba, chẳng có ai ở nhà ngoài cô và ông anh rể kinh khủng của cô. Cô cảm thấy muốn ôm ngay với ý nghĩ đó, và không chắc cô đã mất một số màu sắc trên mặt nhưng cảm thấy buộc phải chỉ ra rằng, “N-Neville thường không làm việc vào cuối tuần. Anh ta có thể ở nhà vào ngày mai và Chủ nhật.”

“Nhưng không phải là hết ngày hôm nay hay thứ Hai và thứ Ba phải không?” Tye ngừng lại, sau đó nói, “Không phải, phải không nào, Larch? Thành thật bây giờ đi nào,” anh nhấn mạnh khi cô không trả lời. “Nhìn vào em đi,” anh tiếp tục. “Giờ em trông có vẻ kiệt sức. Em đang định không làm theo tất cả những việc làm tốt đẹp của Miles phải không? Công việc của những y tá, không quên cả Jane luôn làm việc rất chăm chỉ để giúp em khỏe trở lại? Sẽ không có ai ở nhà em để có thể giúp em nhiều như là mang cho em một tách trà.”

Trong khi Larch hoàn toàn chắc chắn là cô có thể tự mình pha trà, cô cũng chắc chắn là Neville có thể để mặc cô chết đói trước khi anh ta nghĩ đến việc nấu một bữa ăn. “Em sẽ ổn thôi,” cô phản đối.

“Em vẫn định đi ư?”

Không có Hazel ở nhà, Larch có một sự ác cảm to lớn với việc lại vào ngôi nhà mà cô đã chạy trốn khỏi nó trong hoảng loạn. Lựa chọn duy nhất là đến sông với bà Ellen mà Larch cảm thấy, đột ngột cảm thấy cũng kiệt sức như Tye đã gợi ý là cô trông như thế, thật sự là không công bằng. Đến và đặt bản thân đang dần hồi phục của cô cho một người già cả yếu ớt... “Em không thể nhận thêm sự hiếu khách của anh thêm nữa,” Larch tuyên bố một cách ngang bướng.

“Vậy là vì cái tính kiêu hãnh ngang bướng của mình em sẽ bỏ đi?”

“Nhưng tại sao anh muốn em ở lại? Cho tới một tháng trước đây anh còn chẳng hề nhìn thấy em. Chúng ta đâu có dính hôn em không có ràng buộc gì với anh cả.”

“Có, em có!” anh vặn lại lời cô.

Trái tim cô đột ngột đập điên cuồng trong lồng ngực. “Em có ư?” cô hỏi yếu ớt.

Anh cúi xuống để nhặt chiếc nhẫn dính hôn, những biểu hiện trên mặt anh kín bưng, và cô quan sát khi anh trượt cái nhẫn vào trong túi áo khoác của mình. Sau đó anh nhìn vào cô và nói, “Anh bắt đầu thích em, thích em ở lại đây,” tiếp tục một cách có lý hơn, “Em không có ai ở nhà mình cả trong khi ở đây em có Jane, và em có anh nữa.” Cái miệng đẹp trai của anh nhếch lên ở góc. “Và bà anh cũng muốn em ở lại.”

Larch mỉm cười với điều đó, và có thể cảm thấy bản thân cô đang mềm yếu dần. Thật không đúng đắn khi cứ nhận lấy sự hiếu khách của anh, và cô biết thế. Nhưng Tye đã nói rằng anh thích cô và rằng anh thích cô ở đây ở Grove House. Thất vọng cô nghĩ đến lựa chọn khác: quay trở về để trải qua cuối tuần một mình trong cùng một mái nhà với ông anh rể đang ghét của cô. Ôi, cô không thể. Cô chỉ là không thể làm được!

Cô nhìn nghiêm trọng vào đôi mắt xám kiên định vẫn đang im lặng quan sát cô. “Hãy nói là em sẽ ở lại chứ?” anh thúc giục cô nhẹ nhàng.

Cô mở miệng để nói không với anh. “Tye...” cô lưỡng lự - và nhận ra là cô đang hỏi, “L - Liệu em có thể ở lại cho tới thứ Ba không?”

Anh mỉm cười một nụ cười có sức tàn phá. “Anh sẽ chuẩn bị cho chúng ta bữa sáng,” anh nói.

Theo lời Tye, cô cần thời gian và không gian để điều chỉnh để phục hồi lại trí nhớ của cô. Với điều đó trong tâm trí, sau bữa sáng anh gợi ý là cô nên trở lại phòng vẽ và nghỉ ngơi một lúc trên ghế sofa.

Dù lời gợi ý này xuất phát từ anh hay anh của anh, cô không biết, nhưng trong khi thật sự là đầu óc cô vẫn lộn xộn, cô cảm thấy cô đã nghỉ ngơi còn hơn là đủ nữa. Cô dự định nói nhiều hơn cho tới khi cô nhận ra Tye có thể có việc cần làm trong thư viện mà có lẽ anh không bận tâm tiếp tục.

“Anh có muốn đi giải quyết một vài công việc của mình không?” cô hỏi.

Anh trông như thể anh sẽ từ chối bất kỳ gợi ý nào như thế. Nhưng, như thể đọc được ý nghĩ của cô, “Anh có thể dành thời gian cho em nếu em thích,” anh trả lời. Chính là điều đó. “Em sẽ ở trong phòng vẽ nếu anh cần em,” cô tuyên bố và thích thú vì anh cười.

Tye chiếm khá nhiều ý nghĩ của cô buổi sáng đó. Dù vậy, thỉnh thoảng, cô nhớ ra những khoảng thời gian hạnh phúc, những lúc buồn bực, và những khoảng thời gian mà cô thà quên đi còn hơn. Cô cho rằng thật tự nhiên khi cuộc chạm trán lần trước với ông anh rể kinh khủng có lẽ là ký ức đáng nhớ nhất.

Mãi cho tới khi cô được mười lăm tuổi, tuổi thơ của cô đã luôn thiếu sự bình yên. Sau đó mẹ cô bị bệnh, lời dự đoán đã phá hỏng thế giới của họ. Chỉ trong vòng một năm mẹ cô đã bị dính chặt với xe lăn. Cùng lúc đó Hazel đã làm hoàn toàn xuất sắc sự nghiệp của mình và, trong khi không thể nghĩ được là mẹ họ có thể nhờ những người lạ chăm sóc, nó cũng khá là không thể nghĩ đến việc, vì tất cả những gì Hazel đã cố gắng nài nỉ, chị sẽ bỏ việc để chăm sóc cho mẹ họ và gia đình.

Giải pháp rõ ràng là để Larch đảm trách nhiệm vụ đó. “Con sẽ có cơ hội của mình sau,” người cha đang quần trí của cô đã hứa với cô khi Larch sẵn sàng bỏ học vào tuổi mười sáu. Cô không muốn nghĩ về việc sau đó mẹ cô đã được thêm hai năm tuổi thọ.

Vì mọi việc đã xảy ra, mẹ cô đã sống thêm bảy năm nữa. Larch băn khoăn là liệu bà có chết khi đó nếu cha cô không vướng vào một vụ tai nạn đã giết chết ông.

Vì đã nghĩ là mẹ cô sẽ chết trước, nên đó thật sự là một cú sốc khủng khiếp khi chín tháng trước họ phải tham dự đám tang của cha họ. Một tháng sau đó, mẹ họ đã từ bỏ mọi nỗ lực của bà.

Larch bị mất mát nhiều thứ. Hazel cũng vậy. Hazel không còn sống ở nhà nữa, đã gặp và kết hôn với Neville Dawson. Nhưng Hazel đã về nhà để sống với Larch một vài ngày sau đám tang của mẹ họ và, còn có đầu óc kinh doanh hơn Larch, đã đảm trách nhiệm vụ xem xét các khoản tài chính của gia đình.

Chính Hazel đã tìm ra di chúc của cha họ và giải quyết bất kỳ rắc rối nào có liên quan tới việc ông để lại mọi thứ cho mẹ họ, nhưng trong trường hợp mẹ họ chết trước ông thì mọi thứ sẽ được chia làm đôi cho hai con gái của họ.

Như Hazel đã biết từ trước, Hazel hoàn toàn trung thực và công bằng, nài nỉ là chị đã đọc mọi thứ và hiểu hết. Điều Larch không biết cho tới khi Hazel thổ lộ là công ty của Neville Dawson đang gặp rắc rối và cần thêm vốn.

“Neville gợi ý là chúng ta bán chỗ này đi,” Hazel tiếp tục. “Nhưng, bỏ qua thực tế là chị chưa hề mơ tưởng đến việc gian lận với một quyết định to lớn như thế vào thời điểm này, phải mất một khoảng thời gian cho tới khi tài sản của cha mẹ mới được sắp xếp xong. Điều này có nghĩa là chúng ta không thể bán ngay. Những gì mà chị gợi ý, xét theo mọi góc độ là Neville và chị sẽ bán căn hộ của bọn chị và chỉ là nếu như em đồng ý, đương nhiên là bọn chị sẽ chuyển đến sống với em. Em nghĩ sao?”

“Em thích thế!” Larch nhảy tưng lên với lời gợi ý đó. Cô đã cảm thấy chèn vênh khủng khiếp vì không có cha mẹ, và cảm thấy đau lòng vì đã mất họ. Có Hazel ở nhà thật là vui. Larch có rất ít thứ để làm với Neville, vì thế cũng không hiểu anh ta lắm. Cô cho là, vì Hazel là một người rất tuyệt vời, nên anh ta cũng là một người tuyệt vời. Sai lầm!

Căn hộ của họ nằm trong khu vực được săn lùng mua cao nên nó được bán rất nhanh. Hazel, có lẽ giờ đã nhận ra em gái mình đã cảm thấy mất mát thế nào, đã sắp xếp để chuyển đến ngay lập tức. Sau đó chị chuyển sự chú ý sang Larch. “Khi tài sản đã được sắp xếp xong xuôi em sẽ có đủ tiền để có thể đi học để kiếm một việc làm. Có thứ gì mà em đặc biệt muốn làm không?” chị hỏi.

Mặc dù đã làm rất tốt những bài kiểm tra ở trường bảy năm trước, tất cả kinh nghiệm gần đây của Larch chỉ là chú ý đến mẹ cô và làm việc nhà. “Em chắc là em muốn làm gì đó, nhưng cha và mẹ -” cô ngừng lại để kiểm tra lại cảm giác của mình. “Thật đột ngột nên em không thể nghĩ về tương lai.”

Và đó là khi Hazel nói với cô là Neville vẫn luôn tìm một nhân viên văn phòng, và cô sẽ thấy thế nào nếu làm một phần việc tạm thời trong một trong những văn phòng của anh ta để xem liệu không khí văn phòng có hợp với cô hay không?

Larch sẵn sàng thử bất cứ thứ gì, và ngay lập tức bắt tay vào làm việc. Cô nhanh chóng nắm bắt nội dung công việc, nhưng ngay sau đó cô phát hiện ra ngay lý do tại sao Neville Dawson lại suốt ngày tuyển nhân viên. Anh ta là một kẻ vắt kiệt sức lao động của nhân viên!

Lúc đầu cô vui lòng với việc bận rộn. Bận rộn đủ để có thể đẩy những ý nghĩ buồn bã về bố mẹ cô sâu trong một góc tâm trí trong một khoảng thời gian. Nhưng cô không thể ngủ ngon được. Không có thời gian nghỉ ngơi, và khi một người đưa cho cô những hướng dẫn về công việc trong một ngày đã nổ tung với áp lực và xin nghỉ và không có ai thế chỗ - Larch nhận ra là cô đang làm công việc của hai người.

Cô bắt đầu cảm thấy stress, và muốn rời công ty, nhưng trong khoảng thời gian đó Hazel về nhà với tin tức hồ hởi là chị đã được chỉ định cho đi học nâng cao, bao gồm một công việc ba tháng, tập huấn và nghiên cứu ở Đan Mạch. Cho tới lúc đó Larch đã nhận ra là cuộc hôn nhân của chị gái mình không phải lúc nào cũng ngọt ngào và tươi sáng như là chị đã để cho mọi người tin như thế. Larch không có ước muốn gây ra một vụ xích mích hơn nữa giữa vợ chồng chị bằng việc bỏ công ty. Và cho tới lúc ấy cô chắc chắn là, biết nhiều hơn về người chồng của chị gái mình, là anh ta có thể tiếp tục và tiếp tục không ngừng nghỉ với cơ hội mà anh ta đã cho cô và chờ đợi những lời cảm ơn mà anh ta đã nhận. Larch giữ im lặng và công việc tạm thời của cô giờ biến thành lâu dài.

Sau đó, trong tuần Hazel bay tới Đan Mạch, một nhân viên khác bỏ việc, và nhiều việc hơn lại đổ lên đầu Larch. Cô không thể cáng đáng được nữa. Cô bắt đầu mang việc về nhà làm. Cô làm việc muộn và ngủ rất ít, và bắt đầu cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Cô không biết là cô còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa.

Những vấn đề đã lên tới đỉnh điểm hai tuần sau đó. Hôm đó là thứ Sáu cô đã chạy ra khỏi nhà, hướng đến, cô nghĩ, ngôi nhà của bà di Ellen ở Luân Đôn. Cả tuần đó thật sự là khủng hoảng đối với Larch. Và vào ngày thứ Sáu không còn có thể dịu lại được nữa. Cô đã mang việc về nhà làm, biết rằng Neville Dawson đã chống đối với chị em nhà Burton vì một vài lý do, nhưng cô vẫn cảm thấy vui mừng vì Hazel có thể về nhà vào cuối tuần sau đêm đó.

Larch đã làm cho Neville bữa tối mà anh ta muốn và sau đó giam mình trong phòng ngủ. Cô chỉ vừa mới bắt đầu công việc mà cô đã mang về để hoàn thành khi cô nghĩ là cô nghe thấy tiếng điện thoại đổ chuông. Cô đã nửa ngồi dậy khỏi ghế khi, biết rằng Neville có thể trả lời điện thoại, nên cô lại ngồi xuống. Cái cách mà anh ta bắt đầu thỉnh thoảng nhìn cô đã khiến cho sồn gai ốc, và cô không muốn liên hệ với anh ta nhiều hơn những gì cô phải làm.

Sau đó cửa phòng cô bị trượt mở mạnh. Cô nhảy ra khỏi ghế ngồi vì ngạc nhiên và sợ hãi khi Neville đi vào, đôi mắt anh ta mở to khi anh ta nôn ra kết quả cuộc điện thoại của Hazel. Điện tiết anh ta tuôn ra lý do tại sao Hazel không về nhà cuối tuần đó - và chẳng phải là họ đã may mắn vì họ không gặp lại chị cho tới khi chị ấy đã hoàn thành công việc ở Đan Mạch hay sao? Và chẳng phải là anh ta cũng may mắn vì anh ta đã là người trả lời điện thoại hay sao? Chị gái cô không phải muốn nói chuyện với anh ta mà là với cô!

Với mỗi một từ thốt ra anh ta càng điên tiết, và Larch bắt đầu cảm thấy cảnh giác với biểu hiện trên khuôn mặt anh ta khi anh ta tiến tới càng ngày càng gần hơn, phun ra bài chỉ trích của anh. Nhưng cô bắt đầu cảm thấy hãi hùng khi, đã ở gần đến mức gây sợ hãi, anh ta nắm lấy vai cô và bắt đầu phun ra những từ ngữ nói rằng nếu anh ta không có Hazel thì em gái cô sẽ là một sự thay thế lý tưởng. Với điều đó anh ta kéo cô đứng dậy, miệng anh kẹp chặt miệng cô khiến cho cô muốn thở gấp, sức nặng của anh ta buộc cô nằm lên giường.

Cô đã quờ quạng rời khỏi giường ba lần liền, và cả ba lần anh ta đều buộc cô quay trở lại đó. Điện tiết cô đánh anh và bằng cách nào đó cô không nhớ là bằng cách nào cô thoát khỏi anh ta với nỗ lực lần thứ bốn. Cô không có tí ký ức nào về việc nhặt túi khóa lên vai, nhưng vì nó đã ở cùng cô lúc xảy ra tai nạn nên cô nghĩ là cô đã cầm nó theo. Những gì cô nhớ là những loạt cầu thang xuống dưới nhà, tiếng rầm của cửa trước khi cô đóng nó lại phía sau lưng cô. Cô nhớ là cô bị ngã khi hấp tấp chạy trốn, nhớ là đã phải dừng lại vài lần để đứng dậy nhưng vẫn chạy như thể cuộc sống của cô phụ thuộc vào đôi chân, và sau đó là chạy, chạy, chạy... Và sau đó chẳng còn gì cho tới khi cô thức dậy trong một bệnh viện ở Luân Đôn.

Một cơn rung mình quét qua cô, và cô bị nhấn sâu trong cái ký ức kinh khủng về việc Neville Dawson cố gắng xâm phạm cô đến nỗi cô không biết là cánh cửa phòng vệ đã được mở ra lặng lẽ. Không cho tới khi, “Em yêu!” Tye kêu lên, “Cái gì thế?” và nhanh chóng đi đến chỗ cô.

Hơi thở của cô nghẹn lại, và cô chỉ có thể tưởng tượng rằng nỗi sợ hãi về cái ký ức đó chắc hẳn đã hiện lên trên mặt cô. “Không có gì đâu,” cô phủ nhận ngay lập tức. Bên cạnh sự trung thành với Hazel, cô cảm thấy hoàn toàn không thể chia sẻ ký ức đó với bất kỳ ai.

Dường như Tye không chuẩn bị để bị bỏ qua như thế, vì anh đã chỉ ra, “Em nhớ chuyện gì đó rất tệ phải không?”

“Không phải tất cả những ký ức đều hạnh phúc,” cô bướng bỉnh trả lời, và đã chịu đựng hết nỗi với sự cứng chiều quá mức, ngay cả bằng cách nào đó cô không chống đối với việc khỏ khoắn trở lại, “Nếu anh thích em sẽ làm sandwich cho bữa trưa,” cô gợi ý.

Anh quan sát cô với cái dáng cao lừng lững của mình. Nhưng khi theo bản cô có cảm giác Tye không phải là người thay đổi khi tìm kiếm những gì anh muốn biết, có thể là vì anh đang đánh giá rằng ngày hôm nay có thể khiến cô đủ căng thẳng rồi, nên anh không bắt buộc cô phải nói cho anh vấn đề kinh khủng mà cô đã nhớ lại được.

“Jane đang đến để nấu bữa tối và một bữa ăn trưa nhẹ. Nếu em muốn chúng ta có thể đi dạo xuống đường.”

Larch đứng dậy ngay lập tức, đi từ phòng vẽ ra đại sảnh với anh và nhận ra anh đã lên lầu lấy một chiếc áo len dày.

“Bên ngoài trời khá lạnh,” anh nói, đưa chiếc áo len rất to cho cô ở chỗ tay vịn cầu thang.

“Cho em ư?”

“Trông em sẽ vô cùng lộng lẫy,” anh hứa, và cười toe toét, và trái tim cô dường như thắt lại. “Nắm lấy tay anh,” Tye hướng dẫn cô khi họ rời nhà và đi bên cạnh những khóm hồng.

Cô nhận ra cô có một tính nết trái ngược và cô không muốn nắm lấy tay anh nữa. Dù nó có trái ngược hay cô đột nhiên ngại ngùng với việc nắm lấy cánh tay anh? Đáng buồn thay, một người đàn bà-cô đã ngủ với một người đàn ông!

“Ở nhà, cha em thích hoa hồng,” cô nói vội vàng, sau đó hít một hơi lấy bình tĩnh và đặt tay cô vào trong khuỷu tay Tye. Đã đủ vui rồi, cô nhận ra là ở đó khá thoải mái.

“Em đã mất ông bao lâu rồi?” Tye hỏi.

“Chín tháng trước giờ là mười tháng trước, có lẽ thế,” cô trả lời, nhận ra là cô đã nằm viện trong một tháng. Dường như đối với cô có lẽ đó là khoảng thời gian cô tự khám phá bản thân mình. Sau tất cả Tye không cần phải đưa cô về nhà và chăm sóc cô tỉ mỉ như thế. Cô không thể chịu được khi nghĩ đến việc cô sẽ phải đối mặt thế nào nếu cô bị bỏ mặc lại tự xoay sở khi cô xuất viện, cô có thể đi đâu, cô sống như thế nào. “Mẹ em ốm liên miên,” Larch tự nói tiếp. “Ch-chúng em không bao giờ ngờ lại chúng em lại mất cha trước.”

“Mẹ em mới mất à?”

“Một tháng sau cái chết của cha em.”

Bàn tay Tye nắm lấy tay cô trong sự thông cảm. “Em sống với cha mẹ em phải không?”

Cô gật đầu, cảm thấy hơi tức thở, nhưng vượt qua nó để kể cho anh, “Đó là một khoảng thời gian khá là kinh khủng, vì thế Hazel gợi ý là em làm một công việc tạm thời trong công ty của chồng chị ấy trong khi em xác định tư tưởng xem em muốn học cái gì. Khá trễ để bắt đầu học, em biết thế.”

Tye nhanh chóng sắp xếp những điều cô nói cho tới lúc đó. “Trước đó em đã ở nhà để chăm sóc cho mẹ em?” anh hỏi.

“Em thấy quý khoảng thời gian em được ở bên bà,” cô lặng lẽ trả lời, sau đó cô ho khan khan trong cổ họng và tấn công anh. “Anh không biết em làm việc cho anh rể em khi anh nói với em là em ‘đang làm việc’ khi em em hỏi anh phải không?”

Anh gạt găng lời đi cuộc tấn công của cô. “Em không định quay trở lại với công việc tạm thời của em”. Đó dường như là một lời tuyên bố hơn là một câu hỏi.

“Không,” cô trả lời.

“Em đã quyết định em muốn học cái gì chưa?” anh hỏi, dừng lại ngay trước những cái cổng ở cuối con đường.

“Vẫn chưa. Nhưng em phát hiện ra là em khá nhanh nhạy với những con số, vì thế có lẽ em sẽ theo Hazel trong ngành kế toán. Em cũng khá thành thạo vi tính,” cô thông báo cho anh biết, đôi mắt sáng lên.

Anh nhìn xuống cô, và có lẽ nhớ lại hai ngày trước đây cô đã hỏi là liệu cô có kinh nghiệm gì về máy tính không. “Hôm nay như thế là đủ rồi,” anh quyết định, quay trở lại. “Em thấy thế nào?”

“Tuyệt vời!” cô trả lời, và mỉm cười rạng rỡ.

Họ quay trở lại ngôi nhà và câu hỏi đã thiêu đốt cổ họng cô lại ở đó - làm cách nào chiếc nhẫn đính hôn lại nằm trên ngón tay cô? Nhưng cô đột nhiên nhận ra những gì Tye đã làm cho cô, và theo đó cô đã làm phiền công việc của anh nhiều đến đâu. Và cô trở nên ngại ngùng với việc làm phiền anh hơn nữa.

“Cám ơn anh vì đã cho em mượn áo len,” cô cảm ơn anh một cách lịch sự.

“Cứ cầm lấy cái áo; dần dần em có thể sẽ muốn ra ngoài,” anh gợi ý.

“Gặp anh sau,” cô nói, không muốn trì hoãn anh lâu hơn nữa. Mặc dù cô vẫn cảm thấy anh đứng đó nhìn cô khi cô đi về phía phòng vệ.

Khi Jane đến và biết là Larch đã nhớ lại, nó đã diễn ra bởi vì khả năng trí nhớ của cô quay lại khi Tye không ở đó, anh đã nói cho Jane vị trí chính xác mối quan hệ của họ.

“Điều này thật tuyệt vời!” Jane cười tươi, và không thể ngừng việc ôm Larch ngay cả khi bà cảnh cáo cô, “Giờ, cô không được xúc động mạnh. Cô vẫn cần phải làm cho mọi thứ thật thoải mái.”

Đã quen với việc luôn bận rộn, Larch bắt đầu nhận ra là cô đã không làm gì rất lâu rồi. Một cái thở dài, cô nhận ra là cô đang khỏe lên từng giờ. Nhưng cô có những mối quan tâm còn lớn hơn là cái trạng thái nghỉ ngơi ép buộc hiện tại của cô. Bên cạnh việc phải nói cho Hazel biết là cô không định quay lại làm việc với chồng chị ấy, làm thế nào cô nói cho Hazel là cô muốn ra khỏi nhà và kiếm một chỗ cho riêng mình?

Cái ý tưởng phải quay trở lại ngôi nhà đáng yêu của cô khi Neville Dawson giờ vẫn đang sống ở đó khiến cô buồn nôn. Cô không muốn làm thế. Với việc Hazel đang làm rất tốt với công việc của chị ấy, được cất nhắc lên một vị trí mở rộng thị trường ở Châu Âu, có thể là sẽ có khả năng chị sẽ thường xuyên đi công tác xa nhà.

Cái ý tưởng ở nhà một mình cùng với Neville Dawson là thứ mà Larch không thể chịu nổi. Đúng vậy, vì anh ta là chồng của chị gái cô, và Hazel yêu anh ta, hoàn toàn không có cách nào cô có thể nói cho Hazel biết việc anh ta tấn công cô.

Tye làm việc qua bữa trưa và Larch có một bữa ăn trưa nhẹ cùng với Jane trong bếp. Jane cho phép cô giúp bà với việc rửa bát đĩa sau khi ăn xong, nhưng vẫn cẩn thận quan sát cô, gợi ý, “Nếu cô đang hy vọng xuống nhà ăn tối, có thể sẽ là một ý hay nếu cô nghỉ ngơi vào buổi chiều.” Larch nghĩ về khoảng thời gian cô dừng lại cuộc sống bị sa thải của mình, nhưng trước khi cô có thể đề nghị giúp đỡ một chút Jane lại tiếp tục, “Bà Lewis ở trong làng đang đến để làm việc dọn dẹp,” và Larch nhận ra là cô đang làm cản trở họ.

“Cháu sẽ lên phòng,” cô nói với Jane, và đi lên lầu, những ký ức trước đây về cuộc sống của cô ở nhà lại xoẹt qua đầu cô.

Sau đó trong một lúc, khi cô ngồi ở nơi giờ đây là chỗ ngồi ưa thích nhất của cô gần cửa sổ, cô nhận ra là cô đang nhớ những khoảng đời của mình sau khi cô đã chạy trốn, sợ hãi, khỏi nhà cô. Nhớ lại và đặt những câu hỏi.

Rõ ràng là bây giờ cô có thể nhớ ra Tye ngồi lặng lẽ bên cô trong bệnh viện, yên lặng ngắm cô và lặng lẽ nói chuyện với cô. Cô nhớ ra anh đã thận trọng với cô như thế nào. Và anh lại còn không hề biết cô nữa!

Tại sao, khi cô là một người hoàn toàn xa lạ với anh, mà anh lại nói rằng họ đã chung sống với nhau trong ngôi nhà của anh ở Luân Đôn? Larch bị rối trí với điều đó trong nhiều phút, trước khi đột ngột nhận ra là Tye chưa bao giờ thật sự nói rằng họ sống cùng nhau. Chính cô mới là người đặt câu hỏi, “Chúng ta sống chung phải không?” Ôi, thật tệ, giờ thì cô nhớ ra rồi. Cô đã tiếp tục với ý nghĩ đó với câu hỏi, “Chúng ta có ngủ với nhau không?” Ôi, anh thật đáng thương, anh chắc chắn là ngưng muốn chết!

Larch ở trong phòng nghỉ ngơi, nhưng đầu óc cô cứ đuổi theo hết suy nghĩ này tới cái khác. Cô đã mất trí nhớ trong một tai nạn và đã giả định là Tye đã nghe thấy vụ tai nạn và đến tìm cô. Nhưng chắc chắn là không phải thế, vì khi đó Tye còn không hề biết đến cô. Vậy thì làm thế nào, nếu cô không thể nói cho họ biết, mà họ lại tìm thấy được vị hôn phu của cô?

Họ đã tin rằng Tye là hôn phu của cô vậy thì làm thế nào mọi chuyện lại như thế? Cô không biết. Tuy nhiên điều mà cô biết là khi cô sợ hãi chạy trốn khỏi nhà vào tối thứ Sáu đó cô không hề đeo một chiếc nhẫn đính hôn. Và khi cô tỉnh lại trong bệnh viện, một thời gian sau đó, chắc chắn là có một chiếc nhẫn nằm trên ngón tay cô.

Cô thà nghĩ đó là lúc cô bắt đầu hỏi những câu hỏi thẳng thắn.

5. Chương 5

Larch thấy mình sẽ chẳng bao giờ trả hết được nợ Tye khi đầu giờ tối hôm đó, cô mặc chiếc sơ mi trắng cùng cái quần đen mà anh đã mua cho cô.

“Anh đã đi mua những thứ này cho riêng em à?” cô hỏi Tye khi tới ngồi cùng anh trong phòng khách.

“Dĩ nhiên rồi.” anh trả lời ngắn gọn, nhưng anh quan tâm tới việc cô thấy thế nào hơn là bất cứ lời tuyên bố nào của cô về thời trang mà cô có thể định nói. “Chiều nay em phải nghỉ ngơi.” Anh kể tội, như thể ý muốn nói rằng cô đã không làm thế.

“Em có nghỉ ngơi!” cô phản ứng. “Về mặt thể chất, dù gì đi nữa. Trí óc em đã nằm im quá lâu rồi, chẳng có gì ngạc nhiên khi nó phải hoạt động bù.”

“Em không nhớ ra chuyện gì làm em buồn đấy chứ?”

“Không hề!” cô trả lời một cách thông minh - có lẽ là quá thông minh. Tye không có vẻ gì là bị thuyết phục.

“Em biết đấy, Miles đã nói nguyên nhân chứng quên của em có thể không chỉ là do vụ tai nạn.”

“Thế ư?” cô trả lời, cứ như thể cô không hề biết.

“Có khả năng em đang phải chịu chấn thương nào đó mà em đang cố xóa đi.” Tye một mực khẳng định. Cô không muốn nói dối anh nhưng làm sao cô có thể kể cho anh chuyện cô đã quần trí đến thế nào, không chỉ là vì cô, mà còn chuyện anh rể đã phản bội người chị thân yêu của cô theo cái cách đê tiện đến thế? “Mất cha mẹ như trường hợp của em bản thân nó đã là một bi kịch rồi, Larch.” Tye nhấn mạnh khi cô trả lời. “Có gì gây tổn thương xảy ra với em mà em muốn xóa sạch hay không?”

“Em - à - đã nói với anh là em giỏi tính toán. Em thấy là em đang làm công việc của hai người. Em cho là việc đó đã trở nên quá sức em có thể gánh vác. Nó khiến em lo lắng.”

“Anh rể em lợi dụng lòng trung thành của người nhà sao?”

Anh có thể nói thế. “Em thực lòng không muốn nói chuyện đó.” Larch chán nản đáp. “Điều đó làm em có vẻ nhỏ mọn, sau những việc tốt anh đã làm cho em, nhưng - ”

“Quên nó đi!” Tye cắt ngang. “Anh đang cố giúp em hồi phục chứ không phải làm em buồn. Đi ăn nào.”

Larch đi cùng anh tới phòng ăn. Cô ngồi vào bàn, thấy khá chắc chắn rằng Tye nhận thấy rằng có điều gì đó xảy ra trong quá khứ mới đây của cô mà cô muốn khai tử và chôn vùi nó - cô biết anh không hề quên cách cô hét vào anh khi cô tỉnh giấc thấy anh đang cúi người qua cô.

Làm sao cô có thể kể cho anh được? Chuyện đó nghe quá dơ bẩn. Cô lại nghĩ về cách mình đã đi và chui vào giường với Tye. Trời ạ, hai người đàn ông sao khác nhau đến thế! Tye thật đáng tin cậy. Neville thật đáng kinh tởm - và chị gái tội nghiệp của cô đã lấy hấn ta. Cô không thể về sống ở nhà được; cô không thể - chỉ là cô không thể.

“Đừng có luẩn quẩn với chuyện đó nữa, Larch!” Tye gay gắt cắt ngang những suy nghĩ của cô. Đã có đủ bằng chứng, nếu cần phải có bằng chứng, rằng anh biết không phải chỉ có áp lực công việc đẩy cô tới cái khoảng không hứa hẹn của việc mất trí nhớ.

“Cái bánh suet này thật là ngon.” Cô trả lời và mỉm cười. (suet: lớp mỡ cứng quanh thận bò, cừu)

“Jane sẽ làm chúng ta béo như rái cá.” Tye đáp, miệng cong lên một cách dễ thương. “Rái cá có béo không nhỉ?”

“Anh không biết.” anh trả lời, và Larch chỉ phá lên cười.

“Và người ta bảo là người bán mũ bị điên!” (Larch chơi chữ, trong tiếng Anh có thành ngữ là “as mad as a hatter” nghĩa là “phát điên phát cuồng”, còn “hatter” thì có nghĩa là “người bán mũ, người làm mũ”)

Ánh mắt Tye dừng trên cái miệng sáng bừng nụ cười của cô. “Thế kể anh nghe về người đàn ông trong đời của em đi?” anh gợi ý.

“Đàn ông?” Nụ cười của cô biến mất.

“Những anh bạn trai ấy.”

Cô thư giãn. “Ai có thời gian cho bạn trai cơ chứ? Em làm việc tất cả -” Cô đột nhiên dừng lại, nhận ra mình có một khối đầu ở đây mà cô hề có ý định bỏ phí. “Mà dù sao thì, em làm gì với một người bạn trai khi mà...?” Cô bỏ lửng câu hỏi ở đó và đổi cách hỏi, vẻ mặt nghiêm túc “Làm sao mà thành ra em lại đang đeo nhẫn đính hôn của anh hả Tye?” Dù vậy, chỉ tới lúc đó, cô mới nhận ra rằng anh không thể nào mua chiếc nhẫn để riêng dành cho cô. “Em xin lỗi.” cô xin lỗi ngay lập tức khi đoán rằng có thể vị hôn thê trước của anh đã đeo chiếc nhẫn trước đó. “Nếu đây là chuyện đau lòng...”

Tye dựa lưng vào ghế, mắt nhìn khuôn mặt nhạy cảm của cô. “Anh cho rằng khó tránh khỏi đau lòng khi một người em quan tâm qua đời.”

Cô nín thở. “Ôi Tye” cô khản giọng đáp. “Vợ chưa cưới của anh mất à?”

Anh lắc đầu. “Anh chưa đính hôn bao giờ.”

Larch thận trọng nhìn anh. “Thế sao lại thành ra em đeo chiếc nhẫn đó? Nó ở đâu mà ra nếu...”

“Để anh giải thích.” Tye cắt ngang, rồi bắt đầu “Anh sống ở đây, tại Grove House một thời gian lúc nhỏ, rồi thường ở lại đây những năm anh lớn lên. Anh đến thăm thường xuyên hơn khi bà anh yếu không thể ra khỏi nhà. Nhưng ngay cả khi yếu, bà vẫn kiên quyết phản đối hai cô con dâu - là vợ đầu và vợ thứ hai của bố anh.” Anh thêm vào “Thế nên khi bà mất, anh nhận ra rằng lúc nào đó sẽ có ai đấy cần dọn dẹp đồ đạc của bà một cách riêng tư, anh biết rằng mình sẽ phải là người làm việc đó.”

“Anh không thể nào đề nghị một ai trong số họ làm việc đó. Bà anh sẽ ghét thế lắm.”

“Em hiểu rõ làm sao.” Anh đáp, nhưng lại nói tiếp “Anh đã nghĩ đến chuyện bảo Paulette, chị dâu anh, nhưng như thế cũng có vẻ không phải thế nào ấy. Dù sao thì, mỗi người có những trách nhiệm riêng, rồi...”

“Anh tình tế hơn anh muốn bất cứ người nào biết rất nhiều.” Larch nhẹ nhàng ngắt lời.

“Im nào.” Anh đáp, nhưng khóe miệng nhếch lên của anh lấy đi bất kỳ sự xúc phạm nào có trong lời lẽ. “Anh bắt gặp chiếc nhẫn trong tủ cạnh giường của bà. Đây là nhẫn đính hôn của bà mà anh biết mình sẽ chẳng bao giờ cần đến nó.”

“Anh nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ kết hôn ư?”

Anh chuyển ánh nhìn từ cô sang bữa ăn của mình rồi nhún vai khi anh đáp “Rất có khả năng, anh đã nói rồi đấy thôi. Không phải là anh bước tới tuổi ba mươi sáu mà không gặp gỡ một vài người...” Cô cá rằng “một vài” là nói giảm đi rồi... “nhưng anh chưa bao giờ thấy quá say mê tới nỗi muốn hỏi một người phụ nữ nào đó làm vợ.” Anh chuyển từ chủ đề đặc biệt đó sang nói tiếp “Nhớ về sự ác cảm của bà với các cô con dâu, sẽ là không phải nếu đưa chiếc nhẫn cho một ai trong số họ. Anh quyết định là Paulette có thể sẽ thích có nó.”

“Vợ của Miles Phipps à?”

Tye gật đầu. “Lúc đó anh không rảnh để đi từ đây đến chỗ Miles, nên anh bỏ túi cái nhẫn với ý tưởng là sẽ ghé qua bệnh viện chỗ anh ấy làm rồi chuyển nhẫn để anh ấy đi nói rộng cho Paulette đeo. Ngón tay của bà thon mảnh không thể tin được.” anh giải thích “Vì cả anh với Miles đều quá bận nên gặp nhau ở London sẽ dễ hơn chỗ khác.”

“Anh đến bệnh viện chỗ em được đưa vào lúc đầu à?”

“Đúng thế. Theo kinh nghiệm, anh biết là cuộc hẹn nào với Miles cũng có khả năng tương đối sẽ không đúng giờ vì một việc khẩn cấp nào đó hoặc kiểu như vậy, thế nên anh đến bệnh viện lúc anh nghĩ là anh ấy chuẩn bị hết ca trực.” Tye liếc sang cô “Anh ấy bị giữ lại, em là trường hợp khẩn cấp được đưa tới trước khi bọn anh có cơ hội làm gì nhiều hơn việc chào hỏi nhau.”

“Anh ở đó, ở bệnh viện, lúc em được đưa vào à?”

“Tình yêu tội nghiệp, em đã bất tỉnh.”

“Ôi.” Cô lâm bầm, và nghĩ trông anh hơi lo lắng khi anh nhớ lại. Thật nực cười! Cô giữ bình tĩnh. “Vậy là...?”

“Vậy là, với việc Miles rõ là bận, anh bèn tránh đi và quyết định là hôm sau gặp Miles cũng được.”

“Hôm sau anh lại đến bệnh viện à?”

“Và Miles lại bận với một bệnh nhân. Để khỏi phải đi lại nữa, anh quyết định chờ một lúc để xem anh ấy có rồi không. Trong lúc đang loay hoay quanh quẩn thì anh thấy người y tá đã ở cùng em tối hôm trước bèn hỏi thăm về cô gái trẻ đã được đưa vào viện. Cô ấy nói em đang ở đâu, rồi bảo họ có thể để anh thăm em nếu anh tới phòng Theo dõi tăng cường.” Anh nhún vai “Chả có vẻ gì là anh sẽ gặp được Miles trong mười phút hay chừng đó...”

“Thế là anh đi thăm em?”

“Em vẫn đang hôn mê.”

“Anh lại tới, sau hôm đó, để thăm em?”

“Có vẻ như không định thế. Mọi người khác trong bệnh viện đều có cả đám người vào thăm. Larch hay Claire tội nghiệp, như tên em đã dùng trong thời gian ngắn ở đó, lại chẳng có ai thăm nom cả.”

“Anh thật tốt khi lo lắng chuyện đó.” Cô cảm ơn anh.

“Anh bảo em rồi, anh đã sống ích kỷ.” Anh cười toe toét. “Bà đã thúc vào lưng anh.”

“Thế bà cũng thúc anh đeo chiếc nhẫn đính hôn đó vào tay em à?” Larch hỏi với một nụ cười mỉm.

“À, chuyện đó.” Tye đáp. “Một người y tá mới, người anh chưa gặp trước đó, đã nhận ca hôm đấy. Em vẫn đang hôn mê, chẳng có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại. Anh đang ngồi cạnh em, ngắm em và hy vọng rằng em sẽ sớm thức dậy, khi anh chợt liếc thấy đôi bàn tay thon mảnh của em. Lúc đó anh nhận ra rằng anh mới chỉ nhìn thấy những ngón tay thon dài xinh đẹp như thế một lần trước đây. Những ngón tay của bà.”

“Thật ư?” Larch hỏi, nhìn vào những ngón tay mà cô chưa từng nghĩ ngợi gì nhiều về nó.

“Đừng hỏi anh tại sao, có lẽ vì ở đó chẳng có mấy việc để làm mà anh lại vẫn chưa thể đưa chiếc nhẫn cho Miles, mặc dù anh vẫn mang theo nó trước khi anh biết điều đó thì anh đã lấy nhẫn trong túi ra và đeo thử vào tay em. Nói thật, anh đã nhìn chăm chăm vào nó, có chút không tin vào điều mình đã làm, khi anh thấy rõ ràng là chiếc nhẫn vừa khít.”

Larch vừa cười vừa hình dung khung cảnh đó. “Có phải là em đã đi dự vũ hội không nhỉ?”

”Em còn làm anh ngạc nhiên hơn khi mà, sau khi nằm đó bất động mấy ngày trời, có lẽ vì cảm giác không quen với chiếc nhẫn trên tay, đột nhiên em bắt đầu có dấu hiệu của sự sống.”

“Như thế nào? Điều...?”

“Anh ở đấy, thấy có hơi ngốc nghếch, anh thừa nhận, khi em chẳng làm gì nhiều hơn việc co bàn tay nhỏ xinh hơi nắm lại.”

“Em cảnh báo anh à?”

“Không hề. Đây là dấu hiệu đầu tiên cho thấy em có thể đang tỉnh lại từ tình trạng hôn mê. Anh nhanh chóng gọi y tá lại chỗ em. Lần sau đây anh đến thăm thì em đã được chuyển sang phòng khác của bệnh viện rồi.”

“Khi đó em tỉnh rồi chứ?”

“Em ở trong một kiểu thế giới tranh tối tranh sáng trong một thời gian.” Anh đáp “Chẳng có cái xương nào bị gãy nhưng cơ thể đang đau đớn cần hồi phục.”

Cô cho rằng “thế giới tranh tối tranh sáng” diễn tả khá đúng. Hơn nữa có lẽ cô đã được cho uống thuốc an thần. “Sao anh không lấy lại nhẫn?” cô hỏi “Chắc hẳn phải có cơ hội chứ.”

“Có.” Anh đồng tình. “Chỉ tới lúc đó thì phòng em được chuyển đến mới bị canh giữ bởi những con rồng dữ tợn. Những con rồng ấy biến thành những thiên thần bé nhỏ khi một người trong số họ thấy nhẵn đỉnh hôn của em, xem anh như chồng chưa cưới của em. Sau đấy anh được phép thăm em không hạn chế.”

“Sao anh lại muốn thế? Ý em là, thăm em ấy? Em đã chẳng biết gì.”

Anh nhún vai, rồi ngắt lời “Gần như hôm nào anh cũng ghé qua bệnh viện, đấy chẳng phải chuyện gì tốn công.” Anh nhếch miệng “Ngoài ra, em còn giữ nhẵn của anh.”

Cô thấy môi mình cũng cong lên. “Anh đã có thể lấy nó bất cứ lúc nào.”

“Như anh đã nói đấy thôi, trong lúc em vẫn đang được theo dõi cẩn thận thì với tư cách là chồng sắp cưới của em, anh phải thăm em bất cứ lúc nào anh muốn.”

Cô muốn hỏi anh tại sao anh lại muốn làm thế, nhưng điều đó sẽ làm cho nghe cứ như thể anh thực sự có mối quan tâm cá nhân với cô, và đột nhiên cô thấy ngượng ngùng khi giả định quá nhiều. “Anh để em nghĩ là mình đã đính hôn.” Cô nhớ lại. “Em có thể nhớ là đã hỏi anh có phải em đính hôn với anh không, còn anh...”

“Anh để em tin như thế.”

Tim cô đập gấp gáp. “Tại sao?” chỉ là cô phải hỏi cho ra.

“Em chỉ vừa mới nhận thức được rằng mình chẳng có tí ký ức nào. Em đã hoảng sợ, có thể hiểu được điều đó. Em cô đơn, dễ tổn thương. Em cần cái gì đó chắc chắn, một điều gì đó bền vững trong cuộc đời em.”

Cô nhớ rõ những cảm giác hoảng loạn của mình. Cái cảm giác mất mát và đơn độc ấy. Anh quá đúng. “Anh thật tốt.” Cô thầm thì. Còn gì phải băn khoăn chuyện cô yêu anh không? Cô kìm lại không há hốc miệng khi hiểu biết đó bất thành linh giáng xuống, rồi cố gắng hết sức giữ bình tĩnh. Giờ cô đang mê anh đến chảy dài từng phút đấy, và anh không thể biết điều đó được. “Nhưng - tại sao...? Ý em là...” Cô vật lộn để tìm lời lẽ thích hợp “Điều bền vững đó, đúng, em cần thế, và em cũng cảm ơn anh vì điều đó. Nhưng dành lòng tốt của anh cho em, hết mình tới nỗi đưa em về đây, về Grove House. Cho em ăn và cho em mặc!” Đột nhiên cô thấy hết sức lúng túng.

“Em đang đỏ mặt, em đang thấy lúng túng, mà hoàn toàn không cần thiết.” Tye nghiêm giọng.

“Ngoài những việc khác ra, em còn xâm phạm cuộc sống riêng của anh!” cô buột miệng, thấy nóng hơn bao giờ hết.

“Không, em không hề. Đã không, và giờ cũng không có bất cứ điều gì tác động đến cuộc sống riêng của anh theo bất cứ cách nào. Bên cạnh đó, trong khi anh vẫn chưa quyết định hẳn muốn làm gì với Grove House, chúng ta ở đây có thể giúp chăm sóc và trông nom nơi này.”

“Mai em sẽ về nhà.” Cô tuyên bố, xét theo mọi lẽ, cô thấy mình phải làm thế. Ôi, kìa, vẻ mặt anh đột nhiên sầm lại đây giận dữ.

“Chúng ta đã nói xong về tất cả những điều này rồi!” Tye gay gắt nói nhanh, rõ ràng theo kiểu một người không muốn nhắc lại lời mình. “Ở nhà em chẳng có ai chăm sóc cho em cả. Mà nếu em nghĩ rằng anh sẽ cho phép em xóa bỏ tất cả những việc có ích đã được làm để em có thể hồi phục nhanh chóng đến thế này, thì...” Anh nhìn cô với ánh nhìn gay gắt mà cô chẳng hề thích nó chút nào.

“Thì em có thể nghĩ lại?”

“Chính xác!” anh nói giọng nghiêm khắc.

Còn cô thì không muốn anh cẩu với cô, cô thấy như thế thật quá đau khổ. “Anh có định giúp em rửa bát không?”

Cô nghĩ môi anh giật giật khi cô quay ngoắt chuyển chủ đề. “Bác Jane sẽ...”

“Em không định để lại cho bác Jane rửa sáng mai đâu.” Larch bảo anh về kiên quyết. Anh có thể đã làm theo ý mình rằng cô sẽ không bảo anh lái xe đưa cô về nhà ở Buckinghamshire ngày mai, nhưng cô không hề có ý định để một đồng bát đĩa bẩn trong chậu khi cô đi ngủ tối hôm đó.

Xem ra, mặc dù Larch không bảo Tye lái xe đưa cô đi bất cứ đâu ngày hôm sau, cô lại đi chơi cùng anh. Khi anh hỏi “Đi chơi nhé?”, anh đã gợi ý cho cô rằng sự hưng phấn được ngắm nhìn thứ khác chứ không phải bị bó buộc trong nhà sẽ tốt cho cô.

Cô muốn nhảy lên với ý tưởng đó, nhưng tình yêu và cảm giác rằng cô đã xâm phạm quá nhiều tới quỹ thời gian của anh đã giữ cô lại. “Anh không phải...” là những gì cô nói.

“Nếu không muốn thì anh có làm thế không?” anh hỏi lại, rồi ném thêm một câu chết người “Anh cũng không được phép nhìn gì khác ngoài bốn bức tường của văn phòng phải không?”

“À, vâng, nếu anh đã nói thế. Em mượn áo len của anh được không?”

Anh bật cười, và cô lại thấy yêu anh thêm lần nữa, rồi, vì đang giữ áo len của anh, cô về phòng mình để lấy nó. Cô không biết mình đã phải lòng anh lúc nào. Chỉ là nó đã hiện diện ở đó rồi.

Được ra ngoài cùng anh là một niềm vui. Lúc thì họ trò chuyện, lúc thì không. Mặc dù vậy, sự thật là có hai lần cô thấy mình nhấm nháp và đang trôi dạt vào một giấc ngủ lơ mơ chính là bằng chứng cho thấy cô vẫn chưa trở lại như cũ.

Họ ăn trưa ở ngoài rồi trở lại nhà lúc gần 3h chiều hôm đó sau khi đã đi lòng vòng khắp nơi - nhưng không hề tới gần Buckinghamshire. “Em thực sự, thực sự rất thích.” Larch cảm ơn anh.

“Anh cũng thế.” Anh đáp, rồi, với ánh mắt sáng lên, cô thấy thật không thể tin được rằng chỉ một câu nói đơn giản như thế cũng có thể làm cô thấy hạnh phúc đến vậy. Cô về phòng để nghỉ theo lời anh bảo. Mặc dù theo ý của cô thì đúng hơn là làm như vậy vì anh cần có không gian cho riêng mình.

Larch thấy mình hồi phục về thể chất rất nhanh cuối tuần đó. Cô thấy khỏe hơn rất nhiều so với trước, và trên thực tế gần như không còn đau nữa. Và chỉ tới khi đó, nghĩ về việc mình đã như thế nào, cô mới hiểu được đầy đủ hình phạt mà cơ thể mình đã phải chịu.

Những cơn đau đầu cũng gần như là chuyện trong quá khứ, và thật quá tốt khi có lại được trí nhớ, vì tất cả các ý nghĩ của cô dường như chủ yếu bắt đầu từ lúc cô quen với Tye. Anh như là trung tâm vũ trụ của cô. Dĩ nhiên, giờ thì cô đã hiểu tại sao anh lại không bao giờ nhắc tới bất cứ điều gì họ cùng nhau làm, tại sao anh lại không nhắc tới gia đình cô. Lý do đơn giản là, cho tới lúc anh gặp cô trong viện, họ chưa từng cùng nhau làm gì cả, chưa từng ở đâu cùng nhau hết. Trên thực tế, họ hoàn toàn không hề quen biết nhau.

Khi Larch không nghĩ về Tye nữa thì suy nghĩ của cô lại chuyển sang chị gái. Điều đó khó tránh khỏi làm cô nhớ tới ký ức ghê tởm về chồng của chị Hazel.

Larch ước gì mình có thể giải bày với chị Hazel như cô đã luôn làm trước đây. Nhưng đây là tình huống mà chị Hazel là người cuối cùng cô có thể giải bày. Biết về việc người đàn ông mà chị ấy yêu thương đã cố làm sẽ khiến chị ấy suy sụp.

Giờ đây, hơn lúc nào hết, Larch không muốn trở lại ngôi nhà cũ của mình. Nhưng ngoài nơi đó ra thì còn chỗ nào khác để cô đến đây? Dù sao đi nữa thì cũng là bước đầu thôi. Cô sẽ phải chuyển đi, nhưng cô định sẽ nói gì với chị Hazel?

Larch dậy sớm khi sáng thứ ba đến. Cô không thể yên tâm cố ngủ lại được nữa. Đầu quay biêng biêng, sau khi đã cố cả nửa đêm nghĩ ra cách gì đó để hôm đấy nói với người chị thương yêu rằng cô sẽ rời khỏi ngôi nhà của họ, Larch ra khỏi phòng rồi đi xuống bếp.

Cô đặt ấm nước lên đun và biết rằng cô không thể ở lại ngôi nhà nơi mình đã sinh ra và lớn lên. Nhưng cô có thể nói gì để chị Hazel thấy chấp nhận được đây? Sự thật sẽ làm chị ấy đau đớn! Nhưng ở lại, không biết chị Hazel có thể lại đi lúc nào và đi thường xuyên ra sao, để lại cô ở nhà một mình với người đàn ông đó, là điều vượt quá khả năng suy tính của Larch.

Cô rót nước sôi vào bình trà với tinh thần sục xuống đầu đó tận gót chân. Cô tha thiết muốn gặp lại chị Hazel, nhưng ôi, cô không muốn rời xa Grove House và Tye làm sao.

Larch bắt đầu thấy lo lắng rằng Tye có thể sẽ đề nghị lái xe đưa cô đi vì anh biết cô chuẩn bị về nhà hôm đó. Bụng cô nôn nao với ý nghĩ rằng cô có thể tới nơi trước chị Hazel. Neville có thể đang ở đó, cô có thể phải ở nhà một mình với hân ta!

“Em dậy rồi...” Nghe giọng Tye, Larch quay lại. Chìm đắm quá sâu trong những suy nghĩ, trong nỗi khiếp sợ, cô đã không nghe thấy tiếng anh bước vào. Còn Tye thì đang nhìn cô chăm chăm. “Em nhột nhột thế!” anh thốt lên, rồi bước tới bên cô, anh nắm lấy cánh tay cô và dịu cô tới ghế. “Anh làm em sợ à?” anh hỏi, ngồi xuống ghế cạnh cô, ánh mắt tìm kiếm gương mặt cô.

“Không phải anh đâu.” Cô trả lời bối rối, hoàn toàn không cần nghĩ ngợi gì.

“Thế thì ai?” anh hỏi, và xem ra kiên quyết muốn có câu trả lời. Cô lắc đầu làm sao cô có thể nói với anh cơ chứ? Nhưng lần này dường như anh không định để cô lẩn tránh nữa. “Dù sao thì người nào đó đã làm em sợ, phải không?” anh thúc ép.

“Đừng...” cô thì thầm. “Tye, anh đừng.”

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. “Anh nghĩ rằng quá muộn để “đừng” rồi, em không đồng ý thế à?”

Cô cố chối, nhưng với đôi mắt màu xám nhìn cô không rời, cô thấy khó mà làm thế. “Đó-đó không chỉ là em.” Cuối cùng cô đáp, chỉ mơ hồ nhận ra rằng mình đang mặc đồ ngủ, trong khi Tye xem ra đang mặc chẳng có gì ngoài một chiếc áo choàng ngắn.

“Người tấn công em hẳn còn tấn công người khác nữa à?” Tye gắng hỏi.

“Không!” cô thốt lên. “Chỉ có em...” Giọng cô nhỏ dần. “Làm sao mà anh...? Em không hề nói là em bị tấn công!”

“Em không cần phải nói! Chuyện gì đó đã có tác động rất lớn đến em. Nó khiến em sợ hãi đêm hôm đó lúc anh tới kiểm tra em rồi em tỉnh dậy không thể nhận ra anh ngay.”

“Không có chuyện gì cả.” Larch vội vã bảo anh, hy vọng anh sẽ chấp nhận và để mọi chuyện dừng ở đó. Chẳng hy vọng gì!

“Bất cứ chuyện gì đã xảy ra vẫn đang ám ảnh em, Larch ạ.” Tye lặng lẽ nói. “Mà anh sẽ không thể chăm sóc em nếu...”

“Ôi, anh Tye.” Cô buồn bã chen ngang. “Anh chăm sóc em quá tuyệt rồi. Nhưng em không thể cho phép anh...”

“Em không thể ngăn anh.” Anh dịu dàng ngắt lời. “Bây giờ, như anh thấy thì chúng ta có ba lựa chọn.”

“Không, không có.”

“Một,” anh tiếp tục, như thể cô chưa nói gì “chúng ta nhận trợ giúp từ bên ngoài - anh có thể gọi điện cho anh Miles rồi hỏi anh ấy nhân vật chuyên gia nào tốt nhất để em gặp.”

“Em không muốn...”

“Hai, em có thể kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra với em làm em chìm vào những ý nghĩ không vui quá thường xuyên kể từ khi em lấy lại được trí nhớ bốn hôm trước.”

“Em thế ư? Chìm vào?”

“Em thế đấy. Rõ ràng là có gì đó đang dày vò em. Ba...” Anh dừng lại, rồi nhìn sâu vào đôi mắt xanh đáng yêu của cô. “Hoặc là ba, anh sẽ phải nói với chị em về những nghi ngờ của anh rồi...”

“Anh không thể làm thế!” Larch bùng nổ. “Anh không thể nói với chị Hazel được!” cô cuống cuống lặp lại, bật dậy khỏi ghế, đột nhiên quá hoảng loạn để có thể ngồi yên tại chỗ.

Nhưng Tye cũng đứng dậy, với lấy cô, kéo cô lại trong vòng tay an ủi. “Shh...” Anh vỗ về cô, cánh tay trái ôm chặt lấy cô, tay phải dịu dàng vuốt mái tóc vàng của cô.

Thật lạ lùng, khi cô đã thấy hoảng hốt đến thế, thế mà chỉ sau chừng một phút được anh ôm dịu dàng, Larch đã bắt đầu thấy bình tĩnh hơn. “Chuyện đó quá-như-bẩn.” cô thì thầm bên vai anh.

“Đấy là ai?” Tye khẽ khàng hỏi bên tai cô. Cô không thể kể cho anh được. “Ai đấy em biết à?” Cô nuốt khan rồi ôm chặt lấy cánh tay anh. “Chồng chị gái em à?” Tye, có lẽ đã nhớ lại chuyện cô kể cho anh rằng

cô không có thời gian để có bạn trai, bèn đưa ra dự đoán khác. Việc Larch nín thở bảo anh rằng anh đã đoán đúng.

Cô rút khỏi vòng tay anh rồi trở lại chiếc ghế cô đã bật dậy lúc nãy. “Có lẽ đây là lỗi của em.” Cô nói một cách phiến muộn.

“Đúng là phản ứng nạn nhân điển hình!” Tye gay gắt nói, lại ngồi xuống và cúi người về phía cô. “Tin anh đi, Larch, bất cứ điều gì xảy ra, anh biết em hoàn toàn không có gì đáng trách cả.”

Sự tin tưởng tuyệt đối anh dành cho cô đã xóa bỏ bất cứ sự gay gắt nào có trong giọng nói của anh với Larch. “Ý em là, nếu em không vừa dốc hết tình cảm cho chị Hazel đến thế và... em mất cha mẹ lại vừa kiệt quệ về tinh thần khi cố kham thêm công việc, thì em đã có thể gạt bỏ sang một bên để có thể xử lý tình huống tốt hơn khi...” Cô không muốn nghĩ về chuyện đó, nhưng thành thực mà nói, cô băn khoăn liệu có thể xử lý được chuyện đó tốt hơn hay không nếu cô không mệt mỏi đến thế lúc đương đầu với một Neville Dawson đã trở thành kẻ điên dâm dăng. Nhưng, nhớ lại chuyện đã xảy ra như thế nào, cô chợt hiểu rằng cô chẳng làm gì được để thay đổi bất cứ điều gì.

“Tình huống?” Tye dò hỏi, không cho phép cô lẩn tránh anh.

“Chị Hazel gọi điện về hôm thứ sáu đó.” Larch bắt đầu. Dù sao thì Tye cũng đã đoán thế. Rồi giờ đây, cô thấy chẳng ích gì khi giữ chuyện như vậy, nhớp nhúa đó lâu hơn. Vì cô biết tình yêu mình dành cho Tye và hoàn toàn biết rằng cô có thể giải bày với anh, việc nói ra dường như cũng không còn là phản bội lại chị Hazel như trước nữa. Thế là Larch tiếp tục. “Chị ấy muốn nói chuyện với em, nên Neville đã nói. Anh ta giận dữ về chuyện đó. Dù vậy, em vẫn lên gác về phòng em, làm mấy việc giấy tờ văn phòng, lúc lúc anh ta xông vào rồi rồi...” Giọng cô nhỏ dần cho tới khi cô nhận ra rằng Tye đã nắm lấy tay cô trong cái nắm tay như mang lại cho cô sự can đảm, rồi cô thấy có thêm sức để nói tiếp. “Chị Hazel đã gọi để nói là cuối tuần đó chị ấy sẽ không về nhà, rồi Neville giận điên lên. Anh ta đến đâm sầm vào phòng em mà không thèm gõ cửa, túm lấy em...” Tất cả chuyện đó thật quá sống động khi cô giải bày, tất cả đều quá thật tới mức cô thấy khó mà thở được, nhưng cô buộc mình phải tiếp tục. “Anh ta buộc em nằm lên giường...” Giọng cô khô khốc, rồi gương mặt cô bắt đầu nhăm nhúm “Em h-hoảng sợ.” cô bật khóc, giọng vỡ òa.

“Ôi em yêu.” Tye xót xa, nắm chặt lấy tay cô, rồi có gì đó trong giọng anh cho thấy dường như anh cũng đang phải chịu đựng nhiều như những gì cô đang chịu đựng khiến Larch tìm được sức mạnh để cố gắng và làm cho mọi chuyện tốt hơn.

6. Chương 6

Nhiều giây đồng hồ trôi qua khi Larch nhìn vào Tye với vẻ sững sờ không thốt lên lời. “Anh...” cô thở hổn hển khi cô đã lấy lại được hơi thở của mình và đột nhiên cảm thấy bị xúc phạm. “Em đã nói với anh là những gì em làm là hoàn toàn tin tưởng!” cô bắt đầu nói một cách nóng nảy.

“Vậy thì buộc tội anh đi!” Anh ngoan cố nói.

“Anh không làm thế. Anh không thật sự nói cho Hazel phải không?” Cơn thịnh nộ của cô đã giảm đi đôi chút, một cố gắng to lớn với tông giọng để nói lý lẽ với anh.

Tye không hề nhượng bộ. “Ồ, anh đã làm thế,” anh trả lời, mọi thứ ở anh đều nói rằng tốt hơn hết là cô nên tin lời anh.

“Nhưng...” cô lại bắt đầu tức giận trở lại. “Anh đã không phá hủy cuộc hôn nhân của chị gái em bởi vì...?”

“Chị gái em có một cuộc hôn nhân hay sao?” anh nóng nảy cắt ngang lời cô, và Larch có thể thấy là không thể tranh cãi nào với người đàn ông này.

“Em không thể nhận thêm bất cứ điều gì từ anh nữa, Tye.” Cô thử cách khác. “Em phải về nhà. Anh đã làm quá nhiều cho em rồi...”

“Vậy đây là cơ hội của em để trả ơn cho anh.”

Cô nhìn anh bướng bỉnh. “Đó không hẳn là một công việc,” cô bắt đầu. “Anh đã tạo ra việc đó để -”

Cô lại ngừng lời. “Tại sao anh lại tạo ra một việc làm mới? Vì lòng kiêu hãnh của em sao? Để cứu vớt lòng kiêu hãnh của em?” Cô tìm kiếm các lý do. “Tại sao anh lại làm thế? Anh đã làm còn nhiều hơn là đủ cho em. Nếu anh không vô tình đến thăm Miles ở bệnh viện cái ngày em được đưa vào đó anh sẽ không bao giờ quen biết em hết.”

“Đó là bởi vì anh ở trong bệnh viện, bởi vì anh nhìn thấy em khi em đang được đưa vào đó, bởi vì anh đã chứng kiến em đã phải chiến đấu khi đó, nên anh không thể để em trượt lại đó. Em đã hồi phục tuyệt vời trong tuần em ở đây. Anh hoàn toàn không định để cho em quay trở lại nơi người đàn ông đó lại có thể bóc lột em và tình cảm của em và cản trở công cuộc phục hồi để khỏe mạnh trở lại.”

“Nhưng...” cô yếu thế dần; cô biết thế. Chỉ nghĩ tới việc nhìn thấy Neville Dawson lần nữa lại khiến cô muốn ốm.

“Không nhưng nhị gì hết,” Tye nói, nhưng giọng anh đã mềm hơn. “Nói cho anh biết đi, em có thấy buồn khi ở đây không?”

“Ồ, Tye, anh biết là em không hề buồn mà.”

Anh trông có vẻ hài lòng với câu trả lời của cô, nhưng vẫn không hề ngừng lại khi anh gợi ý cho cô, “Chỉ cần xem xét nó một cách hợp lý thôi. Em đang định đi tìm một chỗ ở khác thay cho nhà em. Theo cách này em không phải đợi cho tới khi em khỏe hẳn để có thể tìm kiếm nhà, chuyển đồ đạc, dọn dẹp nhà cửa. Theo lời em nói em quen với việc bận rộn vì thế cho anh biết là em hoặc là định đi tìm một công việc khác, hoặc là tiếp tục với công việc huấn luyện mà em đã nói trước đây. Ở đây, tin anh đi-” anh nhìn quanh những giá sách- “những quyển sách này thật sự cần được ghi mục lục trong máy tính.”

“Em có thể tạo thành một đồng lộn xộn,” cô thử lại.

“Anh chẳng tin điều đó chút nào,” anh phản đối, sự quấy rầy của anh bắt đầu khiến cô xuôi dần.

“Hazel sẽ không thích việc đó đâu.”

“Để anh nói chuyện với chị ấy,” Tye gợi ý.

“Em sẽ giữ hai người cách xa nhau cả dặm.” Larch kêu lên, không chắc chắn trao cho anh một cơ hội để thoát ra một từ nào thể hiện niềm tin mà cô đã chia sẻ với anh. Anh cười toe toét. Anh có thể làm thế. Anh biết là anh đã thắng, cũng như cô biết thế.

“Khi nào thì em sẽ bắt đầu đây?” cô hỏi. Việc đó coi như một lời khẳng định là cô đã đầu hàng.

Anh chấp nhận chiến thắng với một cái nhìn dễ chịu. “Chúng ta sẽ xem em cảm thấy ra sao vào tuần tới.”

Larch tự nhủ là tới thứ Hai tới cô sẽ hoàn toàn bình phục.

Cô để anh lại uống cà phê của mình và, nỗ lực để “hoàn toàn khỏe mạnh”, ra khỏi nhà và đi bộ một mình tới tận điểm cuối của con đường nhỏ. Cô nhận ra, với tất cả kiêu hãnh không trở thành một gánh nặng cho Tye, cô đang mỉm cười.

Cô không hề cười khi vào lúc 5 giờ chiều muộn hôm đó cô bắt đầu cảm thấy lo lắng về việc cô sẽ nói với Hazel thế nào khi cô gọi cho chị. Cô biết cô không định nói cho chị điều gì. Trên thực tế tên của Neville Dawson sẽ không thoát ra khỏi mồm cô nếu như cô có thể. Bởi vì chị cô luôn luôn để ý đến cô, Larch không thể thấy được chị cô sẽ chấp nhận sự thật là cô gặp tai nạn thì sẽ khá hơn, hay là ở trong cùng một ngôi nhà với người đàn ông đã tự mình hạ cổ cho cô một nơi ẩn chốn ở mà không hỏi một vài câu hỏi thẳng thắn.

Chỉ mới sau sáu giờ khi Tye đến và tham gia với Larch ở phòng vẽ.

“Trông em có vẻ căng thẳng,” anh quan sát, đi đến chỗ cô ngồi trên một chiếc sofa.

Liệu anh có quên gì không? “Em đang tập lại những gì sẽ nói với chị gái em khi em nói chuyện với chị ấy.”

“Em nghĩ là giờ thì chị ấy đã quay về nhà rồi à?”

“Em nghĩ là khả năng như thế rất cao.”

Câu trả lời của anh là bỏ đi và mang điện thoại đến cho cô. “Gọi cho chị ấy đi,” anh gợi ý. “Em sẽ cảm thấy khỏe hơn một khi chuyện này được giải quyết.”

Cô lưỡng lự. “Em cần sự giúp đỡ. Em sẽ nói gì bây giờ?”

“Vì em dường như nhất quyết là không kể với chị ấy sự thật, nói những gì gần với sự thật nhất mà em có thể nói,” anh khuyên cô.

Larch nghĩ anh có thể để cô làm việc đó. Nhưng, dù anh có ý tưởng là cô có thể run nếu như anh bỏ đi cô không chắc lắm, nhưng anh vẫn ở lại. Cô quay số và tắt cả những đoạn hội thoại mà cô đã tự nói lúc trước đều biến đi đâu mất khi cô nghe thấy sự lo lắng trong giọng của chị gái cô.

“Em đang ở đâu?” Hazel hỏi ngay khi chị biết ai là người gọi điện.

“Em vẫn ổn mà,” Larch nhanh chóng trấn an chị mình.

“Chị có thể nghe thấy điều đó! Em đang ở đâu? Bà dì Ellen hoàn toàn hoang mang khi chị gọi mười phút trước và hỏi để nói chuyện với em. Bà nói rằng bà chẳng thấy mặt mũi em đâu từ cái tuần mà Neville nói là em bỏ việc. Thật không giống em chút nào, Larch. Chuyện gì đang xảy ra thế. Chị vừa mới định gọi cho cảnh sát và báo là em mất tích!”

“Em xin lỗi đã làm chị lo lắng.”

“Chị vừa mới về nhà mười lăm phút trước. Neville không hề nói lời nào về việc em bỏ việc cho tới tận giờ là em đã đến ở với bà dì Ellen một thời gian.”

“Em định đến sống với bà dì Ellen, em nghĩ thế.” Ôi, giúp đỡ, cô vô vọng với việc lẩn tránh; cô không định nói thêm hai từ cuối cùng đó.

Như thể cô có thể cho là Hazel có thể bỏ qua tí gì ấy. “Em nghĩ thế?” chị cất vấn. “Em không biết à?”

“Em - um - gặp một tai nạn nhẹ, Larch phải nói cho chị biết, nhưng nhanh chóng thêm vào, “Giờ thì em ổn rồi, thật đấy. Em-”

“Em gặp tai nạn!” Hazel có vẻ như thở mạnh. “Tai nạn kiểu gì?”

“Em -er - bị ô tô đâm. Em xin lỗi,” Larch xin lỗi, biết là Hazel vẫn thấy đau đớn vì cha họ đã bị chết trong một vụ tai nạn ô tô hồi đầu năm. “Giờ em đã ra khỏi viện, và -”

“Ôi, lạy Chúa tôi... Em đã ở trong bệnh viện... Em đang ở đâu? Chị sẽ đi thẳng đến chỗ đó!”

“Em không còn ở High Wycombe. Em đang ở trong một ngôi làng tên là Shipton Ash. Nó nằm ở Hertfordshire.”

“Hertfordshire!” Hazel kêu lên, sau đó tự trấn tĩnh lại. “Tốt hơn hết em nên cho chị địa chỉ cụ thể... Em có phải làm phẫu thuật không? Tại sao em không liên lạc với Neville? Chị có thể về nhà ngay lập tức. Em đã bỏ...?”

“Không, không phải đâu,” Larch trấn an chị gái. “Không phải là không gặp lại.” Larch không nghĩ liệu nó có thể khiến Hazel cảm thấy tốt hơn nếu cô nói cho chị ấy biết là cô đã bị mất trí nhớ trong một thời gian ngắn. “Và em không muốn chị phải bỏ việc để về nhà.” Larch hy vọng điều đó có thể giải thích lý do tại sao cô không liên lạc với Neville trong suốt thời gian đó để nói cho anh ta biết về vụ tai nạn của cô. “Er - Chị không cần phải lái xe suốt đường đến đây đâu. Ý em là, nếu như chị chỉ mới vừa từ Đan Mạch trở về...”

“Chị sẽ tới đưa em về nhà!” Hazel tuyên bố, không hề lưỡng lự gì về điều đó.

Ôi, bực thật. Larch bắt đầu cảm thấy hoảng loạn. Tye có thể sẽ nói cho Hazel biết lý do chính xác vì sao anh không muốn cô về nhà ở Warren End; Larch biết là anh có thể làm thế.

“Em - er - vẫn chưa sẵn sàng để -er- về nhà,” Larch nói nhanh hết mức có thể.

“Em đang ở trong một bệnh viện tư nhân, một nhà điều dưỡng phải không?” Hazel hỏi. “Em đã bị thương đến mức nào?”

“Em đã nói với chị rồi, giờ thì em ổn rồi mà. Chỉ là - um - làm một vài thứ nhẹ nhàng trong một thời gian thôi.”

“Chị sẽ tự mình tới thăm em,” Hazel một mực nói, vì Larch biết là chị sẽ làm thế.

“Chị sẽ mệt đó.”

“Chị vẫn sẽ tới thăm em.”

“Er - chị có nghĩ là có thể - mang một vài bộ quần áo cho em được không?”

“Em đang ở đâu?”

“Trong một ngôi nhà tên là Grove House,” Larch nói cho chị cô biết.

“Kiểu nhà như thế nào?”

Larch biết là chị có ý rằng đó là một nơi điều dưỡng. “Đó chỉ là một ngôi nhà bình thường thôi, “Larch trả lời, tự cảm thấy bản thân đang đồ dần đó là một ngôi nhà rất lớn. Mắt cô bắt gặp cái nhìn của Tye. Anh mỉm cười động viên cô.

“Ai là chủ của nó?”

Ồi, chết tiệt, Hazel! Tye đang ngồi ở đó lắng nghe và Hazel thì giống như một điều tra viên, nhưng sau đó Larch cho là chị cũng đã biết điều đó. “Nó thuộc quyền sở hữu của Mr Tyerus Kershaw. Anh ấy là - ”

“Tyerus Kershaw của hãng Kershaw Research and Analysis (Nghiên cứu và phân tích Kershaw)?”

”Chị biết anh ấy à?”Larch hỏi ngạc nhiên.

“Không thật sự biết mặt. Anh ta thẳng như ruột ngựa ấy. Anh ta ngay lập tức gọi cho một trong những kiểm toán hàng đầu của bọn chị vào một dịp khi một chi nhánh của công ty mà anh ta đang xem xét bắt đầu có vẻ dính dáng một chút tới lợi nhuận. Em nói là em đang ở trong nhà của anh ta? Anh ta có ở đó không?”

“Có.”

“Chị tốt hơn hết là nói chuyện với anh ta.”

“Không cần đâu,” Larch trả lời ngay lập tức, và thật sự nhẹ nhõm khi Hazel trong một lúc, chấp nhận điều đó.

“Em có chắc là em vẫn ổn chứ?”

“Hoàn toàn chắc chắn.”

“Cứ ở yên đó cho tới khi chị tới đó nhé.”

Larch chậm rãi đặt điện thoại xuống. Sau đó cô ngẩng lên nhìn Tye. “Hazel biết anh. Anh đã một lần gọi cho công ty của chị ấy, Berry and Thacker (Berry và Thacker).” Tye chẳng nói gì. “Chị ấy nói là anh thẳng như ruột ngựa ấy, và muốn nói chuyện với anh.”

“Nhưng em không muốn thế phải không?”

“Không cho tới khi anh đảm bảo với em là anh sẽ không hé môi lời nào với chị ấy về những gì em đã nói cho anh biết về chồng chị ấy.”

Tye nhìn lại cô, mặt anh có vẻ nghiêm túc. “Để anh làm rõ chuyện này,” anh nói sau một lúc. “Anh hứa là không phá hủy ảo tưởng của chị gái em về người đàn ông mà chị ấy đã cưới, nếu em hứa là sẽ không bao giờ sống dưới cùng một mái nhà với anh ta nữa.”

“Như thế là đe dọa!”

“Em có thể gọi là gì cũng được, Larch,” Tye trả lời, và giọng anh có vẻ nghiêm khắc, “Anh cần em đảm bảo là em sẽ không định để chị gái em thuyết phục em về nhà với chị ấy chứ?”

“Em dường như không còn lựa chọn nào khác.”

“Chính xác,” anh trả lời cô và mỉm cười. “Một trong hai ta nên đi xem liệu món thịt hầm của Jane có đủ cho cả ba người hay không. Hoặc là...” anh ngừng lại “chị ấy sẽ đi cùng ai đó nữa?” Larch trở nên xanh xao với cái ý nghĩ là chị gái cô có thể hỏi chồng chị ấy đi cùng. “Đừng lo, anh sẽ ở đây mà,” Tye nhanh chóng trấn an cô - bằng chứng ở đây, nếu cần có bằng chứng, rằng tình cờ là Larch vẫn chưa sẵn sàng để trở về ngôi nhà trước kia của cô. Cả hai bọn họ đều biết thế.

Khi Hazel đến, dường như chị không đói cho lắm. “Ôi, Larch!” chị kêu lên khi Larch mở cửa cho chị. Hazel lao đến ngay, trao cho cô một cái ôm cứng ngắt sau đó lùi lại để nhìn thật kỹ gương mặt đã nghỉ ngơi của cô. “Nếu đã xảy ra bất cứ điều gì, trông em có vẻ khỏe hơn là lần cuối cùng chị nhìn thấy em,” chị nhận xét. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” chị muốn biết.

“Vào đi và gặp Tye,” Larch đáp lời, và quay qua người đàn ông vẫn đang đứng trong sảnh lớn quan sát cả hai cô gái. Cô giới thiệu hai người họ, hoàn toàn vui mừng vì Hazel đã đến một mình.

Trong một giờ sau đó, Larch đã giải thích tất cả những gì đã xảy ra sau khi cô gặp tai nạn. VÀ Hazel có thể thấy là Larch không hề bỏ việc nhưng cô không nhớ là đã có một công việc. Larch vui mừng với Tye vì anh đã để cho chị cô tin là chứng mất trí nhớ tạm thời của cô chủ yếu là do vụ tai nạn ô tô và không có liên quan gì tới cuộc khủng hoảng cảm xúc mà cô đã phải trải qua.

Và trong khi lúc đầu Hazel khá là cảnh giác với việc em gái cô đã nằm trên giường không biết cô là ai, với tất cả những tổn thương cùng với việc nhận ra, Hazel đã dần dần đi tới việc chấp nhận nó.

Và đối với Larch, vốn hiểu Hazel rất rõ, dường như Hazel có vẻ phân tâm kỳ cục. Quan sát chị, Larch không nghĩ đó chỉ là do cô suy tưởng là thỉnh thoảng tâm trí của chị ấy lại trôi nổi ở đâu đó.

“Có vấn đề gì à, Hazel?” cô hỏi sau một vài phút quan sát chị gái cô đẩy thức ăn quanh đĩa của mình.

“Với chị ư? Không có gì cả,” Hazel trả lời. “Khi chị lái xe tới đây chị cứ nhất quyết rằng em phải về nhà với chị,” chị cô thừa nhận. “Nhưng dường như em đang hồi phục rất tốt. Và-” chị ngừng lại, thoáng vẻ lo lắng.

“Tôi muốn Larch ở lại đây, nếu chị không thấy phiền,” Tye cắt ngang.

Ngay lập tức Hazel có vẻ nhẹ nhõm. “Anh có chắc không?” chị hỏi lại. “Vấn đề là, giờ tôi có thể thấy là Larch đang tiến triển rất tốt, tôi có lẽ nên đi xa lần nữa. Có nghĩa là tôi không thể ở ngay gần bên để kiểm tra xem liệu con bé có làm việc quá sức không. Tôi biết, chỉ có nửa cơ hội là, Larch sẽ nghĩ đến việc trang trí nhà cho dịp Giáng Sinh. Và, với việc nghỉ ngơi và yên tĩnh như yêu cầu, con bé tốt hơn hết nên ở lại đây trong một khoảng thời gian nữa.”

“Larch biết là cô ấy còn hơn là được chào mừng ở lại,” Tye trả lời lịch sự.

Larch, khi nhận ra một cách ngạc nhiên là Hazel không nài nỉ cô trở về nhà với chị ấy, không chắc là cô quan tâm nhiều tới việc bị nói tới như thế cô không có mặt ở đó. Cô chọn cách nghe theo lời bàn bạc. “Tye đã gợi ý với em một công việc, ghi mục lục cho thư viện của anh ấy,” cô nói với Hazel.

“Chị biết là em thích làm việc, nhưng làm việc vừa vừa thôi,” Hazel khuyên nhủ. “Khi nào em sẽ lại gặp vị cố vấn sức khỏe?” Khi đó cô đã quen với thực tế là vị cố vấn của Larch không phải là ai khác mà chính là anh cùng cha khác mẹ của vị chủ nhà của cô.

“Tôi vẫn giữ liên lạc thường xuyên với Miles,” Tye cắt ngang. “Anh ấy nghĩ là Larch cần có một vài tuần nghỉ ngơi nữa trước khi anh ấy sẵn sàng cho phép cô ấy xuất viện hoàn toàn khỏe mạnh.”

Dường như chẳng có gì nhiều để bàn bạc và, sau khi đi tới ô tô và lấy chiếc va ly mà chị cô đã gói ghém đồ đạc cho cô, Hazel ở lại chỉ đủ lâu để viết một mảnh giấy ghi lại số điện thoại của Grove House để chị có thể giữ liên lạc. Khi chị lái xe đi, Larch quyết định là sẽ đi ngủ.

“Mệt không?” Tye hỏi.

“Mệt chút,” cô thừa nhận.

“Thật là một ngày dài đối với em.”

“Cám ơn anh vì đã không nói cho Hazel biết.”

“Đi ngủ đi,” anh nói. “Anh sẽ mang va ly của em lên phòng.”

Đối với Larch dường như sau đêm đó cô đã có những bước tiến dài trong việc lấy lại sức khỏe trước đây của mình. Cơ thể cô đã hết nhức mỏi, và vào cuối tuần đó cô đã đi tới cuối con đường và đi ngược lại một cách thoải mái.

Cô nhận ra là Tye chắc chắn thỉnh thoảng có nhìn thấy cô đã trượt ngã, có thể là từ một ô cửa nào đó. Bởi vì vào chiều ngày Chủ nhật, khi cô đang vật lộn với ý nghĩ cô có thể khám phá những gì đằng sau cánh cổng ở cuối con đường, anh đến và tìm thấy cô và gợi ý là họ nên đi bộ một đoạn ngắn.

“Anh đọc được những ý nghĩ của em,” cô chấp nhận, và yêu anh thêm khi, sau khi thay một chiếc vét và quần dài chị cô đã mang đến cho cô, Larch đi vòng quanh làng với Tye.

Đó là một ngôi làng nhỏ, và cô biết là cô không hề phiền lòng nếu được ở đây lâu dài. Cô đột ngột giữ bỏ tâm trí cô khỏi ý tưởng đó. Dù cô có làm gì, cô không thể trở nên quá quen thuộc với cái ý tưởng đó. Sẽ sớm thôi, cô biết thế, cô sẽ phải tách xa Tye. Cô không muốn thế. Chỉ có Chúa mới biết là cô không muốn thế. Cô muốn ở gần bên anh mãi mãi.

Cô thấy tiếc khi, còn quá sớm, Tye đưa cô tới một ngã rẽ mà cô biết là sẽ đưa họ quay trở lại Grove House. Chỉ mỗi việc đi ra ngoài với anh đã là một niềm vui. Dường như không thể tin được là chỉ một cuộc đi dạo đơn giản quanh làng có thể cho cô nhiều sự thoải mái đến thế. Mặc dù, cô cũng biết là, những từ quan trọng là “cùng với anh”.

“Em thích điều đó,” cô thành thật kể với anh khi họ vào trong nhà.

Anh đứng đó quan sát cô. “Nó đã mang lại một sắc hồng trên má em,” anh nhận định với một chút thỏa mãn, và như thể anh không thể dừng bản thân lại được, anh cúi xuống và chạm môi anh vào đôi môi cô.

Larch không biết ai là người giật mình hơn. Trái tim cô gần như đánh trống trong lồng ngực. “Em...” cô lẩm bẩm với nỗ lực lấy lại hơi thở.

Tye đột ngột bước lùi lại. “Tha lỗi cho anh,” anh xin lỗi ngay lập tức. “Anh không định làm thế. Urm - chúng ta chắc sẽ phải đổ lỗi cho sắc mặt hồng hào đáng yêu của em.”

Bằng cách nào đó mà cô biết không cần anh phải nói, rằng anh không định hôn cô. Có lẽ anh ngượng ngùng vì anh đã làm thế. Cô muốn giúp anh.

“Đừng nghĩ gì về nó cả,” cô nói nhẹ nhàng.

“Tốt hơn hết là em nên đi nghỉ đi thôi,” Tye nói ngắn gọn và sai bước đi.

Larch hầu như không gặp Tye tuần kế tiếp. Nếu anh chủ tâm muốn tránh mặt cô thì chắc chắn anh không thể nào thành công hơn được nữa. Anh đã làm việc ở nhà ngày thứ Hai, dành hàng giờ trong thư viện, và dường như điện thoại kêu liên tục. Anh đã ở bên ngoài qua đêm hôm thứ Ba và mặc cho Larch phản đối, anh đã thu xếp để Jane đến và ngủ với cô đêm hôm đó.

“Em có thể tự chăm sóc mình!” Larch cố gắng để tranh cãi.

Anh chẳng có ý kiến gì về điều đó. “Nó đã được thu xếp xong rồi,” anh trả lời ngắn gọn, và dường như có công việc ở chỗ nào đó quan trọng hơn. Larch chăm chú nhìn tấm lưng anh khi anh rời đi.

“Dường như là không công bằng vì cô phải đi khắp nơi!” Larch nói với Jane khi họ cùng ngồi xem TV vào tối thứ Ba.

“Ta thích tới đây mà,” Jane phản đối. “Ta giống như một con cá trên cạn kể từ khi Mrs Kershaw mất. Đến đây cho ta cái gì đó để làm, một mục đích.”

Hazel đã trở lại Đan Mạch, nhưng vẫn gọi điện thường xuyên mỗi tối.

Larch muốn tâm sự với chị về tình yêu của cô với Tye, nhưng cô nhận ra là cô không thể kể được. Nó quá riêng tư.

Tình yêu mà cô dành cho anh bắt đầu tạo ra một nỗi đau trong trái tim cô khi cô gặp anh rất ít hôm thứ Tư và thứ Năm. Anh về nhà vào khoảng tám giờ tối thứ Sáu nhưng dường như cộc cằn đến nỗi lòng kiêu hãnh của cô bắt đầu nổi lên.

Lòng kiêu hãnh đó bắt đầu trở nên không thể kiểm soát được nữa khi, dời lại bữa tối với hy vọng là anh về nhà lúc nào đó vào buổi tối, cuộc đối thoại trong bữa ăn vô cùng nhạt nhẽo. Khi bữa tối đã qua, cô bắt đầu dọn bàn ăn chỉ để anh cằn hằn với cô, “Cứ để đó đi!” lòng kiêu hãnh và cơn giận của cô chợt phun trào.

“Em không hỏi xin anh để ở lại đây, nhớ lấy điều đó!” cô bùng nổ, và những giọt nước mắt dâng đầy mắt cô, cô ném những chiếc đĩa trở lại bàn và chạy ra khỏi phòng ăn.

Cô chạy chưa đến chân cầu thang đẹp đẽ khi Tye bắt kịp cô. Bắt kịp cô và nắm lấy cánh tay cô, quay cô trở lại đối diện với anh. Đôi mắt xám nghiêm nghị sẫm soi đôi mắt xanh trời đang sang lên.

“Đừng khóc,” anh nói, giọng anh khàn khàn. “Làm ơn đừng khóc.”

“Em sẽ không khóc nếu như anh dừng ngay việc biến bản thân thành một con lợn ngu ngốc!” cô trả miếng ngắn gọn, nhưng ngay lập tức cảm thấy ngượng ngùng. Rõ ràng là, mặc dù đôi lúc anh có thể hơi nghiêm khắc, Larch nhận ra Tye không thể chịu được việc nhìn thấy một người phụ nữ khóc lóc. Đột nhiên cô cúi gập người hoàn toàn. “Em xin lỗi,” cô xin lỗi anh. “Anh đã có một ngày bận rộn rồi; anh không cần thêm điều này nữa.”

Thật hạnh phúc, chỉ đơn giản thế thôi khi được anh ôm, được ôm sát vào cơ thể anh, nhưng cô không dám thả lỏng. Cô yêu anh và anh chắc chắn là không bao giờ biết, nhưng anh có thể biết nếu như cô dựa vào anh như cô đang thực sự rất muốn thế. Cô lùi lại và ngay lập tức Tye thả cô ra. “Em chưa bao giờ quen với việc tranh cãi, gắt gỏng như thế này,” cô nói, bước một bước ngắn lùi lại phía sau, phủ nhận mong muốn bước một bước dài. “Anh có nghĩ là vụ đập vào đầu em đã tạo ra một vài tính xấu không?” Cô không hy vọng anh trả lời, tự biết là tính khí nóng nảy đột ngột của cô chỉ là do lỡ trao trái tim và tâm hồn mình cho anh, và, kết quả là, cô trở nên cực kỳ - cực kỳ - nhạy cảm với những nỗi đau nhỏ nhất, thực hay do cô tưởng tượng, do anh gây ra.

“Em đang hồi phục dần, Larch,” anh trả lời nghiêm túc. “Thế giới của em đã bắt đầu bị sụp đổ trước khi xảy ra vụ tai nạn. Rồi em sẽ khỏe thôi,” anh nói, và thêm vào, “Và anh là một kẻ thô bạo.”

Cô muốn phủ nhận điều như thế, nhưng, như mọi khi, cô quá nhạy cảm đến nỗi cô có thể vô tình để lộ những xúc cảm thật sự của cô đối với anh. Vì thế thay vào đó cô chỉ mỉm cười và bảo anh, “Cuối cùng thì chúng ta cũng có thể đồng ý về một điều gì đó.” Và khi, sau một giây lát ngừng lại, anh cười, cô bước lên phía trước, và hoàn toàn là vì cô không thể dừng lại được, cô dang rộng cánh tay và hôn anh. Ngay lập tức cô lảo đảo và khá hoảng sợ vì đã mất kiểm soát. Lạy chúa, cái quái gì đang xảy ra với cô thế này? “Đi đi,” cô kêu lên, và hy vọng với tất cả những gì cô có rằng anh sẽ nghĩ là cô đang trả lại anh vì đã hôn cô hôm chủ nhật vừa rồi, cô quay đi vội vã và lên phòng mình.

Cuối tuần đó cũng không là ngoại lệ khi Hazel gọi điện cho cô. “Chị vẫn đang ở Đan Mạch,” chị cô nói khi gọi vào hôm chủ nhật.

“Không cần phải gọi cho em hàng ngày đâu,” Larch trấn an cô. “Em vẫn khỏe mà.”

“Chị biết,” Hazel đáp lời, và Larch biết là cô cũng sẽ gọi cho chị trong trường hợp tương tự.

Cô biết là cô đã may mắn như thế nào khi có một người chị như Hazel. Cô nghĩ tới chồng của chị gái cô, tới sự phản bội của anh ta với người chị thân thương của cô, và cảm thấy thật tội tệ vì cô có thể nói với chị nhưng biết rằng cô sẽ không bao giờ làm thế. Hazel yêu anh ta, chị cô xứng đáng những gì tốt đẹp hơn thế, nhưng khiến cho chị cô đau khổ thì có gì tốt đẹp cơ chứ?

Tye bắt đầu đi tới London thật sớm vào sáng hôm thứ Hai đến nỗi Larch chỉ vừa ra khỏi giường kịp lúc nhìn thấy ánh đèn ô tô khi anh lái xe trên con đường nhỏ. Dường như anh đã biến Grove House thành nhà ở hiện tại của mình, nhưng cô không biết là điều này còn kéo dài bao lâu nữa trước khi ngôi nhà ở London

của anh lại một lần nữa trở thành địa chỉ chính của anh. Tất cả những gì Larch hy vọng, khi cô bắt đầu quay trở lại khỏi khung cửa sổ và đi tắm, là anh sẽ trở về nhà về Grove House tối hôm đó.

Phần còn lại trong ngày, cô cảm thấy giờ cô đã đủ khỏe đến nỗi cô biết rằng một ngày bị bắt buộc nằm nghỉ ngơi nữa có thể biến cô thành kẻ mất trí. Có một nguồn năng lượng không ngừng nghỉ trong cô khi cô đi xuống các bậc thang đã không cho phép cô chỉ đơn giản ngồi đọc sách hay là đi dạo nữa. Và với Mrs Lewis ở đó để làm việc nhà, và Jane từ chối cho cô làm bất cứ việc gì trong bếp, Larch tự đi lấy bữa sáng cho mình. Cô biết là hôm nay cô có thể bắt đầu cái công việc đồ sộ là ghi lại những cuốn sách trong thư viện vào máy tính.

Đến lúc chín giờ ba mươi cô đã bật máy tính sẵn sàng làm việc. Dường như chỉ năm phút sau đó, nhưng thật ra là lúc mười một giờ, Jane đến tìm cô.

“Vậy ra đây là nơi cháu trốn đây hở!”

“Cháu đang có một khoảng thời gian rất tuyệt vời,” Larch trả lời bà. Cô không có ý tưởng nào về việc một ai đó có thể sắp xếp danh mục cả một thư viện sách, nhưng cô đã làm ra một hệ thống rất rõ ràng và chính xác và cô vui với điều đó.

Jane mỉm cười vẻ thông cảm. “Ta sẽ mang cho cháu một chút cà phê. Trừ phi cháu muốn nghỉ ngơi một lúc?”

Larch có lẽ sẽ muốn làm việc trong khi uống cà phê. Nhưng một số sách cô đang sắp xếp khá cổ và có giá trị. Cô sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân mình nếu như cô làm đổ chỉ một giọt cà phê lên một quyển trong số chúng.

Sau khi uống cà phê xong cô quay trở lại thư viện và làm việc liên tục cho tới lúc một giờ, khi Jane lại một lần nữa xuất hiện và khuyên cô nên nghỉ để ăn một chiếc bánh sandwich, và theo ý kiến của bà cô nên nghỉ ngơi chiều hôm đó.

Trong khi thừa nhận, nhưng chỉ với bản thân cô thôi, là cô đã cảm thấy mệt mỏi, Larch cảm thấy cô đã trải qua một khoảng thời gian hiệu quả, cần nghỉ ngơi và đi dạo. “Cháu sẽ đi với bà.” Jane tình nguyện nói.

Đó là khởi đầu của một tuần tuyệt vời kể từ khi Larch chú ý. Hazel gọi từ Đan Mạch về cho cô lúc chiều muộn và nghe như đã ít phân tâm hơn trước, khiến Larch an tâm.

Tye về nhà mỗi buổi tối và dường như vui vẻ khi gặp cô. Cô đã đề cập đến việc cô đã dành một giờ hoặc khoảng đó mượn máy tính của anh, nhưng, đã bị nhắc nhở là không được làm việc quá nhiều, đồng ý là cô sẽ không làm thế. Cô càng ngày càng thích thú với công việc của mình, và cô thật sự xúc động khi anh bỏ ra một chút thời gian cùng chia sẻ với cô.

Tuy nhiên tối ngày thứ Sáu, Larch bắt đầu bị tác động mạnh, vì giờ cô đã cảm thấy khá là khỏe rồi, nên cô không thể ở lại Grove House được nữa. Những ý nghĩ tương tự cứ khiến cô bận tâm, sau khi bị Jane gọi ra ngoài để ăn trưa, Larch quay trở lại thư viện để xếp lại một bộ sưu tập sách mà cô đã để trên bàn trong thư viện. Cô đang ngồi trên những bậc thang cuốn, đặt những cuốn sách cô đã lấy xuống trước đó vào giá sách, những suy nghĩ của cô lộn xộn. Cô đang nghĩ là công việc mà cô cảm thấy chắc chắn là Tye tạo ra thuần túy là để giúp đỡ lòng kiêu hãnh của cô chẳng đi tới đâu gần với việc đáp trả lại anh vì tất cả những điều tốt đẹp mà anh đã dành cho cô, trong khi, khi, cô đang sống trong sự tốt bụng của anh, cánh cửa thư viện đột ngột mở ra. Và Tye đứng đó trông chẳng hề tốt bụng một chút nào!

“Em nghĩ là em đang làm cái quái gì thế?” anh buộc tội cô một cách cáu kỉnh.

“Anh về sớm thế! Em không mong là thấy anh về nhà lúc này,” cô trả lời ngay thơ.

“Rõ là thế rồi!” anh chế giễu cô và bước dài về phía cô đang ngồi, “Xuống khỏi đó ngay lập tức!” anh yêu cầu cô.

“Em chỉ...”

“Ngay bây giờ!” anh gầm lên.

Lạy Chúa, cô đã làm cái quái gì chứ? “Vì anh đã yêu cầu một cách dễ chịu như vậy,” cô dùng cảm thán thức anh, nhưng mặt cô tái hẳn đi khi hai tay anh đưa lên phía chiếc bậc thang và trông anh có vẻ giận dữ đủ để thô bạo lôi cô xuống đất.

“Em xuống đây, xuống đây!” cô kêu lên, theo sau là những từ đại loại như, “oh - er - wo” khi, với hai quyển sách trên một tay, cô nhận ra là đi trèo xuống với một tay không dễ như khi đi lên với hai tay không cầm theo bất cứ cái gì và cô bắt đầu trượt chân.

Những quyển sách rơi trong không trung và Tye túm lấy cô với tất cả khả năng của mình khi rõ ràng là nếu không làm gì đó thì đầu cô sẽ đập vào cái bàn trước tiên. Từ việc chơi với trong không trung, đến khi an toàn, tất cả đều chỉ trong một giây ngắn ngủi, khiến cô nghẹt thở. Nhưng việc Tye túm lấy cô nhanh chóng cũng khá ngược ngạo, và chân cô đang lủng lẳng trong không khí khi cô bắt đầu trượt dần xuống trong cái ôm của anh.

Bằng cách nào đó, có lẽ anh hấp tấp khi nắm lấy cô hơn để ý đến chỗ anh nắm lấy cô, nên hai tay anh lại nằm trong chiếc áo len mỏng của cô. Cô bắt đầu trượt dần xuống, nhưng khi cô đang trượt xuống thì cái nắm tay của anh cũng trượt dần lên, và vì cố gắng để bám lấy ngực cô đột nhiên Larch nhận thức rõ ràng là Tye đang đặt tay anh lên ngực cô. Ngay lúc đó cô thấy kinh ngạc vì cảm nhận được tay anh đang ôm trọn hai bầu ngực cô, và cô chỉ nhìn chằm chằm anh mà không thốt lên lời nào.

Sau đó tất cả những xúc cảm nổ tung trong cô, và trong một giây tiếp theo cô hoàn toàn đổ lạng hết cả lên. “Bỏ tay anh ra khỏi người tôi!” cô hét lên.

Trước khi cô có thể chớp mắt Tye bỏ cô tay khỏi người cô và chân cô đột ngột chạm sàn nhà. Anh không chuyển động, không làm gì khác hơn bỏ tay ra khỏi áo cô, nhưng vẫn đứng thật gần và cô gắng làm cho cô bình tĩnh lại. “Em không cần phải-”

“Đừng có chạm vào tôi!” cô lao vào anh.

“Em yêu, anh...” Tye cố thử lần nữa. Nhưng nhanh như cơn hoảng loạn của cô đã đến trước đó, nó cũng nhanh chóng biến mất, và cô không thể xin lỗi đủ nhanh.

“Ôi, Tye, em thật sự xin lỗi!” cô xin lỗi anh, hầu như vấp vấp với từ ngữ của mình vì vội vã, ký ức của cô ùa về trong tâm trí về việc cô có thể tin tưởng anh nhiều đến thế nào. Người đàn ông này sẽ không bao giờ làm hại cô. Lạy Chúa, phải chăng cô đã sớm quên đi cái đêm khi mọi thứ đã trở nên quá sức chịu đựng của cô và cái cách cô trèo lên giường anh? Anh đã ôm cô thật chặt suốt đêm đó, để an ủi cô, không phải anh. Tình dục không hề xuất hiện trong đêm đó. “Em xin lỗi,” cô lặp lại nhanh chóng, “Thật sự xin lỗi. Em không biết chuyện gì đã xảy ra với em nữa.”

Tye nhìn vào cô, thật gần nhưng không chạm vào cô nữa. Anh đã quan sát cô và trông có vẻ hơi lo lắng. “Những gì đã xảy ra đã khiến em e sợ đàn ông phải không?” anh hỏi. Khi đó dường như anh đã đánh mất vẻ mặt của mình. “Em có sợ anh không?” anh hỏi, và dường như vô cùng rung động với ý nghĩ đó.

“Khô-không, đương nhiên là không rồi. Không phải anh.” Cô cảm thấy thật bức thiết là anh nên biết điều đó. “Em tin tưởng anh hoàn toàn,” cô nhanh chóng tuyên bố. Trông anh không có vẻ hoàn toàn tin chuyện đó. “Thật mà, Tye,” cô tiếp tục.

“Em không biết cái quái gì xảy ra với em khiến em hoảng sợ như thế.” Và cô cố gắng để giải thích. “Em cho rằng đó có thể là một chút ký ức về Neville Dawson và những gì anh ta đã cố... ở đâu đó trong đầu em. Nhưng anh chẳng giống anh ta một chút nào hết.”

“Anh rất mừng khi nghe thấy như thế,” Tye trả lời, nhưng anh vẫn quan sát cô, và có vẻ như vẫn băn khoăn là liệu có phải việc bị ông anh rề rệ dụng sẽ ảnh hưởng đến cô lâu dài hay không.

“Và em cho là-à, thành thật mà nói, Em-er- em không quen với việc-er” cô bỏ lửng câu nói. Cô không muốn Tye trở nên khắc nghiệt như thế này, lo lắng như thế, và vậy cô tiếp tục, “với những người đàn ông đã quen với con người em, dù là vô tình hay có mục đích. Em-um- cho là đó vẫn là một cú sốc.”

Nét mặt nghiêm khắc của Tye vẫn không hề mềm đi. “Em - hoàn toàn chưa có kinh nghiệm gì ư?” anh hỏi chậm rãi.

Cô có thể cảm thấy sắc hồng của cô đã quay trở lại mặt mình, nhưng lẩm bẩm trả lời, “Vâng,” và đột nhiên cảm thấy thật tồi tệ, “Em có thể ôm anh được không?” cô hỏi.

Và, như một minh chứng cho sự tin tưởng tuyệt đối của cô với anh, nét mặt nghiêm khắc và lo lắng của Tye đã biến mất. Anh đặt cánh tay quanh cô và cô tựa đầu lên ngực anh và không bao giờ muốn ở một nơi nào khác nữa. Cô cảm thấy cô đã về nhà.

“Ổn rồi chứ?” Tye hỏi sau một lúc, và mặc dù anh có vẻ không hề vội vã thả cô ra, Larch coi những lời anh đang nói như là dấu hiệu rằng cái ôm an ủi của anh đã kết thúc.

Cô lùi lại. “Hoàn toàn ổn,” cô nói, và hai cánh tay quay trở lại hai bên sườn anh.

Thật lạ lùng, Tye không bước lùi mà lại đứng rất gần, và nhìn vào mắt cô, dường như muốn đảm bảo chắc chắn là cô an toàn với anh. “Em biết rõ là anh sẽ không bao giờ lợi dụng sự ngây thơ của em phải không?” anh hỏi nghiêm túc.

Nhưng Larch không muốn anh lại trở lại khắc nghiệt và lo lắng như lúc trước. “Không bao giờ chứ?” cô hỏi với một nụ cười. Và cô muốn làm cho anh mỉm cười, “Không ngay cả khi em cầu xin anh điều đó chứ?” cô hỏi trêu chọc.

Anh không hề cười. Những gì anh làm, sau một giây nhìn chằm chằm vào cô, là phá ra cười nắc nẻ. “Cái giọng điệu của em sẽ khiến em gặp rắc rối to một ngày nào đó,” anh cảnh báo cô.

Sau đó, khi họ nhìn nhau, ngay lập tức không ai trong hai người cười nữa. Họ chỉ đứng đó, nhìn vào mắt nhau. Sau đó, trong khi vẫn nhìn vào mắt cô, Tye cúi xuống và bắt đầu tiến lại gần cô hơn. Cả hai người đều có đủ thời gian để thay đổi ý định, nhưng Larch muốn Tye hôn cô, và cô chỉ có thể cho là, khi môi anh chạm vào môi cô, rằng anh cũng đã muốn hôn cô.

Trái tim cô đập như đang chạy đua khi hai cánh tay anh vòng quanh cô một lần nữa, lần này là để kéo cô tới gần anh hơn, không phải cho một cái ôm au uỉ mà là một cái ôm thật chặt và ấm áp.

Nụ hôn của họ, mặc dù không hề có đòi hỏi, nhưng theo những gì cô biết cho tới giờ vô cùng tuyệt vời. Trên thực tế mọi thứ đều tuyệt vời - được ở gần Tye như thế này, được anh ôm thật chặt trong hai cánh tay rắn chắc của anh. Và cô muốn nhiều hơn nữa.

Nụ hôn của họ cuối cùng cũng dừng lại và Tye lùi lại, nhưng cô không hề di chuyển. “Em đúng là một con quỷ nhỏ để trừng phạt,” anh lẩm bẩm, và đầu anh cúi xuống lần nữa.

Ôi, Tye, em yêu anh quá nhiều, cô muốn nói với anh như thế, nhưng dĩ nhiên là cô không thể nói, vì thế cô hăng hái trao môi cô cho anh, đáp trả lại anh. Và khi anh kéo cô lại gần anh hơn nữa và nụ hôn của anh trở nên sâu hơn, cô phát hiện ra một ham muốn được ở gần anh hơn nữa. Cô ấn bản thân mình vào gần anh hơn, và ngay lập tức cảm thấy phản ứng của anh, và biết rằng cô đã bắt đầu cảm thấy một ham muốn thể xác với anh vì thế anh cũng phản ứng lại ham muốn với cô.

Sau đó hai người dường như tự kéo nhau tách ra. Cô ngại ngùng vì với cái thế giới mới mẻ mà cô vừa mới bước chân vào, và Tye trao cho cô một cái nhìn dò hỏi khi anh trách cô nhẹ nhàng, “Cho phép tôi được nói với cô điều này, thưa cô Burton, cô có khả năng khiến cho quyết tâm của một người đàn ông căng ra hết cỡ.”

Dù có căng thẳng hay không, thì điều đó cũng không ngăn cản anh khỏi việc thả tay anh ra khỏi người cô, và Larch biết là không còn những cái hôn nữa. Nhưng những giây phút cùng trải qua với anh có một chút gì đó huyền ảo. Huyền ảo đến nỗi cô hầu như không thoát lên lời.

Dù vậy cô cũng cố gắng để tìm kiếm một từ nào đấy. “Tuyệt,” cô trả lời anh, và thậm chí còn cố nặn ra một nụ cười khi cô không thể tin tưởng bản thân mình không cầu xin anh ôm cô một lần nữa, cô quay đi và bước ra khỏi thư viện trong trạng thái bình tĩnh.

7. Chương 7

Cuối tuần sau đó, Larch thấy mình chưa bao giờ thực sự rỗi bởi đến thế. Sáng thứ bảy Tye rủ “Mình đi chơi nào.” Cô yêu anh đến như vậy, nếu anh có rủ cô đi nhảy bungee thì chắc cô cũng sẽ đồng ý. Chẳng lẽ nào cô vẫn còn bên anh, chẳng điều gì khác là quan trọng hết.

Hết lần này tới lần khác, cô hồi tưởng lại những nụ hôn giữa hai người. Miệng anh thật kỳ diệu - miệng anh trên miệng cô - cảm giác tan chảy chạy dọc sống lưng. Dù vậy, cuối tuần đó anh không hề thử hôn cô lần nữa, tuy rằng cô sẽ đón nhận những nụ hôn của anh, mà anh cũng không hề giả bộ coi như chuyện đó chưa từng xảy ra. Cho dù anh không thực sự đề cập đến những khoảnh khắc “gần gũi và riêng tư” đó, trong suốt chuyến đi chơi, anh lại nhắc tới chuyện về nhà sớm hôm trước.

“Trên đường vào anh đã hỏi bác Jane xem em thế nào và bác ấy bảo em đã dành cả sáng vui vẻ bận rộn trong thư viện.” Trái tim Larch rộn lên nhịp đập tươi vui. Tye có thường hỏi Jane về sức khỏe của cô không? Anh có quan tâm không? Dĩ nhiên là không rồi, con người chừng mực hơn trong cô cười nhạo, không phải theo cách mà muốn anh quan tâm đâu.

“Bác Jane bảo anh là em ở đó à?” Larch hỏi, quay đầu để nhìn anh khi anh quan sát con đường trước mặt.

“Nơi em vẫn ở thôi.”

Ồ - ời! “Em đang gặp rắc rối, phải không?”

“Em không phải làm đủ chỉ là nửa ngày! Thỏa thuận của chúng ta là trong vòng khoảng một giờ đồng hồ gì đó.”

“Đấy là lý do tại sao anh lại cầu đến thế à?”

“Chuyện đó và việc anh cho rằng lẽ ra em phải biết suy nghĩ hơn là đi đánh bóng thang gác.”

Larch có thể thấy tính thích tranh cãi mới được thức tỉnh của cô bắt đầu hăm hở đòi được tự do. Nhưng cô muốn tận hưởng khoảng thời gian bên anh - cô sẽ không nghĩ tới khoảng thời gian khi cô không còn ở cùng anh nữa. “Em không muốn tranh cãi với anh đâu, Tye.” Cô nói khẽ.

Anh quay đầu nhìn cô. “Điều đó có nghĩa là em sẽ nghe theo mọi lời chỉ dẫn của anh à?” anh hỏi, khoe miệng anh bắt đầu cong lên.

“Tất nhiên.” Cô nói dối.

Và trước lời nói dối trắng trợn của cô, anh phá lên cười. Dù vậy, anh vẫn bình tĩnh nói, “Hứa với anh là em sẽ không leo trèo thang gác trừ phi có Jane hoặc anh ở thư viện cùng em nhé.”

Larch nghĩ ý tưởng này hơi mang vẻ cảm đoán, vì rằng theo quy luật tự nhiên thì không thể nào với tới được mấy ngăn trên cùng giá sách trong thư viện mà không cần đến thang cách này hay cách khác. Nhưng cô vẫn không muốn tranh cãi, thế nên thay vào đó, hợp lý thôi, cô nghĩ, cô hỏi “Tại sao?”

“Vì Miles chưa cấp cho em “chứng nhận tự do”. Vì tất cả chúng ta đều biết em có thể leo lên thang rồi bắt đầu thấy chóng mặt. Chuyện đó vẫn xảy ra cả với những người không bị thương ở đầu. Em không muốn lại bị đập đầu lần nữa, phải không?”

Nhớ lại khoảng thời gian cô độc tồi tệ đó khi cô chẳng hề có chút ý niệm gì rằng mình là ai, nhớ lại cơn hoảng loạn đen tối của sự tuyệt vọng mà đôi lúc cô đã trải qua, Larch không hề muốn ném trải lại điều đó một chút nào. Cô tuyệt đối không muốn liều phải chịu một cú va khác nữa vào đầu.

“Được rồi, em sẽ nghe lời anh.” Cô hứa. “Anh có nghĩ là em nên gọi cho Miles hỏi anh ấy xem khi nào thì em có thể gặp anh ấy không? Giờ thì không thể lâu hơn được nữa.”

“Không. Em sẽ gặp anh ấy lúc 3h thứ sáu tuần sau.”

“3h ngày thứ sáu!” cô nhắc lại, thấy có chút hụt hơi.

“Ở khoa dành cho bệnh nhân ngoại trú Roselands,” Tye xác nhận.

“Anh biết bao lâu rồi?” cô hỏi, thấy hơi giật mình mặc dù cô đã nói giờ thì việc cô gặp Miles khám lần cuối không thể chờ lâu hơn được nữa.

“Vài hôm.” Tye đáp.

“Anh không nghĩ đến chuyện bảo em à?”

“Lẽ ra anh đã nhớ từ hôm thứ sáu.” Anh nói, giọng thản nhiên.

Anh làm cho nó nghe như thể là anh đã nhất thời quên mất, nhưng cô biết rằng rất hiếm khi anh “nhất thời” quên.

Dù vậy cô cũng sẽ lấy làm lạ về khả năng chính mình có thể tạm quên đi cuộc hẹn đó khi mà, về tới Grove House, chị Hazel gọi điện lúc đầu giờ tối và Larch hoàn toàn quên không bảo chị cô về cuộc hẹn.

Mặc dù điều đó có thể được quy là do chị Hazel vẫn ở Đan Mạch lúc gọi điện chứ không phải ở nhà như Larch tưởng. “Chị còn ở Đan Mạch lâu à?” cô hỏi. Dù cho cô muốn được Miles tuyên bố vào hôm thứ sáu là cô đã hoàn toàn khỏe mạnh, cô biết rằng ngay khi anh để cô tự do, cô sẽ thực sự phải làm gì đó về việc rời khỏi Grove House, về việc rời khỏi Tye. “Ý em là,” cô nhanh chóng nói thêm, không thể chịu được ý nghĩ về việc ra đi, “chị sẽ về nhà sớm chứ?”

“Em ổn chứ?” Hazel vội hỏi.

“Tất nhiên là em ổn.” Larch hồ hởi nói với chị, rồi rời khỏi điện thoại, biết rằng cô không hề ổn chút nào. Ôi, sao cô có thể ra đi được cơ chứ? Nhưng, sau ngày thứ sáu, cô sẽ chẳng có cơ gì để ở lại cả!

Đêm đó Larch ngủ không ngon, nhưng tâm sáng cô đã quyết định rằng mình sẽ không nghĩ đến lúc rời xa Tye nữa. Thời điểm đó sẽ tới rất sớm thôi.

Tye có việc cần hoàn thành hôm đó, nhưng vẫn tranh thủ được thời gian để bảo cô mặc áo khoác vào. “Đi dạo quanh làng nào,” anh gợi ý.

Cô lưu giữ thêm nhiều kỷ ức. Đứng cùng Tye trên chiếc cầu nhỏ xinh. Tye choàng một tay trên vai cô khi anh xoay cô hướng sự chú ý vào một bụi cây ô rô nổi bật nhất đang đơm trái đỏ. Cô đứng yên lặng trong sự che chở của vòng tay anh, và mặc dù họ đứng nguyên như thế trong một lúc, như thể anh đã quên mất mình đang ôm cô, anh nhớ ra rất nhanh và bỏ tay xuống.

Trước đây cô không thấy lạnh, nhưng lúc đó cô thấy lạnh. Lạnh và chán. Bụi ô rô nhắc cô nhớ rằng sang tháng sẽ đến tháng mười hai. Cô sẽ về nhà đón Giáng sinh. Cô không háo hức gì chuyện đó. Nhà không còn là nhà nữa rồi. Tye sẽ ở nơi đâu?

Anh lại đến văn phòng rất sớm hôm thứ hai. Nhưng khi Larch bắt tay vào làm trong thư viện, tìm cô đập rợn rợn. Chồng sách vẫn đặt trên ngăn giá cao nhất đã được mang xuống và giờ đang nằm trên chiếc bàn lớn của thư viện. Cô thấy có một cảm giác yêu thương dành cho anh. Tye đã làm điều đó vì cô.

Anh trở về nhà ngay trước bảy giờ và chỉ cần nhìn thấy anh là cô đã lên tinh thần. Jane đã về nhà, họ vừa ăn tối xong khi Larch một mực cho cô hoàn toàn khỏe đủ để rửa mớ bát đĩa mà không cần để lại đến sáng cho Jane hay bà Lewis. Như một ngoại lệ, anh thừa nhận rằng có thể cô đủ khỏe để làm việc đó, nhưng ngược lại khẳng định rằng “Anh sẽ tới giúp em một tay.”

“Anh không phải làm thế!” cô phản đối. “Em chắc chắn là anh có cả một cặp đầy những thứ mà anh muốn tiếp tục xử lý hơn.”

“Em từ chối để anh khám phá con người gia đình trong anh đấy à?”

Larch hướng về anh một cái nhìn biết nói. “Ai tranh cãi được với anh cơ chứ.” cô khụt khịt mũi vặn lại, thậm chí yêu cái cảnh cuộc sống gia đình lúc anh giúp cô mang chỗ bát đĩa bẩn vào bếp rồi anh lau khô trong khi cô rửa bát. Chúng là những khoảnh khắc cần lưu lại, cần nắm bắt, cần giữ lấy.

Họ đang tán gẫu theo một cách gần gũi làm sưởi ấm trái tim cô khi Tye tiết lộ rằng thứ tư anh sẽ đi xa một vài hôm.

“Ôi trời,” cô lầm bầm. Cô cần đưa bát đĩa cho anh, nhưng cứ theo bề ngoài mà xét thì mọi biểu hiện lên tinh thần ở cô ngay lập tức tụt xuống, cô sẽ không được gặp anh ít nhất là trọn hai ngày! Những cảm giác mất hứng biến thành nỗi khiếp sợ. Cô sẽ thấy thế nào đây khi mà, sẽ sớm xảy ra thôi, cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa?

“Em sẽ ổn thôi.” Tye cam đoan với cô, có lẽ anh hiểu cái câu “ôi trời” là do ý nghĩ về việc cô phải ở một mình trong ngôi nhà rộng lớn. “Anh nói chuyện với bác Jane rồi. Bác ấy sẽ ở đây từ sáng thứ tư cho tới khi anh về.”

“Không cần...”

“Anh nghĩ là cần,” anh cãi lại trước khi cô có thể nói xong. “Em đã đi được cả một chặng đường dài kể từ lúc anh gặp em lần đầu. Ngoài những vết sưng thâm tím mà em có, cái đau rồi việc khó cử động mà em phải chịu trong lúc cơ thể lạnh lại, anh biết chuyện đây với em chẳng dễ dàng gì. Hầu là phần lớn thời gian này hoàn toàn là cơn ác mộng. Nhưng giờ thì em gần như tới đích rồi.” Anh mỉm cười với cô. “Chiều anh đi nào, Larch.” Anh đề nghị với sự quyến rũ đủ làm đắm một con tàu chiến. “Hãy để bác Jane ngủ lại, rồi sau thứ sáu...” Anh dừng lại cười lần nữa trước khi nói tiếp, “Có thể anh sẽ hối tiếc về điều này, nhưng, tùy thuộc vào việc Miles cho em ra khỏi danh sách “cần tiếp tục chăm sóc”, anh sẽ cho phép em làm bất cứ điều gì em muốn.”

Larch phải cười lại với anh. “Em sẽ bắt anh phải giữ lời.” cô nhẹ nhàng trả lời, thêm vào vẻ thần nhiên hết sức có thể “Có biết khi nào anh về không?”

“Nếu em đang lo về cuộc hẹn tới bệnh viện thì anh sẽ về để đưa em đến Roselands.”

“Anh không cần làm thế đâu,” lòng kiêu hãnh của cô ngóc dậy tuyên bố. “Em có thể...”

“Không, em không thể. Anh sẽ ở đây tầm trưa thứ sáu.” Anh hứa hẹn.

“Anh đang rút ngắn công việc lại vì em.” Cô buộc tội anh, thấy đột nhiên khiếp sợ rằng công việc của anh đã bị cô phá rối, khiến anh phải làm bù buổi tối và cuối tuần.

“Em thôi thấy có lỗi đi được không?” anh vui vẻ yêu cầu. “Anh hứa với em là công việc của anh sẽ chẳng bị ảnh hưởng gì, mà nó cũng chưa từng bị ảnh hưởng tí nào cả. Trên thực tế,” anh nói tiếp, “công việc kinh doanh của anh đi từ thành công này tới thành công khác đấy.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết. Anh sẽ ở đây đưa em đi gặp Miles,” anh cương quyết nhắc lại.

Cô vẫn đang thấy có lỗi, nhưng thay vì tranh cãi với anh, người cô yêu, cô nói “Nếu anh chắc...”

“Anh chắc chắn,” anh cắt ngang, rồi chăm chú nhìn cô khi anh khẽ nói thêm, “Anh trông đợi điều đó.”

Trước khi cô có cơ hội để phân tích dấu hiệu đó, hay để băn khoăn hoặc đứng ra là quyết xem liệu có gì cần phải phân tích hay không thì điện thoại trong bếp reo và Tye bước tới nghe. “Larch ở đây,” anh nói, rồi lịch sự hỏi, “Chị khỏe không?” trước khi chuyển sang đưa điện thoại cho Larch. “Là chị em.”

“Alo, chị Hazel.” Larch hồ hởi chào chị, rồi họ chuyện trò về những chuyện vụn vặt trong vài phút, tới khi Larch hỏi, “Chị vẫn ở Đan Mạch đấy à?”

“Cuối tuần này chị về nhà,” Hazel đáp. “Chị.” Chị ngừng lại. “Điều đó không quan trọng. Khi nào gặp chị sẽ kể với em,” chị nói.

“Nghe có vẻ quan trọng?”

“Đừng câu nệ đi,” Hazel bật cười.

“Chị lại được thăng chức rồi...?”

“Thế kể cho chị xem em đang làm gì.” Hazel từ chối để bị moi tin. “Em đang khỏe đấy chứ? Em không...?”

“Em khỏe.” Larch khẳng định với chị. “Thực ra, em chuẩn bị tới khám lần cuối vào thứ sáu.”

“Đừng có gà chưa để đã đặt tên thế.”

“Thế giờ thì ai là gà mẹ đấy?” Họ cùng phá lên cười rồi kết thúc cuộc gọi. Chị Hazel, Larch đoán chừng, chắc cần nghiên cứu thêm gì đó.

“Chị em được thăng chức à?” Tye hỏi khi Larch đặt điện thoại xuống.

Chẳng có gì giống như là trắng trợn nghe lỏm cả. Dù vậy, vì anh đang ở cùng phòng, Larch nhận ra rằng anh chẳng có mấy việc nào khác để làm. “Nghe như thế thật,” Larch đáp. “Chị Hazel làm việc đủ chăm chỉ. Dù sao đi nữa thì chị ấy cũng có chuyện gì đó muốn kể cho em, nhưng lại không chịu kể cho tới khi chị ấy về nhà cuối tuần này.”

Tối đó nằm trên giường, khi mà, như giờ vẫn thường thế, Larch nhớ lại mọi giây phút chia sẻ tối đó với Tye, cô nhớ lại lời nhận xét “Anh trông đợi điều đó” của anh. Ý anh là anh trông đợi đến thứ sáu khi Miles tuyên bố cô khỏe như vâm để Tye có thể nói, Tạm biệt, thật vui khi được quen em?

Cô tái đi trước ý nghĩ rằng Tye không thể chờ đến lúc tổng khứ được cô đi. Thế rồi cô nhớ lại anh đã một mực khẳng định thế nào chuyện cô ở lại Grove House cho tới khi khỏe trở lại, rồi cô bắt đầu thấy khá hơn một chút. Nhưng đó là chỉ cho tới khi cô nhận ra rằng giờ đây cô đã khỏe trở lại rồi - thế thì cô còn quanh quẩn vì điều gì đây?

Cô nắm được những đầu mối để nhận ra, sau khi đi qua những cung bậc cảm xúc giằng xé của bản năng, rằng chính tình yêu ảnh hưởng tới những bản năng của người ta, sự nhạy cảm của người ta. Trên thực tế, tình yêu, tình yêu của cô dành cho Tye, đã khiến cô hoài nghi cái bóng của chính mình. Cô sẽ thành kẻ suy nhược thần kinh nếu cứ tiếp tục như thế này.

Cuối cùng Larch cũng ngủ thiếp đi, nhưng chỉ sau khi cô đã kiên quyết rằng mình sẽ không để ý từng ly từng tý mọi lời Tye nói. Dù cô cho rằng đúng là anh hiếm khi nói điều gì trái với ý anh, cô sẽ khiến mình phát điên nếu cứ mớ xẻ từng lời anh nói ra. Từ giờ trở đi, cô cương quyết, cô sẽ chấp nhận tất cả và mọi điều anh nói theo đúng cái vỏ bề ngoài của nó. Vì thế “Anh trông đợi điều đó” chỉ có nghĩa là như thế. Anh trông đợi được đưa cô đến viện hôm thứ sáu vì... Ôi trời, thôi đi. Mày lại làm thế rồi. Thôi đi nào.

Bất kể những hoài nghi đã quấy rầy cô suốt những giờ trời còn tối, Larch vẫn ngồi bên cửa sổ phòng cô lúc sáng sớm hôm sau để nhìn ô tô của Tye khuất dần dưới đường. Vỏ bề ngoài, cô nhắc nhở bản thân khi đứng dưới vôi hoa sen.

Cô ăn sáng rồi bắt đầu công việc trong thư viện, mỉm cười thấy những cuốn sách của ngày hôm qua đã lượn trở lại ngăn giá của chúng một cách thần kỳ, và giờ có một chồng sách mới đang nằm trên bàn thư viện.

Ngay trước mười hai giờ, Larch rời khỏi máy tính để đem một lô sách khác trở lại bàn thư viện thì nghe thấy tiếng ô tô chạy đến. Jane không bao giờ lái xe như thế! Larch liếc ra ngoài cửa sổ thấy một chiếc ô tô trông đắt tiền dừng ở cửa trước. Dịch sang cạnh cửa sổ, Larch tiếp tục quan sát khi một người phụ nữ lịch lãm ăn mặc đẹp khoảng bốn mươi tuổi ra khỏi ô tô tiến đến cửa trước.

Paulette mỉm cười dịu dàng với cô, như thể để làm dịu bớt những lời lẽ của mình, nhưng khi chị cất lời, “Em thân mến thứ lỗi cho tôi,” Larch biết cô sẽ không thích những gì mình chuẩn bị nghe. Chị ấy cũng vậy, khi Paulette tiếp, “Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ là Tye lại đặt bản thân vào tình thế mà, khi xúc cảm nồng nhiệt ban đầu đã nhạt đi, chú ấy sẽ thấy mình gặp vấn đề - tùy thuộc vào độ đeo bám của cô nàng, dĩ nhiên - khi mà chú ấy muốn sống - ở - không vương bận, như trước giờ vẫn thế. Đương nhiên là vì tôi đã gặp cô, tôi có thể thấy rằng...” Điện thoại reo; là di động của Paulette. “Tôi xin lỗi,” chị nói rồi lấy điện thoại trong túi xách ra.

“Vâng,” chị nói, rồi lại “Vâng,” lần nữa. Một nụ cười rạng rỡ và, “Em thích lắm! Anh có chắc là anh không muốn...? Được rồi, anh yêu.” Chị kiểm tra đồng hồ đeo tay. “Em sẽ đến chỗ anh trong 20 phút nữa. Gì cơ? Không, dĩ nhiên là không rồi! Em chả mơ lượn lơ đâu đấy gần Grove House.” Chị kết thúc cuộc gọi, cất điện thoại đi rồi đứng dậy. “Chồng tôi biết tôi quá rõ đi mà. Tôi cá là anh ấy nghĩ tôi đang trên đường đến đây và với củ cà rốt đang đưa trước mặt là bữa trưa tôi muốn ở nhà hàng yêu thích, anh ấy nghĩ tôi sẽ quên phát mọi chuyện về cô tình nhân của Tye.”

Chị ấy đã đi ra cửa.

Larch thấy một sự thúc bách đầy hoảng hốt phải gấp rút bảo với chị sự thật thực sự. Nhưng vị khách của cô rõ ràng là đang vội đi ăn trưa với người chồng chị ấy yêu say đắm.

“Cô biết không, tôi thậm chí còn chẳng biết tên cô cơ đấy?” chị nói khi họ vội vã đi dọc theo hành lang.

“Larch. Larch Burton,” Larch đáp lời. “Paulette...” cô mở lời lúc họ ra đến cửa trước.

“Tôi xin lỗi qua thăm chóng vánh quá. Có khi hôm nào chúng ta ăn trưa nhỉ?”

“Tôi...”

“Trong khi đó tôi đến phải bay mất thôi!” Paulette bước qua cửa và chuẩn bị chui vào xe khi chị gọi với qua nóc xe tới một cô Larch đang bị choáng váng. “Lương tâm tôi thế nào cũng thẳng và trước khi hết năm tôi sẽ thú nhận với anh chàng đó của tôi rằng tôi chẳng bèn mắng chửi nào gần Grove House cả vì tôi đã thực sự ở đó lúc anh ấy gọi điện, cá gì không?” Paulette lại phá lên cười lần nữa. “Bye nhé, Larch,” chị nói rồi đặt chân xuống, cùng tiếng gầm của động cơ, chị đi mất.

Larch đến thư viện nhưng quá choáng váng, quá sửng sốt với cuộc viếng thăm của Paulette để có thể tập trung vào công việc trên máy tính. Cô vẫn chưa hồi lại hẳn khi Jane lộ đầu qua cửa để hỏi xem cô có thích bánh nhân gà cho bữa tối hôm đó hay không. “Cháu không sao đấy chứ?” Jane hỏi. “Trông cháu...”

“Cháu khỏe.” Larch nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Paulette Phipps có qua chơi.” Cô nhắc.

“À!” Jane thốt lên, như thể điều đó hoàn toàn giải thích được tại sao trông cô lại choáng váng đến vậy. Cuộc sống ở Grove House từ trước tới giờ vẫn luôn trầm lặng và thanh bình.

À, thực vậy! Vài phút trước, lần nữa lại ở một mình, Larch xét lại một lượt mọi điều chị dâu

Tye đã nói. Điều quan trọng nhất là Larch thấy cô có thể khá thích Paulette Phipps. Chị ấy cởi mở và chị ấy thân thiện nhưng Larch hoàn toàn có thể hiểu được tại sao Miles lại kể với người vợ “bà tám” của anh ít đến vậy. Những gì chị ấy biết, chị ấy sẽ buôn bán. Những gì chị ấy không biết, chị ấy sẽ đặt giả định và cũng lại buôn bán nốt.

Với những từ “tình nhân” và “đeo bám” lượn vòng vòng trong đầu, Larch thấy không tài nào tập trung hoàn toàn vào việc cô đang làm. Cô sung sướng được bỏ thư viện đấy đi ăn bánh mì kẹp cùng với Jane.

Họ quyết định đi dạo chiều đó, nhưng Larch không thể nào đi nhanh hơn những suy nghĩ của mình, để rồi trở lại sau cuộc đi dạo trong sự dầy vò về tinh thần. Cô đang đeo bám ư? Tệ hơn nữa, vì Tye tốt bụng và tử tế, cô đang khiến anh không thể nói rằng cô đã quá khỏe đủ để ra đi ư?

Cô lên phòng, trong lòng dậy sóng khi những hoài nghi cùng “tình nhân” với chẳng “đeo bám” tiếp tục dồn dập tấn công cô. Những bóng ma hoài nghi kẹp chặt lấy cô, săn đuổi cô tới nỗi cuối cùng cô biết rằng mình chuẩn bị phải ra đi. Cô không, mà cũng chưa từng, thuộc trách nhiệm của Tye. Cô cũng chẳng muốn thế. Nhưng - cô sẽ đi đâu đây?

Cần được bận rộn, nhưng lại thấy quá bối rối để tập trung nhiều vào bất cứ việc gì, cô quay xuống dưới nhà. Cô gọt rửa rau quả cho bữa tối rồi bảo Jane rằng cô hoàn toàn lo được vụ đó nếu bà có bất cứ kế hoạch nào cho buổi tối.

“À, nếu cháu chắc chắn? Tối nay có cuộc họp ban tổ chức bán hàng từ thiện lễ Giáng sinh. Ta sẽ không phản đối xem qua vài thứ trước lúc đó.” Jane chấp thuận.

Jane đã ra khỏi suy nghĩ của Larch khi cô nghe tiếng xe Tye trên lối đi lúc sáu rưỡi. Cô thấy có lẽ cô nên nhắc với anh chuyện vợ Miles đã ghé qua thăm, nhưng cô lại thấy quá bầm giập để muốn bắt đầu một cuộc thảo luận - chủ đề là, điều mà Paulette bà tám đã nói tới. Dù sao đi nữa, vì rõ ràng là Paulette không nghĩ tới chuyện vội kể ngay về chuyến viếng thăm của chị ấy với chồng, Tye ít có khả năng nghe về nó trong một thời gian. Một cách chán chường, Larch biết rằng khi thời điểm đó tới thì cô đã đi lâu rồi.

“Ngày tốt lành chứ?” cô hỏi Tye lúc anh tới và tìm thấy cô trong bếp. Cô nhìn sang anh, vừa thấy anh thôi là trái tim cô đã xoay vòng.

“Chẳng thể phàn nàn gì được. Em thì sao?” anh đứng đó dịu dàng hỏi, tay cầm cặp, mắt nhìn gương mặt cô.

“Như mọi khi,” cô nói dối. “Em bảo bác Jane là em sẽ lo bữa tối. Anh thích ăn lúc mấy giờ?” cô hỏi, giọng có lẽ hơi cố tự nhiên để chống lại bất cứ điểm gì gọi lên rằng cô có thể sẽ bị cho là đang “đeo bám”.

Tye nhìn cô im lặng một lát. “Khi nào xong.” Anh trả lời rồi đi khỏi bếp, cô đoán là anh đi tắm rửa thay quần áo.

Larch cố gắng hết sức để tỏ ra tự nhiên khi cô với Tye cùng ăn tối sau đó. Nhưng mỗi lần có lời bình luận nào đó tự nhiên nghĩ tới chợt nảy ra trong đầu, cô lại thấy mình dừng lại để hỏi liệu lời bình luận đó nghe có vẻ đeo bám không, hay là đó có phải kiểu bình luận mà một cô tình nhân sẽ nói hay không? - thế rồi lời bình luận không bao giờ được nói ra nữa.

Tại sao cô lại ngạc nhiên khi Tye, vẫn tinh ý như mọi khi, để ý thấy có gì đó không được ổn lắm thì cô đã không thể nói được. Nhưng cô bị lôi ra khỏi những suy nghĩ chẳng vui vẻ gì khi sau đó, lúc họ đứng trong bếp tập trung xử lý chỗ bát đĩa bẩn, anh khẽ hỏi, “Có chuyện gì thế, Larch?”

“Có gì đâu.” Cô nhanh chóng trả lời.

Anh không tin cô, và rồi, đặt chiếc khăn lau xuống, anh nắm lấy vai cô và xoay cô lại đối mặt với anh. “Không phải em đang lo lắng về hôm thứ sáu đấy chứ?”

Anh nói thế cũng được, cô cho là vậy, biết chắc chắn rằng thứ sáu cô sẽ rời khỏi Grove House mà không bao giờ trở lại - ấy thế mà vẫn chưa mấy may có ý tưởng gì về chuyện cô sẽ đi đâu. “Trời ạ, không đâu,” cô đáp. “Em sẽ qua bất cứ bài kiểm tra nào anh Miles muốn đưa ra cho em với kết quả mỹ mãn!”

Tye mỉm cười đầy khích lệ. “Tinh thần thế chứ,” anh nói, thêm vào, “Nếu em đạt kết quả tốt sau đấy anh sẽ đưa em đi ăn tối để chúc mừng.”

Ôi, Tye, đừng làm vậy với em! Cô chẳng nghĩ được điều gì cô muốn làm hơn việc được ra ngoài ăn tối cùng anh. Nhưng anh thật tốt và anh xứng đáng được hưởng điều tốt đẹp hơn là có một người phụ nữ đeo đuổi và bám dính lấy anh.

“Em sẽ đạt kết quả tốt tới nỗi anh không tin được.” cô trả lời, hy vọng rằng anh sẽ không mất công đặt bàn. Cô sẽ không có mặt ở đó.

Họ cùng nhau rửa nốt bát đĩa, và trái tim cô đau đớn trước cái cảnh cuộc sống gia đình tuyệt diệu ấy. Cô thấy mình liếc nhìn đồng hồ trong bếp, gần như đếm từng giờ cho tới khi cô buộc phải lìa xa anh.

“Chị Hazel bị muộn.” Tye bình luận theo cái liếc nhìn của cô.

“Em nghĩ chị ấy bận việc gì đó.” Larch nhẹ nhàng đáp lại. Mặc dù vậy anh đã đúng; tâm này chị cô thường gọi điện rồi.

Larch đi cùng anh tới phòng khách. Cô biết rằng cô không bao giờ muốn rời xa anh, nhưng hoàn toàn nhận thức rõ rằng ngày mai anh sẽ đi xa và lần tới cô gặp anh sẽ là thứ sáu, khi anh về Grove House để đưa cô đến cuộc hẹn ở bệnh viện Roselands. Những cảm xúc của cô bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát. Tình nhân, đeo bám, ra đi, không bao giờ gặp lại anh nữa - tất cả rượt đuổi nhau vòng vòng trong đầu cô. Khi nào thì cô sẽ bảo anh rằng cô không định trở lại Grove House hôm thứ sáu? Khi nào...?

Cô chợt đứng bật dậy khỏi ghế. Cô không thể chịu nổi điều đó. “Em nghĩ là em sẽ đi ngủ!” cô nói một cách nhất gừng.

“Larch! Gì vậy?”

“Em không nghĩ là chị Hazel chuẩn bị gọi bây giờ.”

Larch đáp, vừa nói nhanh, vừa đâm bổ về phía cửa.

Mặc dù vậy, trước khi cô tới được đó, bằng cách nào đấy, Tye đã xoay sở để ra đến cửa trước tiên. Anh ngăn cô lại, nhìn chăm chăm xuống đôi mắt xanh xinh đẹp đầy bối rối của cô. “Chuyện gì đó đang làm em lo lắng ư?” anh hỏi.

“Đâu có đâu!”

“Em chắc là em không đang lo lắng về kết quả hôm thứ sáu em gặp Miles đấy chứ?”

“Chắc chắn. Thật đấy!” cô đáp. Điều xảy ra sau đấy, sau khi cô rời xa Tye, mới khiến cô phiền muộn. Làm sao cô có thể chịu được việc không gặp anh cơ chứ? “Em sẽ không lo lắng chuyện gì hết!” cô hứa hẹn, gắng gượng với giọng vui vẻ.

Anh không bị thuyết phục. “Em đau đầu à?” anh hỏi, không nhúc nhích lấy một ly khỏi vị trí chặn đường cô ra cửa.

“Em khỏe. Chắc chắn đấy. Có lẽ chỉ hơi mệt một chút thôi,” cô nói dối. Tye chăm chú nhìn cô thêm chừng mười giây, rồi anh đứng sang một bên mở cửa cho cô. “Chúc anh ngủ ngon,” cô nói nhanh rồi trượt qua khung cửa. Cô không nhìn lại, sẽ không nhìn lại, nhưng cô cảm nhận được anh vẫn ở bên khung cửa khi cô lao lên phòng.

Cô chẳng mệt mà cũng không muốn đi ngủ. Nói cách khác thì cô không mệt mỗi về mặt thể chất nhưng cô lại, ôi, quá kiệt sức vì cùng những suy nghĩ đánh bại tinh thần cứ xoay vòng vòng trong đầu cô.

Cuối cùng cô đi tắm rồi mặc đồ ngủ, tự nhủ rằng dù sao thì cô cũng đã biết rằng mình sẽ sớm ra đi. Chỉ là sau cuộc thăm viếng của Paulette hôm đó, chuyện cô không thể ở lại lâu hơn mới trở nên rõ ràng cụ thể.

Tình nhân. Đeo bám. Cô có đeo bám những nhằng tới nỗi Tye không thể đẩy cô đi không?

Ý nghĩ mù mịt đó cứ đập vào cô liên hồi. Khi điều này hành hạ cô, cô lại thấy giận chính bản thân mình, bởi bằng việc bỏ đi ngủ, cô đã gạt đi mọi cơ hội được gặp lại anh trước thứ sáu. Cô khó có thể xen vào buổi sáng sớm mai của anh, khi anh bận rộn chuẩn bị tới văn phòng.

Thứ sáu! Cô không muốn nghĩ về thứ sáu. Ôi, cô không lo lắng gì việc gặp Miles. Giờ cô thấy khỏe và có thể đoán trước được kết quả rằng anh ấy sẽ cho cô ra khỏi danh sách bệnh nhân của anh. Nhưng - cô định nói gì với Tye đây? Anh sẽ thở phào nhẹ nhõm chứ? Có thể - chắc chắn, quay trở lại câu trả lời không mong muốn.

Một cơn thốn thức khô khốc xâm chiếm lấy cô, thế rồi Larch buộc bản thân phải tập trung vào những vấn đề thiết thực. Vì giờ này cô vẫn chưa biết mình định đưa ra lý do gì với chị Hazel về việc không về lại nhà cũ của hai chị em nữa. Larch biết, vì cô không còn kiệt sức với công việc và đã khỏe trở lại, rằng cô không hề định lại sống dưới cùng một mái nhà với Neville Dawson.

Điều đó có nghĩa là sáng sớm mai cô cần phải nhấc điện thoại lên và bắt đầu cố gắng tìm phòng ở đâu đó. Cô nhận ra là không nhất thiết phải ở High Wycombe. Vì cô nhất quyết sẽ đi khỏi nhà, cô sống ở đâu chẳng được. Chị Hazel sẽ là một vấn đề; Larch biết điều đó. Xét đến việc cô là người đã ở nhà chăm sóc mẹ, chuyện đó không hề ngăn cản chị Hazel trông chừng cho cô em gái. Việc đó sẽ khó đây.

Và phần khó khăn nhất sẽ là nói lời vĩnh biệt với Tye. Nhưng, với cái từ “đeo bám” đáng ghét ấy không chịu ra khỏi đầu thì chẳng còn cách nào khác cả.

Larch đang ngồi bên cửa sổ trong bộ đồ ngủ với chiếc áo choàng nhẹ, những nghĩ suy chỉ tập trung vào người đàn ông cô sẽ gặp lại lần tới vào hôm thứ sáu nhưng sau đó sẽ không bao giờ còn lần nào nữa thì trong sự ngạc nhiên của cô, anh gõ cửa phòng cô rồi bước vào sau vài giây.

Trông Tye nghiêm nghị còn cô thì rời khỏi chỗ ngồi bên cửa sổ với ý nghĩ rằng cô đang gặp rắc rối với chuyện gì đó. Anh đã cởi áo khoác ngoài, nhưng anh đang làm việc hay chuẩn bị đi ngủ thì cô không biết. Điều cô biết, khi anh lặng lẽ đóng cửa lại rồi bước tới chỗ cô đang đứng, là anh có chuyện muốn nói với cô, rõ ràng là về vấn đề gì đó không thể đợi được tới thứ sáu.

Anh dừng lại khi còn cách cô chừng một mét ở chỗ mà thậm chí trong vùng khuất sáng của ánh đèn bàn bên giường, anh vẫn nhìn được nét mặt cô. “Chuyện gì...?” cô mở lời.

“Chính xác!” anh nói. “Gì cơ?” Larch nhìn anh chằm chằm, nhận ra rằng trông anh có vẻ dễ dàng hơn là gian dữ. “Chị Paulette đã nói gì làm em buồn thế?”

“Anh biết là hôm nay chị ấy đến đây à?” Larch thốt lên.

“Em không nói với anh.” Anh đáp lại. “Sao thế Larch?”

“Chuyện đấy - ờ...” Cô đã định nói dối mà bảo rằng cô quên bằng đi chuyện đó, rằng cô quên mất chuyện thăm viếng của chị dâu anh. Nhưng Tye sẽ không chấp nhận điều đó. Paulette giống như một cơn lốc cuốn đến, tàn phá nơi nó đi qua, trong trường hợp này là sự bình yên trong tâm hồn Larch - và rồi, giống như cơn lốc, nó lại cuộn đi. Làm gì có ai quên được Paulette cơ chứ! “Chị ấy vừa gọi điện có chuyện gì à?” thay vào đó Larch hỏi, lập luận rằng vì lúc ăn tối Tye không biết gì về chuyện thăm viếng của Paulette và vì từ lúc đó anh chưa ra khỏi nhà nên hẳn là anh đã nghe qua điện thoại.

“Anh Miles gọi.” Tye chỉnh lại chuyện cô tưởng Paulette là người gọi điện.

“Hừm...” Larch lầm bầm, nhận ra rằng Paulette đã công khai chuyện viếng thăm của chị sớm hơn dự tính. “Chị Paulette chỉ ở đây có một lát...”

“Nhưng chỉ trong một lát đó chị ấy đã làm được việc là khiến em buồn phiền ư?”

“Không hề.” Larch chối. “Em thấy chị ấy là người rất dễ mến.”

“Chị ấy đúng là dễ mến.” Tye đồng tình. “Trong thâm tâm chị ấy đúng là một phụ nữ nồng nhiệt và rộng lượng. Không may là chị ấy là quý bà mà phần tế nhị lại bị thay thế bởi khả năng liên tục gây phiền phức thuộc hàng khủng.” Larch thấy đôi môi cô giật giật. Cô để ý thấy trên khuôn miệng tuyệt đẹp của anh cũng có dấu hiệu của một nụ cười. “Thế kể cho anh nghe, cái mẫu thiếu tế nhị cụ thể mà chị Paulette đã hạ em đo ván hôm nay là gì thế?”

“Đâu có tệ thế!” Larch thấy cô phải phủ nhận điều đó, nhưng lại nhận ra là đã quá muộn vì cô vừa mới thừa nhận Paulette đã hạ cô đo ván với điều gì đó.

“Vậy sao?”

Tye đang chờ đợi, nụ cười của anh không thành công. Và, trong khi Larch không hề may mắn định thuật lại từng câu từng chữ, vì trông anh chẳng có vẻ gì là sẽ nhúc nhích cho tới khi nào cô kể điều gì đó cho anh, cô bèn ngập ngừng tiết lộ, “Paulette cho rằng em - rằng em là - tình nhân của anh.”

“Ôi Larch,” Tye khẽ lầm bầm. “Anh xin lỗi. Anh không bao giờ...”

“Đấy đâu phải lỗi của anh. Rõ ràng là anh Miles không nói chuyện bệnh nhân với chị ấy, nhưng anh ấy vô tình để chị ấy biết là ở đây anh có khách.”

“Chị Paulette đã cộng hai với hai thành cả tá như mọi khi.”

“Em đã cố nói với chị ấy, nhưng...”

“Nhưng em không tài nào chen vào được một lời,” Tye ngắt lời, như thể anh biết đích xác chuyện diễn ra như thế nào. “Lẽ ra anh phải nghĩ tới việc cảnh báo em phòng khi chị ấy qua chơi, được biết là người ta còn phải nấp vào bờ giậu lúc thấy chị ấy đang đến cơ đấy.” anh chêm vào, khiến Larch nhoeo miệng cười. “Chỉ là anh chưa hề nghĩ rằng chị ấy lại, như anh Miles vừa nói ban nãy, nghĩ tới chuyện để mắt tới chỗ này. Mai anh sẽ gọi đánh chính lại với chị ấy.”

“Anh không...”

“Có chứ.” Anh phản đối, và Larch cảm mến anh - thế rồi nụ cười của cô nhạt dần, tính nhạy cảm của cô lại chơi cái trò vô nghĩa đó với cô rồi. Hoàn toàn đơn giản là Tye không muốn bất cứ ai tin rằng anh là người yêu của cô. “Anh vừa nói gì nhỉ?” anh hỏi, mắt anh đọc từng nét biểu cảm trên gương mặt cô.

“Không có gì.” Larch nói dối. “Em chỉ mong là anh may mắn hơn em.”

“À, anh biết anh sẽ phải thật nhanh.” Anh đồng tình. Và trong giọng anh có vẻ trêu đùa khi anh nói tiếp, “Chị Paulette thân yêu có lần đi lặn nhưng rồi phải từ bỏ khi chị ấy phát hiện ra là mình chẳng tài nào ngậm miệng được dưới nước đủ lâu để...”

Larch phá lên cười vui vẻ trước khi anh nói xong. “Anh chỉ bịa thôi!” cô buộc tội.

Khóe miệng anh cong lên, và cô nhận ra rằng anh chủ định cố làm cô thấy vui vẻ hơn. Anh chứng tỏ điều đó khi nói, “Thế tốt hơn,” và, đột nhiên bước một bước đến gần hơn, anh vươn tới ôm lấy cô trong vòng tay dịu dàng.

Larch biết anh chỉ định an ủi cô, một kiểu bù lại cho sự xao động phiền muộn mà cô đã chịu từ sau khi Paulette qua thăm. Nhưng cảm nhận hơi ấm của anh qua lớp áo sơ mi, cơ thể anh thật gần, Larch ngay lập tức quên hết mọi nỗi lo lắng xa xôi. Tất cả những gì cô biết khi Tye ôm cô là chuyện sau hôn thứ sáu... Nhưng cô không muốn nghĩ về thứ sáu. Không muốn nghĩ... Cánh tay cô vòng quanh eo anh, và vì anh ôm cô, vậy thì cô cũng ôm anh.

Sau một vài khoảnh khắc xoa dịu tâm hồn, cô thấy anh chuyển động, như thể để rời khỏi cô. Nhưng cô không muốn thế. Cô giữ chặt lấy anh. “Em yêu,” anh nói một cách đầy kim nén.

Cô nhìn lên. Đứng trong vòng tay anh mà nhìn lên, không lùi lại. Cô nhìn vào miệng anh, khuôn miệng tuyệt vời ấy, và muốn anh hôn cô. Cô ngước mắt lên nhìn anh, thấy cái liếc mắt của anh lướt qua đôi môi cô - và đoán khi anh bắt đầu cúi đầu xuống rằng Tye cũng muốn hôn cô.

Anh có hôn cô. Đó là một nụ hôn dịu dàng mà cũng nồng ấm. Anh lui lại, nhưng cánh tay vẫn choàng quanh cô. “Anh phải tha cho em thôi.” Anh lầm bầm.

“Không, anh không phải làm vậy đâu.” cô trả lời với một nụ cười ngược ngùng, và thấy hài lòng khi Tye tỏ ra không cần thêm lời mời nào hơn thế.

Thật dịu dàng, anh đặt môi mình trên môi cô lần nữa, và điều đó thật tuyệt. Tim cô đập rộn ràng, và khi sức ép của miệng anh trên miệng cô đột nhiên tăng lên thì anh bắt đầu kéo cô lại gần anh hơn. Một cách tự nguyện, cô bước tới.

“Em thật đẹp,” anh thì thầm bên tai cô.

Ôi, Tye, em yêu anh nhiều làm sao. Cô ôm anh chặt hơn, vươn người tới để hôn anh, cảm nhận đôi bàn tay anh qua làn vải mỏng manh của bộ đồ ngủ. Ôi, Tye, Tye. Cô muốn được gọi tên anh khi anh tách đôi môi cô ra bằng môi mình, một cảm giác rung mình vì khoái cảm không chút vẩn đục đi xuyên qua cô lúc cô cảm nhận đầu lưỡi anh trên đôi môi.

“Ôi, Tye,” cô kêu lên một cách vô thức.

Câu trả lời của anh là lùi lại, như thể để kiểm tra xem liệu cô có sao không. Câu trả lời của cô là vươn tới, hôn anh, và chạm vào đôi môi anh bằng đầu lưỡi.

Phản ứng của anh là tất cả những gì cô có thể mong ước. Đôi cánh tay anh siết chặt lấy cô, và rồi anh hôn cô theo cách mà cô chưa từng tưởng tượng tới, một lần nữa khiến cô rung mình khi đôi bàn tay anh vuốt ve khắp lưng cô, kéo cô lại gần anh hơn nữa.

Một tay anh ôm cô thật chặt trong khi bàn tay kia dịu dàng mơn trớn thân hình phía trước của cô. Cô khẽ nuốt khan khi anh nhẹ nhàng ôm lấy một bên bầu ngực cô. Anh đã nghe thấy. “Thế này em không sao chứ?” anh hỏi giọng khàn khàn, những ngón tay tinh tế khiến cô chẳng còn nghĩ ngợi được gì khi anh trêu đùa và chòng ghẹo đầu ngực căng cứng của cô. “Em muốn anh ngừng lại không? Hãy nói ngay bây giờ đi.” Anh hỏi, giọng khản khản.

“Đừng dừng lại! Đừng dừng lại,” cô kêu lên, và thấy mừng khi miệng anh lại đang hân hoan đòi hỏi miệng cô lần nữa, bởi cô gần như đã nói thêm rằng cô yêu anh nhiều đến thế nào.

Cô đã nghĩ rằng những nụ hôn của họ không thể có nhiều đam mê hơn được nữa, nhưng biết rằng cô còn phải học hỏi nhiều khi lần sau đó anh hôn cô, anh đã khuấy động cả một cơn lốc cảm xúc trong cô.

Cô thấy chiếc áo choàng mỏng manh của mình rơi xuống sàn và cô không quan tâm; cô là học trò tự nguyện. Anh cúi xuống và đặt những nụ hôn nhẹ nhàng trên vai cô, nhấc quai áo rơi khỏi bờ vai này rồi đến bờ vai kia. Cô thấy chiếc váy ngủ trượt xuống khỏi người cô, và cảm nhận một khoảnh khắc e lệ muộn màng, cô bèn chộp lấy giữ nó lại.

Sự e lệ mà một phút sau đó cô đã quên biến mất khi cô nhận thức được nỗi khát khao khản thiết được chạm vào làn da của anh. Cô thả tay khỏi quai áo rồi bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của anh. “Em có sốt sáng quá không?” cô then thùng hỏi, còn anh thì bật cười thích thú.

“Chúng ta đã dạo đầu rồi,” anh khẽ khẳng định với cô, rồi tự cởi nốt chỗ cúc áo còn lại.

Anh có một vòm ngực tuyệt đẹp, cô ngắm nhìn vài giây sau đó, tim nện thình thịch trong tai, chiếc áo sơ mi của anh giờ đang nằm trên sàn nhà. Cô muốn hôn lên khuôn ngực rộng vạm vỡ rắn chắc phủ đầy những sợi lông tối màu của anh. Và cô đã làm thế. “Ôi, Tye,” cô thì thầm trong nỗi kính sợ (???) và buộc phải tận hưởng đầu ngực của anh.

“Phải công bằng chứ,” anh thở hỗn hển khi cô ngẩng đầu lên, anh cúi xuống đầu tiên là để hôn lên môi cô và đặt những nụ hôn lên khắp cổ họng và đôi bờ vai cô, thế rồi anh kéo lần vải áo ngủ của cô xuống rồi ngậm lấy nụ hoa trái của cô trong khuôn miệng ẩm ướt của mình.

Cô đang ở vùng đất trắng của nỗi ham muốn, ép vào anh, miệng anh làm những điều bản năng với cô. Lúc đó chiếc váy ngủ của cô bắt đầu trượt xuống, rồi nhanh chóng rơi xuống sàn nhà. “Tye!” Larch thốt lên yếu ớt, và biết rằng anh đã bắt được dấu hiệu yếu ớt của sự hốt hoảng khi anh rút lại môi và lưỡi khỏi bầu ngực cô rồi ngẩng đầu lên.

“Anh đang làm em sợ ư?” anh âu yếm hỏi.

“Không!” cô chối. “Không, không hề. Chỉ là...”

Và cô thấy thật yêu anh khi anh mỉm cười dịu dàng và thấu hiểu. “Tất cả những điều này đều mới mẻ với em phải không, em yêu? Còn anh thì đang đi nhanh quá.”

“Điều này điều này tuyệt thật đấy,” cô khê khàng quả quyết.

Nhưng anh đã bước lui lại một bước nhỏ - nhỏ thôi, nhưng đủ cách xa để khi liếc xuống, anh có thể nhìn được cơ thể cô hoàn toàn trần trụi. “Ôi, em yêu, trời ơi, Larch. Em tuyệt quá,” anh thở hỗn hển. Thế rồi anh liếc nhìn lên khuôn mặt cô và thấy nó bừng sắc đỏ. Anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt cô, rồi một dòng sắc đỏ mờ nhạt cũng xuất hiện trên da anh. “Tốt nhất là anh nên đi,” anh nói, giọng anh khản đặc trong họng.

Đi! Cô không muốn thế. Giây phút tiếp đó Larch khóa lấp khoảng không nhỏ nhoi giữa hai người, một lần nữa lại rùng mình khi đôi bầu ngực trần trụi của cô chạm vào da thịt để trần của anh. Cô áp vào gần hơn, bầu ngực cô ép cứng vào khuôn ngực anh.

“Hôn em đi!” cô thì thầm thì, và nghe thấy anh rên rỉ - rồi miệng anh trên miệng cô, một tay vòng quanh eo cô, một tay khum lấy hông cô, đưa cô đến cảm giác mê ly khi anh kéo cô dựa vào anh.

Lúc đó cô biết anh muốn cô dữ dội làm sao. Và điều đó thật tuyệt, vì cô cũng muốn anh, hoàn toàn mãnh liệt hết thế. Lần nữa anh lại tách môi cô ra bằng đôi môi của mình, còn cô thì bám dính lấy anh, chẳng còn suy nghĩ được gì ngoài thể giới đầy mê hoặc mà anh đang đưa cô tới.

Thế rồi ngay lúc đó Tye ngừng hôn. “Không!” Cô nghe thấy tiếng ghen ngào yếu ớt đó, rồi thật khó tin, anh đang giật khỏi cô, đôi bàn tay anh lướt tới bắt tay cô, kìm chặt lấy cô như thể anh cần sức mạnh nào đó, như thể anh cần thứ gì đó để nắm lấy. Những nếp sát kẹp chặt lấy cô, giữ cô cách xa anh khi anh cố không nhìn xuống bầu ngực ngon lành của cô, cùng đường cong ngọt ngào nơi bụng cô, và sức hút nơi đùi cô. “Không!” anh lại nói lần nữa, và như thể đang cố thuyết phục bản thân, anh lắc lắc đầu. “Không. Anh xin lỗi,” anh nói thêm bằng một giọng vẻ tuyệt vọng, đôi bàn tay anh thả khỏi người cô.

Và trong lúc đó, há hốc miệng, sững sốt và hoài nghi, Larch nhìn theo anh, Tye, chẳng chờ đợi gì, chắc chắn là không hề dừng lại nhiều hơn một giây để nhặt chiếc áo sơ mi lên, sải chân bước khỏi phòng.

8. Chương 8

Đó là một đêm dài. Lúc trời sáng Larch biết một điều mà không sợ những điều mâu thuẫn nhau, và đó là Tye - dù cho cơ thể anh có ham muốn cơ thể cô nhiều đến đâu chẳng nữa - anh cũng không có thời gian để quanh quẩn với phụ nữ.

Và, nhớ lại cái cách cô đã bám lấy anh như thế nào, Larch ước là cô đã ở cách xa Grove House cả ngàn dặm. Cô nhớ lại ngay từ đầu Tye chỉ có ý định là ôm cô một cái không hề mang tính nhục dục gì hết vì anh biết là cô đang buồn. Thậm chí anh còn có bỏ đi, và cô đã làm cái gì chứ? Cô chỉ bám dính lấy anh mà thôi, đó là tất cả!

Cô gào lên vì xấu hổ. “Lẽ ra anh nên để em đi,” anh đã nói thế. “Không, anh không nên làm thế,” cô đã trả lời anh như thế. Larch cúi đầu xuống dưới tấm ga phủ giường như thể cố trốn tránh sự tấn công sắc bén như lưỡi dao của ký ức. Cô vui mừng là cô sẽ không phải gặp anh cho tới tận thứ Sáu. Theo cách mà cô đang cảm nhận thì thứ Sáu sẽ sớm đến mà thôi.

Không thể tỉnh tâm, Larch ngồi dậy, cần phải làm gì đó để khiến bản thân cô phấn chấn lên, tắt đèn ngủ. Cô có hai ngày dài để lấy lại tinh thần trước khi cô gặp lại Tye. Cô có ý tưởng là hai ngày này gần như là chưa đủ.

Nhưng thậm chí cô còn không có ngần ấy thời gian. Bởi vì ngay lúc đó có một tiếng gõ trên cánh cửa phòng của cô, và hoàn toàn không mong đợi, Tye bước vào phòng, đã mặc bộ vest công sở và đơn giản là chuẩn bị ra ngoài, có lẽ là để thực hiện một vài cuộc hẹn làm ăn.

Trái tim cô đập như điên, và khi cô nhớ lại cái cách đêm hôm trước cô đã đứng trần truồng trước mặt anh khiến toàn thân cô như bị cháy xém. Tye đi đến giường cô, mắt anh hướng đến cơ thể đang đỏ bừng của cô, và nhìn xuống mặt cô, “Có ghét anh không?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Và cô ước gì anh đừng hỏi như thế, bởi vì đó lại là một bằng chứng khác cho thấy lý do vì sao cô lại yêu anh nhiều đến thế. Đó là lỗi của cô và anh đang nhận lấy những lời buộc tội! “Em sẽ cần một lời nhắc nhở chú ý cho câu hỏi đó.” Bằng cách nào đó cô cố gắng để đưa ra một câu nói ve nghiêm nghị, nhưng nhận thấy ở anh một nụ cười nên có lẽ anh biết là cô không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Tye ngồi lên một mép giường và nắm lấy tay cô. “Anh sẽ không xin lỗi đâu,” anh nói, đôi mắt xám của anh dán chặt vào mắt cô.

Xin lỗi? Đột nhiên Larch nhận ra anh đang nói tới cái gì. Anh định nói là cô có ghét anh vì đã làm tình với cô, khiến cho cô ham muốn anh, nhưng chỉ để anh đẩy cô ra hay không? “Một trong hai chúng ta cần phải khôn ngoan,” cô lẩm bẩm, nhưng có thể cảm thấy là cả người cô lại ửng hồng hết cả lên.

“Oh, Larch,” Tye nói nhẹ nhàng. “Đừng ngượng ngùng gì cả. Những chuyện đó vẫn xảy ra. Nhưng anh có nhiều kinh nghiệm hơn em, lẽ ra anh không nên để chuyện đó xảy ra.”

Làm sao mà anh có thể đổ lỗi cho mình được cơ chứ? Cô mới là người bám dính lấy anh, không phải anh! “Ồ, vậy thì đừng để chuyện đó xảy ra một lần nữa,” cô nói một cách nghiêm nghị, và cả hai cùng bật cười, sau đó yên lặng - và trái tim cô lại đập rộn ràng khi cô nghĩ là từ cái nhìn trong đôi mắt anh anh định hôn cô lần nữa.

Nhưng anh không làm thế. Anh chỉ khẽ nắm chặt bàn tay đang nắm lấy tay cô. “Ở nhà giữ gìn sức khỏe,” anh nói, và đứng lên, nói thêm, “Anh sẽ gặp lại em vào ngày thứ Sáu,” và bước đi.

Những giọt nước mắt yếu mềm chảy ra từ đôi mắt cô. Anh không định hôn cô hay làm như thế nữa. Và cô yêu anh, và rồi cô sẽ chuyển đi sớm thôi, và cô không bao giờ nhìn thấy anh nữa - và cô không thể chịu đựng được điều đó.

Larch đi tắm và thay quần áo với tâm trí đầy ắp những ý nghĩ về Tye, với những ý nghĩ là vào ngày thứ Sáu, làm thế nào cô có thể dời bỏ Grove House lần cuối cùng. Cô có lẽ sẽ phải nói cho Tye biết là cô sẽ không quay lại nữa - mặc dù anh sẽ biết điều đó khi anh nhìn thấy những vali của cô.

Cô dọn giường và phòng cô và lại gần như khóc nức lên khi cô nhặt áo sơ mi của anh lên, chiếc áo mà tới hôm qua cô đã giúp anh cởi ra. Cô nắm chặt chiếc áo vào ngực thật lâu trong khi cố gắng tự chủ.

Đi xuống dưới lầu, cô pha một bình trà và cô gắng để nhồi nhét vào đầu một vài mục đích, một vài nguồn năng lượng. Chẳng phải cô đã quyết định là sẽ dành buổi sáng đó để gọi điện đi một số nơi tìm một căn hộ mà cô có thể chuyển tới vào thứ Sáu này hay sao? Cô có rất ít ý tưởng về tình hình tài chính của mình, Hazel có thể giải quyết với những chuyện đó, nhưng bên cạnh số tiền lương nhỏ nhoi mà Neville Dawson

trả cho cô, cô có một chút tiền trong tài khoản tiết kiệm của mình. Có lẽ cô có thể có đủ tiền để thuê một khách sạn bình thường trong vòng một hay hai tuần nếu cô không thể tìm được một chỗ thuê nhà ngay.

Có lẽ cô có thể tìm đâu đó ở khu vực Hertfordshire chẳng? Cô chỉ vừa mới tự trách mắng bản thân với ý tưởng đó, vì muốn ở trong cùng một hạt với Grove House thì ai đó bấm chuông cửa trước.

Hy vọng là người rung chuông không phải là Paulette Phipps Larch không nghĩ là cô có thể chịu được tính huyền thuyên đáng yêu của Paulette sáng đó; mới chỉ vừa qua tám giờ sáng, ạy Chúa! Larch đi tới cửa cùng với ý nghĩ về Tye, nhận ra là anh có thể sẽ quyết định bán Grove House, vì thế có lẽ cô nên chọn Hertfordshire vì nó sẽ loại trừ khả năng có thể cô sẽ vô tình gặp anh.

Cô kéo mở cánh cửa trước to lớn và chết lặng khi thấy chị gái cô đang đứng đó. “Hazel!” cô kêu lên. “Em nghĩ là chị vẫn đang ở Đan Mạch.” Và mười phút sau đó cô có thứ gì đó khác để tập trung thay vì Tye.

“Chị về nhà vào tối qua,” Hazel trả lời.

“Vào đi. Chị đã ăn sáng chưa?”

Hazel lắc đầu và bước qua ngưỡng cửa. “Tye không có ở đây, chị nghĩ thế?” chị cô hỏi khi họ đi dọc hành lang vào trong bếp, như thể chị hy vọng là một doanh nhân có thể xuất hiện và đang chuẩn bị đến văn phòng vào giờ này.

“Anh ấy đi công tác vài ngày,” Larch trả lời.

Trong bếp cô đun một ấm nước và quay lại để nghe Hazel thốt ra vội vã, “Chị cần gặp em ngay lập tức. Không thể đợi được.”

“Chuyện gì thế?”

“Không phải bây giờ,” Hazel đáp lại. “Một vài chuyện có vẻ hơi, à, nguy hiểm, chị cho là em có thể nói thế. Nhưng giờ thì mọi chuyện cũng khá ổn rồi.” Sau đó hoàn toàn bất ngờ chị cô tuyên bố tin tức gây chấn động của mình. “Neville và chị đang tiến hành li dị,” cô nói.

“Ch...” Larch nhìn chị mình kinh ngạc, cố gắng nắm bắt thứ mà cô nghĩ là cô vừa nghe thấy. “Chị...”

“Chị đã tống cổ Neville ra khỏi nhà!” Hazel tuyên bố. “Chị đã tống...”

“Ồ, không phải về mặt thể xác, và chị cũng tốn một ít tiền vì hẳn ta từ chối không đi nhưng tối hôm qua hẳn ta đã đi khỏi, và...” chị cô dừng lại “em sẽ vui mừng khi biết là hẳn ta sẽ không quay lại nữa đâu.”

“Em sẽ vui mừng khi biết?” Larch hỏi yếu ớt.

“Em sẽ vui mừng, hay có lẽ nên thế,” Hazel nói. “Em không cần phải giả vờ thêm nữa, em yêu. Và chị cũng thế.”

Cho tới lúc đó cả hai người đang ngồi và quên mất cà phê, trà hay bữa sáng. “Em nghĩ là chị - um - yêu anh ta điên cuồng cơ mà?”, Larch hốt hển nói, cố gắng bắt kịp với cú sốc.

“Một thời gian chị đã như thế, nhưng đó là rất lâu trước đây mà chị khó có thể nhớ được.”

“Nhưng...”

Hazel mỉm cười. “Oh, chị biết là chị đã gây ra ấn tượng là mọi thứ vẫn ổn với nhà Dawson. Nhưng với mẹ luôn ốm yếu, em chăm sóc cho bà và cha thì chỉ thiếu điều phát điên lên với cái ý nghĩ mất bà, không có cách nào khiến chị muốn mang thêm rắc rối về nhà thêm nữa.”

“Ôi, Hazel, mọi chuyện tệ đến vậy ư?”

“Chỉ một từ thôi - ngu ngốc. Không phải lúc đầu,” cô sửa lại. “Lúc đầu bọn chị thực sự là một đôi chim câu. Nhưng sau đó những vụ tán tỉnh bắt đầu. Đầu tiên chị không thể tin chuyện đó. Chị đã định bỏ đi khi đó. Nhưng anh ta cầu xin chị tha thứ và nói rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Chị, như một con ngốc, đã tin tưởng anh ta.”

“Mọi chuyện lại tái diễn à?” Larch hỏi, bắt đầu lấy lại hơi thở.

Hazel gật đầu. “Chị không nghĩ là chị nghe thấy chuyện đó thường xuyên. Nhưng cuối cùng nó khiến chị không còn đau khổ nữa, và chị nhận ra là chị không còn yêu anh ta nữa.”

Larch vẫn cảm thấy rối rắm, nhưng cố gắng để theo kịp những gì Hazel đang nói. “Nhưng chị không bỏ anh ta?”

“Anh ta kiểu như một thói quen, và cùng lúc đó chị bắt đầu được thăng tiến cao hơn với Berry and Thacker. Bên cạnh đó, bỏ anh ta có nghĩa là nói cho em và cha mẹ biết, và chị nghĩ là em đã có đủ những công việc của mình để làm rồi.”

“Vì thế chị không nói gì cả. Thậm chí chị không hề đưa ra bất cứ dấu hiệu nào về việc mọi chuyện đã tệ đến mức nào.”

Hazel mỉm cười nhăn nhó. “Mọi chuyện cứ tệ hơn. Vào khoảng thời gian mà ba mất, thư ký của Neville đến căn hộ và nói là cô ta đã có thai. Không cần phải đoán cha đứa bé là ai. Chị đã bị sẩy thai khi Neville không muốn biết. Nhưng đó kiểu như là giọt nước tràn ly. Khi đó chị biết là chị muốn kết thúc tất cả. Sau đó mẹ cũng mất, và trong khi chị và em còn đang chầy chạp với nỗi đau và mất mát Neville tiết lộ với chị vụ thâm hụt trong việc kinh doanh của anh ta.”

“Chị giúp anh ta bằng cách bán căn hộ đi.”

“Nói thật, đầu tiên chị định để cho anh ta chết chìm luôn. Nhưng anh ta có một số nhân viên phụ thuộc vào anh ta.”

“Ôi, em thân yêu, chị sẽ không làm thế nếu chị biết chuyện,” Hazel khóc nức lên, và nhìn đau đớn đến nỗi Larch biết là chị cô thật sự cảm thấy đau khổ tận sâu bên trong.

“Biết?” cô hỏi. “Biết cái gì?”

Hazel lắc đầu thiếu não. “Chị đã nghĩ cái gì kia chứ?” cô lẩm bẩm, rõ ràng là đang tự trách mình. “Chị biết là Neville không đáng tin với phụ nữ, nhưng chị không nghĩ là anh ta lại có thể thử “quyến rũ” em gái mình.”

“Chị đã biết chuyện đó!” Larch kêu lên, đứng bật dậy.

“Chị không biết cho tới tận tối hôm qua.”

“Có - có liên quan gì tới chuyện chị về nhà không? Em nghĩ là chị ở lại Đan Mạch cho tới tận cuối tuần sau.”

“Chị đã định thế. Cho tới khi chị gọi cho Neville tại văn phòng của anh ta ngày hôm qua. Anh ta đã chuồn mất vào các buổi tối và cuối tuần, vì thế chị gọi để hỏi xem anh ta có ở nhà vào thứ Bảy không, nói cho anh ta biết là chị muốn nói chuyện nghiêm túc với anh ta.”

“Anh ta nói với chị hôm qua là anh ta đã - um - giở trò với em phải không? Larch ngáp ngừng hỏi.

“Ban đầu thì không. Ban đầu dường như anh ta đoán là chị muốn nói chuyện với anh ta về chuyện cuối tuần. Anh ta hoàn toàn thiếu thiện chí, nhưng nói đủ để chị chắc chắn là không còn cách nào khác chị sẽ phải đợi cho tới cuối tuần để đối chất với anh ta. Chị đi thẳng tới gặp Rune Pedersen, sếp của chị ở Đan Mạch,” cô thêm vào với một cái thở vội vàng. “Rune sắp xếp cho chị bắt chuyến bay sớm nhất có thể. Chị đến đúng lúc với Neville, và thẳng thừng nói với anh ta là chị muốn li dị.”

“Em không muốn chị phá vỡ hôn nhân của mình vì những gì liên quan tới em!” Larch thêm vào nhanh chóng.

“Chị không hề làm thế!” Hazel trả lời cũng nhanh như thế, và, trong khi Larch còn đang băn khoăn tại sao Hazel đột ngột dường như hơi hồng lên, chị cô thú nhận, “Thật ra chị đã - um - gặp một người khác.”

“Hazel!” Larch hồn hển kinh ngạc.

“Chị biết. Em có thể tin điều đó không? Chị không bao giờ ngờ đến điều đó, không bao giờ nghĩ là chị có thể yêu lần nữa. Nhưng Rune...”

“Có phải là Rune, sếp của chị ở Đan Mạch không?”

“Đúng vậy,” Hazel thừa nhận. “Anh ấy đã giúp chị rất nhiều. Anh ấy cũng đã trải qua một cuộc li hôn, vì thế anh ấy biết những tổn thương mà em sẽ phải chịu đựng trước khi em biết mà không hề nghi ngờ gì là cuộc hôn nhân của em đã kết thúc rồi.”

“Giờ thì chị đã biết điều đó?” Larch hỏi nhẹ nhàng.

“Chị thích nghĩ là chị biết điều đó từ lâu rồi. Mặc dù lúc đầu, khi Rune và chị mới bị thu hút lẫn nhau, và chị thú nhận hôn nhân của bọn chị giả tạo đến mức nào, chị vẫn thấy khó khăn với quyết định về việc chị nên làm gì. Chị biết chị lẽ ra nên gọi cho em thường xuyên hơn, nhưng chị không muốn mạo hiểm phải nói chuyện với Neville. Chị cũng không muốn về nhà vào cuối tuần trải qua kỳ nghỉ cùng với anh ta, và thật mù quáng là - giờ chị mới biết - chị nghĩ là em sẽ ổn vào cuối tuần khi chị vẫn ở Đan Mạch.”

Điều này, Larch nhận ra, giải thích lý do Hazel có vẻ như phân tâm khi cô gặp chị lần trước. “Chị biết không, khi chị trở lại Đan Mạch ba tuần trước, chị đã yêu cầu Neville li hôn,” Larch chỉ ra.

“Chị tưởng là chị đã làm thế. Chị biết chắc chắn là, khi chị quay trở lại và gặp Rune. Chị biết là chị không muốn từ bỏ cái cảm giác yên ổn trong tâm trí mà chị tìm thấy ở anh ấy. Mặc dù chị phải nói rằng sự yên ổn trong tâm trí đó đã bị phá hủy hoàn toàn trước chuyến trở về của chị khi chị biết về vụ tai nạn của em. Nhưng khi chị vội vã đi tới đây và Tye nói gì đó về chuyện vị bác sĩ của em muốn em nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng, chị nhận ra là, với chuyện giữa chị và Neville chuẩn bị biến thành một cuộc chiến công khai, có lẽ tốt hơn hết là nên để em tránh xa không gian thù hận đó. Tốt hơn cho em nếu em ở lại đây cho tới khi chị đã giải quyết xong xuôi mọi chuyện. Tye dường như đồng ý với điều đó.”

“Anh ấy thật sự rất tốt,” Larch trả lời.

“Thật tiếc là anh ấy không có ở đây. Có lẽ chị sẽ có cơ hội nói chuyện với anh ấy trên điện thoại. Chị muốn cảm ơn anh ấy trực tiếp về việc anh ấy đã thật rộng lượng cho em ở nhờ.”

“Em - er...” Larch cố gắng, nỗi sợ hãi bắt đầu len lỏi vào trong trái tim cô, khi đột nhiên cô nhận ra những gì ẩn sâu bên trong lời nói của chị cô.

“Chị sẽ giúp em thu dọn đồ đạc nhé?” Hazel hỏi, khẳng định điều tệ nhất.

“Em sẽ dời khỏi đây?” Larch hỏi, giọng cô chỉ lớn hơn thì thầm một chút ngay cả khi cô cố giấu việc đột nhiên cô cảm thấy bị giằng xé như thế nào.

“Ồ, em yêu, em không cần phải lo lắng,” Hazel nhanh chóng nói, hoàn toàn hiểu nhầm sự miễn cưỡng phải dời đi trong giọng nói của Larch. “Chị đã nói với em rồi, Neville không còn ở nhà nữa. Anh ta đã dọn đi tới hôm qua. Chị sẽ bỏ ra một phần thể chấp trong phần nhà của mình để trả cho anh ta, nhưng nó đáng như thế. Khi chị nghĩ đến việc anh ta giở trò với em, nó...”

“Anh ta nói với chị về chuyện đó?”

“Đầu tiên thì không. Khi chị gọi từ Đan Mạch ngày hôm qua, để nói với anh ta là chị có đôi điều cần thảo luận với anh ta vào cuối tuần này, chị cũng nói với anh ta là chị hy vọng em trở về nhà vào lúc đó.” Đối với Larch điều này thật mới mẻ, nhưng cô nhận ra là Hazel có lẽ đã nghĩ về vấn đề này một khi cô được Miles Phipps tuyên bố là khỏe hẳn vào thứ Sáu và cô không cần phải ở lại Grove House nữa. “Chị đã bảo Neville là chị không muốn em dính tới bất cứ điều gì không thoải mái nữa và rằng chị không muốn cuộc thảo luận của bọn chị diễn ra ở nhà. Dù sao thì, anh ta có lẽ nghi ngờ chị định yêu cầu li hôn, và anh ta bắt đầu trở nên bồn chồn và quyết định là sẽ khiến cho chị gặp khó khăn. Anh ta bắt đầu bằng cách nói là em không phải là một cô em dễ thương như chị nghĩ. Sự thật là em không còn làm việc cho anh ta bởi vì anh ta đã sa thải em sau một đêm em tới phòng ngủ của bọn chị và gạ gẫm anh ta.”

Larch kinh ngạc. “Anh ta nói thế ư!”

“Đừng lo. Chị hiểu anh ta và em quá rõ để có thể tin điều đó,” Hazel trấn an cô. “Anh ta không thể phản đối kiểu gạ gẫm như thế. Nhưng chị thật sự bắt đầu sợ là chuyện gì đó đã xảy ra. Chuyện, khi chị xem xét lại những gì anh ta đã nói trong đầu, có lẽ có nghĩa là một đêm anh ta đã tới phòng em và rằng anh ta đã gạ gẫm em. Chị về nhà ngay lập tức.”

“Em xin lỗi,” Larch nói.

“Đừng xin lỗi.” Hazel mỉm cười. “Chị đã quyết tâm kết thúc mọi chuyện giữa chị và anh ta, nhưng chị không làm gì để mọi chuyện được giải quyết. Mãi cho tới khi chị có cảm giác tội lỗi vì chị đã yêu Rune và không phải chồng chị. Nhưng giây phút Neville cuối cùng cũng thừa nhận và chỉ bởi vì anh ta biết là chị sẽ hỏi em là liệu anh ta không - rằng anh ta đã tức giận đi tới phòng em và nói lịch sự là cố dụ dỗ em, thì trái tim chị như đóng băng. Vì thế.” đột nhiên cô mỉm cười “-chuẩn bị đi chứ?”

“Em...” Larch lưỡng lự. Thậm chí ngay cả khi cô biết rằng đó có thể là câu trả lời cho việc cô sẽ không phải đi tìm một chỗ ở cho bản thân mình nữa mà có thể về nhà cô vẫn lưỡng lự.

“Em không muốn về nhà à?” Hazel trêu chọc, nhận thấy sự lưỡng lự của cô. Sau đó cô nhận ra lý do có thể là gì. “Em nghĩ là Tye sẽ bực mình khi anh ấy về nhà và thấy em đã bỏ đi mà không nói một lời à?”

Và đó là lúc Larch phấn khởi với những ý tưởng của mình. Chỉ một thoáng trước khi Hazel đề cập đến việc Tye đã “rộng lượng cho cô ở nhờ” như thế nào. Và Larch biết rằng anh thật sự rất rộng lượng. Nếu không phải vì cô anh có lẽ đã ở nhà của anh ở London và làm những công việc thường ngày của mình.

“Em sẽ viết một lời nhắn cho anh ấy,” Larch nói với một nụ cười, một con dao khía vào cô khi cô nghĩ về việc anh quay lại với cuộc sống thường ngày của mình - một con dao ghen tị. “Jane sẽ ở đây sớm thôi. Chúng ta có thể đợi cho tới khi Jane tới đây được không?”

“Đương nhiên là được.”

“Chị không vội sang Đan Mạch à?”

“Không cần,” Hazel trả lời, mỉm cười. “Chị có vài ngày nghỉ phép. Neville dọn ra khỏi nhà khá muộn vào tối qua, quá muộn để chị có thể gọi cho em, nhưng Rune đang đợi điện của chị. Anh ấy sẽ tới Anh vào cuối tuần này.”

Larch mất khá lâu để viết thư cho Tye. Cô không muốn dời đi, và cảm thấy cô đang nhỏ máu bên trong. Nhưng giờ với chị gái cô ở nhà, và anh rể cô không còn ở đó nữa, từ bất cứ cách nhìn nào thì Larch thấy là cô không còn có bất cứ lý do xa xôi nào để có thể ở lại đây. Cuối cùng cô viết:

“Anh Tye

Hazel đã bất ngờ tới gặp em sáng nay khi em nghĩ là chị ấy vẫn còn ở Đan Mạch. Càng bất ngờ hơn, chị ấy đã gọi để nói rằng chị ấy đã li hôn với Neville Dawson và anh ta đã dọn ra khỏi nhà. Điều đó có nghĩa là giờ em có thể trở về nhà mà không còn lo lắng nữa. Dĩ nhiên là em không thể bỏ đi mà không cảm ơn anh thật nhiều vì đã đưa em tới Grove House và, với Jane, đã chăm sóc em thật nhiều. Em e là không phải lúc nào em cũng là một người khách dễ chịu.”

Cô vẫn đỏ mặt mỗi khi cô nghĩ lại cái cách cô đã đi tới phòng anh cái đêm kinh khủng đó và trèo lên giường của anh - anh có lẽ phải phát điên với cô rất nhiều lần rồi.

“Nhưng em thật sự không biết em có thể làm gì nếu như không có anh. Em chân thành cảm ơn anh, Larch.”

Cô vẫn không thấy thỏa mãn với những gì cô đã viết, nhưng biết là cô có thể dành cả buổi sáng cố gắng viết cái gì đó có thể cho anh thấy sự chân thành của cô nhưng giấu kín tình yêu của mình, và cô vẫn sẽ không thỏa mãn. Cô đi tới phòng ngủ của anh để đặt lá thư của mình ở đó, và cảm thấy muốn khóc khi cô nhìn chiếc giường và những kỷ ức ủa về trong cô khi cô nghĩ tới việc cô đã thức giấc như thế nào với cánh tay Tye vòng quanh cô. Cô nhớ lại những phút giây thức giấc mà cô cảm thấy an toàn. Khi đó dường như mọi thứ đều đúng - và giờ thì mọi thứ dường như là sai lầm.

Jane, khi bà đến, đã rất ngạc nhiên với cái tin là cô sẽ dọn đi, và ôm cô thật chặt. “Cám ơn vì...” Larch bắt đầu.

“Đó là vinh dự của tôi.” Jane cười rạng rỡ và đi tiễn họ.

Larch luôn luôn là bạn thân nhất của chị mình, nhưng khi chị lái xe đưa họ về nhà Larch thấy vui mừng là Hazel có quá nhiều thứ trong đầu nên không muốn nói chuyện nhiều.

Với những ý nghĩ chủ yếu là về Tye, bằng cách nào đó Larch trải qua được hai mươi tư giờ sau đó.

“Em ổn cả chứ, Larch?” Hazel hỏi vào hôm thứ Năm. “Em khá là yên lặng.”

“Chị cũng vậy,” Larch đáp lại nhẹ nhàng.

“Chính xác.” Hazel bật cười. “Nó có cho em thấy là những ý nghĩ của chị đang ở đâu đó bên kia biển Bắc không?”

Larch mỉm cười. “Chỉ một chút thôi,” cô trả lời.

“Em sẽ thích anh ấy,” Hazel nói. “Rune,” cô thêm vào, phòng trường hợp có tí nghi ngờ nào về việc cô đang đề cập đến ai khác. “Vì những gì xảy ra, việc kiểm tra sức khỏe của em trong một phòng mạch ở London sẽ diễn ra tốt đẹp thôi. Chúng ta có thể từ đó đi tới sân bay để đón Rune vào ngày mai.”

“Em - er - nghĩ là em có thể hoãn cuộc hẹn khám sức khỏe của em lại,” Larch bắt đầu, muốn gặp Miles, khi anh có thể đề cập tới Tye, nhưng cùng lúc cô lại không muốn nghe ông đề cập đến tên của Tye trong trường hợp ông có thể nhận ra giây phút cô mất cảnh giác và bằng cách nào đó cô có thể để lộ những tình cảm của mình. Larch có cảm giác là khi đó cô có thể thực sự dễ bị tổn thương.

“Không được!” chị gái cô phản đối, nhưng câu nói đã dịu lại với một nụ cười khi cô tiếp tục, “Khi chị nghĩ về việc em đã chăm sóc cho mẹ như thế nào, và làm việc nhà, chị nghĩ là đã đến lúc có ai đó chăm sóc cho em rồi.”

Ai đó đã chăm sóc cho cô, chăm sóc cho cô tuyệt đến mức khó tin. Oh, Tye. “Nhưng giờ thì em khỏe rồi,” cô nói nhanh chóng. “Không cần...”

“Chị không nghĩ là em thật sự nhận ra là em đã bị chấn thương như thế nào!” Hazel phản đối gay gắt. “Bên cạnh vụ tai nạn của em, em vẫn còn đang chịu ảnh hưởng từ cái chết của cha và mẹ, và đó là trước khi Neville giở trò với em. Từ những gì chị được biết, Miles Phipps là một bác sĩ hàng đầu. Cứ giữ cuộc hẹn của em đi. Nếu không thì coi như làm thế là vì chị được không?” chị cô hỏi. “Chị hứa, một khi ông ấy nói là em đã hoàn toàn khỏe mạnh, chị sẽ bỏ qua tất cả mọi thứ và chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Oh, việc đó thì thật đơn giản. Larch muốn trông mong và không quay đầu lại, nhưng nó thật sự không dễ như thế! Làm thế nào cô có thể nghĩ đến tương lai khi Tye đã xâm chiếm hầu như toàn bộ ý nghĩ của cô cơ chứ? Cô không muốn mãi đắm chìm trong quá khứ, nhưng hết lần này đến lần khác cô nhớ lại những gì anh đã nói, những việc họ đã cùng làm với nhau.

Chỉ một cuộc đi dạo với anh cũng thật tuyệt vời. Lái xe qua những vùng nông thôn với Tye cũng thật tuyệt. “Em thuộc về anh” anh đã từng nói như thế với cô một lần - oh, cô mong ước điều đó là sự thật và không phải được nói ra vì lòng tốt bởi vì khi đó cô chẳng có ai để nương tựa nữa cả.

Với trái tim trống rỗng, một nỗi đau vì Tye, hối hận với mỗi bước cô rời xa khỏi Grove House, ngày thứ Sáu cuối cùng cũng đã đến. Vì những gì tốt nhất Larch biết là rời bỏ Grove House là lựa chọn duy nhất của cô. Lòng kiêu hãnh buộc cô không trở thành một gánh nặng cho Tye và ở lại quá lâu như thế, nhưng lòng kiêu hãnh không thể làm cho cô cảm thấy bớt đau đớn hơn chút nào.

Anh sẽ về nhà vào sáng hôm đó, và cô cảm thấy bản thân xấu xa vì, đối với cô, anh có thể đã ở chỗ nào đó làm việc.

Sau bữa trưa ăn sớm hơn thường lệ, Hazel dường như lo lắng trên đường đi đến phòng mạch. Vì yêu quý chị gái Larch hoàn toàn cảm thông vì chị gái cô có lẽ đang đếm từng phút cho tới khi chị gặp lại Rune. Nhưng, vì bắt đầu ra khỏi nhà từ sớm, họ đã đến phòng mạch quá sớm so với lịch hẹn của Larch.

Vì không ai trong hai người muốn làm phiền những bệnh nhân cần tính dưỡng khác, họ ngồi chờ trong ô tô cho tới khi gần tới giờ hẹn, việc này cho Larch cơ hội thảo luận vài điều mà cô đã suy nghĩ rất lâu trong nỗ lực tránh nghĩ về Tye mỗi phút.

“Em đang nghĩ, chị Hazel,” cô bắt đầu.

“Vào lĩnh vực nguy hiểm rồi,” Hazel trêu chọc, rõ ràng cảm thấy thực sự hạnh phúc.

“Vấn đề là, em không thể tưởng tượng là chị sẽ muốn ở lại nhà lâu dài nếu Rune vẫn đang sống ở Đan Mạch.”

Hazel im lặng trong một hai phút, nhưng sau đó nhìn sang cô và thú nhận, “Chị định sẽ không nói đến chuyện này cho tới khi em đã gặp bác sĩ Phipps hôm nay xong, nhưng vì em đã đề cập đến nó rồi chị quyết

định là nộp đơn xin chuyển đến Đan Mạch. Điều đó không”

“Đấy rõ ràng là việc phải làm,” Larch phản đối. “Những gì em nghĩ,” cô tiếp tục, “là vì em không muốn sống ở ngôi nhà rộng lớn đó một mình, chúng ta có thể bán nó đi và...”

“Em có nghiêm túc không đấy?” Hazel cắt ngang vì ngạc nhiên.

Larch gật đầu. “Em không chắc là em muốn học về cái gì nữa, nhưng nếu trường em chọn lại không ở gần đây, thì em có thể mua một căn hộ nhỏ với phần tiền của em và-”

“Em không nhắc đến điều này chỉ đơn giản là vì chị sẽ không phải mắc nợ để trả tiền cho Neville đấy chứ?” Hazel tận dụng, theo cách của hai chị em, lượt của mình để cắt ngang.

Điều đó quá rõ ràng trong đầu Larch. Cô có cảm giác tội lỗi khi Neville là một ông chồng thật tồi tệ và Hazel lại phải mắc nợ một khoản thế chấp lớn trước khi chị ấy có thể tìm thấy hạnh phúc với khởi đầu mới của chị.

“Thật không hợp lý khi em sống trong ngôi nhà rộng lớn đó một mình,” Larch trả lời. “Em không muốn thế đâu.”

“Em có thể tới Đan Mạch và sống cùng với Rune và chị,” Hazel gợi ý ngay lập tức.

“Em sẽ tới thăm chị thường xuyên,” Larch trả lời, và không để bị thuyết phục đến thăm chị cô lâu hơn thế.

Những gì cô muốn - thật sự muốn - là sống ở nơi mà Tye sống, ở Grove House hay ở nhà của anh ở London. Cô thở dài tuyệt vọng, sau đó, khi cô nhìn thấy cái nhìn chăm chăm của Hazel, cô buộc mình mỉm cười.

“Chúng ta nên đến xem liệu Miles có gặp em sớm được không,” cô gợi ý.

Họ nhận ra là trên thực tế ông sẽ gặp cô muộn. “Tôi thật sự xin lỗi, Mr Phipps phải xử lý một ca phẫu thuật khẩn cấp. Ông ấy đã quá giờ hẹn được 45 phút rồi,” người phụ nữ ở quầy lễ tân xin lỗi họ.

Larch gần như hoãn lại cuộc hẹn của cô, nhưng Hazel không nghe thấy điều đó.

“Chúng tôi sẽ ngồi đợi,” chị nói chắc chắn.

“Nhưng điều đó có thể khiến chị đến sân bay muộn!” Larcho nhắc nhở chị.

Hazel trông có vẻ lưỡng lự, nhưng vẫn cố nói, “Chúng tôi sẽ đợi.”

45 phút trễ hẹn lại được kéo dài thêm 15 phút nữa, và lúc đó đã là 4 giờ khi một cô y tá đến và đưa Larch đi gặp Miles Phipps. “Larch,” ông chào đón cô thật thoải mái. “Trông cô có vẻ khỏe hơn rất nhiều. Lại đây và kể cho tôi nghe dạo này cô thế nào.”

Dù công việc của ông khiến ông muộn tới tận một giờ đồng hồ, ông có vẻ không vội vã gì lắm. Và sau đó mất đến nửa tiếng ông mới hoàn thành mọi kiểm tra chi tiết của mình. Sau đó ông bắt tay cô.

“Cô đã hoàn toàn bình phục,” ông tuyên bố. Và ông mỉm cười ấm áp khi ông thêm, “Thật đáng tiếc, vì tôi sẽ không còn cần gặp lại cô nữa.”

Larch mỉm cười lại với ông. Ông không hề đề cập đến Tye, ông là người cuối cùng kết nối cô với người đàn ông cô yêu. Cô cũng không hề đề cập đến Tye. “Tạm biệt,” cô nói, và cảm ơn Miles, và đi ra khỏi phòng làm việc của ông, biết là cô vừa mới được cho xuất viện, đã được tuyên bố là khỏe mạnh hoàn toàn, cô nên thấy phần chần mới phải - trong khi thực tế tinh thần của cô đang ở đâu đó gần với cái sàn nhà.

Cô muốn Tye. Cô muốn anh ở đó. Cô muốn lại có thể kể cho anh nghe rằng anh của anh vừa mới xóa tên cô khỏi danh sách bệnh nhân của ông. Rằng, khỏe mạnh trở lại, những giấy tờ bệnh án đã được điền đầy đủ của cô sẽ bị bỏ đi.

Oh, Tye. Cô yêu anh thật nhiều, và giờ anh có thể đã đọc tờ giấy nhắn của cô, và không nghi ngờ gì là sẽ nhẹ nhõm vì bằng cách dọn đi cô đã giúp anh tránh khỏi việc lái xe tới phòng mạch Roselands hôm nay.

Cô nuốt xuống khó khăn, sau đó ngẩng cao đầu trước khi đi rẽ ở góc quanh và đi tới phòng chờ mà ba mươi phút trước hay khoảng đó cô đã để Hazel ở lại.

Có một vài người ngồi trên ghế trong phòng chờ. Nhưng Hazel không có ở đó. Nhận ra điều đó, với thời gian trôi đi, Hazel chắc chắn là đang ở bãi đậu xe khởi động sẵn ô tô, Larch tăng tốc và hối hả chạy ra khỏi chiếc cửa quay.

Nhưng chỉ để gần như đâm sầm vào một người đàn ông cao, tóc đen đang đi vào. “X...” cô bắt đầu xin lỗi. Nhưng khi cô nhìn lên, lời xin lỗi của cô không bao giờ được thốt ra. “T-Tye!” cô lắp bắp, mặt cô đỏ ửng lên, tim cô đập như điên trong lồng ngực.

“Chào Larch,” anh bình thản trả lời cô, và đặt một tay lên cánh tay cô, anh giúp cô thoát ra khỏi cánh cửa ra bên ngoài. Và ở đó, tuyệt vời như các bạn có thể hòa lòng anh cúi xuống và hôn nhẹ lên má cô, nhìn vào cô, đứng thẳng lại và hỏi, “Em có gì để kể cho anh nào?”

9. Chương 9

“Anh đang làm gì ở đây thế?” Larch há hốc miệng vì kinh ngạc, rồi, vẫn còn xúc động vì được gặp lại anh chứ chưa cần nhắc tới nụ hôn bất ngờ của anh, cô thấy mình lại đỏ mặt lần nữa khi câu trả lời cho câu hỏi đó ủa tới cô. “Dĩ nhiên là anh tới để gặp anh Miles rồi. Anh ấy bị muộn. Anh ấy...” Cô ngừng lại. Cô lắp ba lắp bắp còn Tye thì vẫn nắm lấy cánh tay cô. “Em có để lại giấy nhắn cho anh.” Cô nói và thấy cả người nóng bừng trước sự thiếu tự tin trong lời nói đó. “Chị Hazel đang ở bãi đỗ xe,” cô nói thêm rồi nhất quyết rằng từ giờ trở đi cô sẽ ngậm miệng lại.

Nhưng, “Không phải.” Tye đáp giọng đều đều. “Không phải chứ?”

“Bọn anh đã gặp nhau. Anh có thể giải thích, rằng muộn hay không thì anh Miles cũng sẽ vẫn khám lần cuối cho em cực kì kĩ càng. Chị em có vẻ hơi sốt ruột muốn có mặt ở sân bay,” Tye ôn tồn báo cho cô biết. “Rõ ràng là chị ấy có hẹn với một anh Dane rất đặc biệt.” Larch nhìn anh chằm chằm không nói năng gì - chị Hazel đã thổ lộ với anh về Rune Pedersen ư? Nhưng sự ngạc nhiên của Larch vẫn chưa dừng ở đó khi Tye lại nói tiếp,

“Chị Hazel biết là chị ấy có thể tin ở anh khi anh gợi ý rằng nếu chị muốn đi thì anh sẽ đưa em về nhà.”

Larch há hốc miệng. “Ồ, em không thể để anh làm thế được!” cô thốt lên nhanh chóng.

“Tại sao em lại không thể?”

Cô bối rối trong giây lát. “Vì... à, anh đã làm quá nhiều việc cho em rồi. Mà - mà Warren End cách xa đường anh đi hàng dặm.” Larch lấy lại thêm bình tĩnh. “Em có thể đi tàu mà...”

“Và đưa anh vào sổ đen của chị em mãi mãi ư?” anh cắt ngang.

Larch nhìn anh, thấy yêu anh, mà cũng vì cô yêu và nhớ anh nhiều làm sao nên cô không thể chịu đựng lâu hơn được nữa. Cô đầu hàng và đi cùng anh tới bãi đỗ xe. Cô biết mình đang tham lam, nhưng cô không tài nào cưỡng lại được cơ hội bất ngờ được dành thêm chút thời gian ở cùng người đàn ông đã giữ trọn trái tim cô. Một cách vô thức, cô đưa tay lên má nơi anh vừa hôn và thần thờ trong giây lát. Nụ hôn chào hỏi đó xem ra gần như thế, vì vui khi được gặp cô mà anh không tìm lại được cơn bốc đồng.

Tầm bậy, phần tỉnh táo hơn trong cô lên tiếng, rồi khi họ đến chỗ xe và anh mở cửa bên ghế phụ cho cô, cô biết mình sẽ phải đề phòng những suy nghĩ ngớ ngẩn như thế. “Ồ - lẽ ra chị Hazel đã đợi,” Larch thấy cần phải nói khi Tye đi vòng sang ngồi vào bên cô.

“Chẳng nghi ngờ gì là chị ấy sẽ đợi,” anh đồng tình, rồi tạm ngừng trong giây lát, sau đó điềm đạm nói thêm, “Mặc dù vậy, thật ra là anh muốn nói đôi lời với em.”

Larch quay sang nhìn anh. “Về chuyện gì?” cô hỏi, nhưng anh đang mãi khởi động xe và chẳng có vẻ gì là đã nghe thấy. Và rồi, vì dường như anh đang tập trung lái chiếc xe dài bóng lộn ra khỏi bãi đỗ chật ních mà không gây va chạm nên cô không nhắc lại câu hỏi của mình.

Đường đông, lại không muốn làm anh phân tâm một chút nào nên cô giữ im lặng trong khi anh lo lái xe. Cô không quen đường phố London, nhưng chừng chục phút sau đó, lúc cô bắt đầu đoán là Tye sắp rẽ vào đường cao tốc, cô hơi ngạc nhiên khi anh lại lái xe vào sân trước của một khu căn hộ có vẻ ngoài rất đường bộ.

Cô nhìn anh dò hỏi. “Anh cần dừng lấy mấy thứ.” Anh giải thích.

“Anh - đây là nơi anh ở à?”

“Đi lên nào,” anh mời. “Anh không nên đi quá lâu nhưng lại...” Anh để câu nói dừng lửng lơ và, đã chuẩn bị tinh thần để đợi anh trong xe, cô bắt được tín hiệu ở đó rằng anh có thể sẽ chậm trễ - có lẽ là nhận một cuộc điện thoại bất ngờ hay gì đó - còn cô chẳng thể làm gì hơn là đầu hàng sự thôi thúc bất chợt muốn được nhìn bên trong căn hộ của anh. Cô không thể trông đợi được gặp lại anh sau hôm nay, cô biết thế, nhưng đó sẽ là phần thưởng tặng thêm khi có thể tưởng tượng hình ảnh anh trong căn hộ. Có lẽ là đang thư giãn, xả hơi sau một ngày bận rộn. Có thể là đang đọc báo...

“Được rồi,” cô đồng ý rồi đi với anh vào tòa nhà sang trọng, vào thang máy cùng anh lên tầng trên cùng.

Anh chỉ cho cô vào phòng khách có trần cao, lịch sự, ngăn nắp gọn gàng. Có một đôi tranh sơn dầu trên tường, hai chiếc ghế sofa, đôi ghế độn bông, bàn thấp - cô vui vì đã được thấy căn phòng.

“Em ngồi đi,” Tye mời, xem ra chẳng có vẻ gì là vội lấy thứ anh cần. Larch tới chỗ ngồi gần nhất, chiếc ghế sofa, và chẳng vì lý do gì đột nhiên cô thấy hơi lo lắng. Cô không biết tại sao. Cô tin tưởng Tye với cả tính mạng của mình. Có lẽ là do cảm giác hơi căng thẳng có trong không khí ở đó. “Em uống trà nhé?” anh lịch sự hỏi, chứng tỏ, nếu cô cần, rằng anh không vội gì ngay lúc đó cả.

Larch thoải mái hơn một chút và cô thậm chí còn mỉm cười với Tye, nhận ra rằng chắc hẳn là anh biết cô đã loay quanh hàng tiếng trời chiều hôm đó mà chẳng nghĩ ngợi gì, dù có một nhà hàng nhỏ ở bệnh viện.

“Để em pha cho,” cô xung phong, được an ủi vì bất cứ cơ hội nào được dành thêm vài phút bên anh. “Anh vừa đi làm và...”

“Hôm nay anh nghỉ.” Tye ngắt lời.

“Ồ!” Cô hơi lùi lại. “Dù vậy thì anh cũng đã ừm bận rộn, em cho là thế.”

“Em nói thế cũng được,” anh đáp, và trước sự ngạc nhiên của cô, thay vì đi vào bếp hoặc đi lấy thứ khiến họ có mặt ở đó, anh lại bước tới kéo chiếc ghế gần bên. “Anh làm việc cho tới tận sáng sớm nay,” anh nói.

“Ồ!” cô lại lằm bằm lần nữa, và khi trí óc cô bừng tỉnh một cách chậm chạp, cô bắt đầu liên kết từ “làm việc” với điều gì đó khác mà anh vừa nói. “Anh nói là anh muốn có đôi lời với em,” cô nhớ lại, và rồi tim cô đột nhiên bắt đầu đập rất nhanh - rút cục liệu có phải anh chuẩn bị trao cho cô một công việc hay không? Ôi, cơ hội được thỉnh thoảng gặp anh ở văn phòng...

“Đúng thế,” anh đồng tình nhưng lại tạm ngừng hồi lâu một cách lạ lùng như thể đang lựa chọn lời lẽ rất cẩn thận. Thế rồi anh nói, “Anh ngạc nhiên khi đọc lời nhắn của em hôm thứ tư.”

Cô không hề trông đợi điều đó, cô gạt mớ tóc vàng óng ra sau với một cử chỉ đầy lo lắng. “Anh đọc...” Giọng cô khô khốc. “Hôm thứ tư ư? Anh về Grove House hôm thứ tư à?” Đôi mắt xanh đáng yêu của cô mở to. “Em nghĩ là anh không về đây cho tới tận hôm nay cơ mà?”

“Đây là dự định ban đầu của anh.” Anh thừa nhận, đôi mắt xám của anh nhìn cô, quan sát, đánh giá, lí giải. Ngay lập tức cô sụp mắt xuống. Nhưng rồi lại nhanh chóng ngước lên để nhìn chăm chăm trong sự hoài nghi khi anh nói tiếp, “Nhưng khi mấy lần anh gọi về Grove House mà có vẻ như chẳng có ai ở đó cả, anh nghĩ là tốt hơn hết nên gọi cho bác Jane Harris.”

“Ôi Tye. Bác Jane bảo anh là em đã đi cùng chị Hazel. Nhưng...” Larch ngập ngừng. “Anh không bỏ công việc đây vì em chứ? Dĩ nhiên là anh không làm thế rồi.” cô phủ nhận, ngay lập tức thấy mình thật ngớ ngẩn.

Mặc dù vậy cô lại thấy chẳng nói nên lời nhiều hơn là thấy ngớ ngẩn khi anh khẳng định, “Anh thế đấy.” Cô nhìn chăm chăm vào anh không nói năng gì, và rồi anh tiếp lời, “Anh không thể tin được em lại bỏ đi

kiểu đó.”

“Anh - đã đọc giấy nhắn em để lại, anh đã nói vậy.”

Tye nôn nóng cử động, và rồi gần như làm cô hoảng sợ khi anh nói ngay sau đó, “Anh đã nghĩ rằng giữa chúng ta có nhiều hơn lá thư bé nhỏ lịch sự nào đó.”

Anh ấy biết! Anh ấy biết rằng mình yêu anh ấy! Larch ngay lập tức rời mắt khỏi anh, nhận ra rằng sự căng thẳng mà cô cảm thấy lúc trước chỉ tới từ cô mà thôi, và nỗi lo sợ của cô rằng anh có thể sẽ nhìn thấy tình yêu cô dành cho anh.

“Anh không phải gặp anh M-Miles hôm nay ư?” cô nói, nhanh chóng đổi chủ đề, ngay lúc đó sẵn sàng bám theo bất cứ điều gì khác ngoài cô với Tye và chuyện giữa hai người họ. Chẳng hề nghi ngờ gì là anh đang nhắc tới cái cách cô đeo bám theo anh đêm hôm thứ ba.

“Anh không cần gặp anh Miles.”

“Ồ,” cô lầm bầm, không chắc phải hiểu câu nói đó thế nào. Chắc chắn là nếu Miles không muốn đến thế vì những bệnh nhân ngoại trú thì Tye đã loanh quanh đợi để thảo luận bất cứ chuyện gì khiến anh phải đến bệnh viện để gặp anh ấy. “Anh sẽ vui khi biết rằng hôm nay em đã được công nhận là hoàn toàn khỏe mạnh.” Cô vui vẻ ướm lời.

“Anh biết,” Tye đáp. Và điều đó khiến cô lại nhìn anh.

“Anh biết ư?” cô hỏi. Và, trí óc cô lại trở nên rối rùi. “Làm sao anh biết? Ngay cả chị Hazel cũng còn chưa biết k...”

“Dù có thể bị cho là làm trái nguyên tắc - mặc dù vậy anh phải nói là anh ấy và anh có thể làm nhiều việc vì nhau - anh Miles đã gọi vào di động cho anh, nơi anh dừng ở lối vào Roselands, ngay lúc em vừa rời khỏi phòng anh ấy.”

Larch há hốc miệng nhìn Tye chằm chằm. “Anh...” Cô lại gượng nói. “Anh đã thu xếp để anh ấy gọi điện cho anh...”

“Rõ ràng là em không muốn anh đi cùng em hôm nay.”

“Ôi, Tye. Không phải thế!” cô phản đối. Có phải cô, bằng việc bỏ đi theo cách mà cô đã làm, đã xúc phạm anh? Chắc chắn là không rồi! Nhưng trí não cô, vẫn luôn tìm kiếm để biết được nhiều hơn, lại đang kiểm tìm. “Anh không có mặt ở đây để - ở bệnh viện ấy - để gặp anh Miles ư?” cô chậm rãi hỏi. “Mà...” nhip tìm cô đột nhiên nện thình thình “... mà để gặp em.”

Anh không phủ nhận điều đó. “Anh biết em sẽ ở đó.”

Anh đã chủ định ở đó để gặp cô! Tay cô lại bồn chồn vuốt tóc. “Làm sao?” cô hỏi, có đến một nghìn lẻ một điều bắt đầu đuổi nhau lòng vòng trong đầu cô. “Làm sao anh biết em sẽ ở đó? Em đâu muốn đi đâu.” Cô thú nhận. “Em đã tin chắc là sẽ hủy cuộc hẹn với anh Miles.”

“Chị em sẽ không bao giờ cho phép em bỏ lỡ cuộc hẹn.” Tye tự tin nhận định.

Larch nhìn anh ngồi đó, tì nhẹ về phía trước, đôi mắt anh không nhìn đi đâu ngoài cô. Với cô anh mới thật thân thương làm sao. Nhưng điều này thật không ổn! Không hiểu sao cô lấy lại được giọng vui vẻ. “À, tốt hơn hết là em nên đi Warren End thôi!” cô nói. Thế rồi lẽ ra cô đã đứng dậy, nhẹ nhàng hết mức, và không hề tỏ ra vội vàng, thì trước khi cô làm được gì nhiều hơn việc nhắc túi xách ở bên cạnh lên, Tye đã rời khỏi ghế và ngay lập tức đứng cạnh cô.

Thế rồi, trong khi cô thấy mặt ửng hồng, đỏ, đủ mọi sắc, thì anh đã nắm lấy bàn tay phải của cô và ngăn không cho cô đi đâu hết. “Chúng ta vẫn chưa thảo luận xong,” anh bình tĩnh nói.

Cô ước gì mình cũng có thể bình tĩnh được như thế. “Th-thảo luận ư?” cô lắp bắp. Rồi cô xoay sở để lấy lại được bình tĩnh đôi chút, “Đây là đôi lời mà anh muốn nói với em à?”

“Anh không hề muốn cuộc trò chuyện của chúng ta chỉ diễn ra một chiều.” anh đáp, giọng thêm chút âu yếm, cô có phần nghĩ thế, dù cô sẽ không ngạc nhiên nếu mình hiểu sai. Với Tye ngồi gần đến thế, xem ra khả năng tư duy của cô cũng đang ngừng hoạt động rồi.

“Ch-chủ đề là gì?” cô hỏi, theo cách nào đó nghĩ rằng lẽ ra mình không nên hỏi nhưng trí tò mò của cô đã chọn đúng thời điểm đó để muốn có được câu chuyện ba xu của nó.

Tye nhìn cô, nắm khư khư lấy tay cô như thể anh mới là người thấy căng thẳng chứ không phải cô. “Chúng ta,” anh nói rất rõ ràng.

Nếu có cơ hội được tự do thì cô đã chạy trốn. Nhưng tay phải cô bị anh nắm chặt lấy và trông chẳng có vẻ gì là anh định cho phép cô trốn vội đi đâu. “Chúng ta ư?” cô yếu ớt nhắc lại. Rồi, vì anh tốt bụng và tử tế, và vì cô chẳng có lựa chọn nào cả, “Ôi Tye, chẳng có chúng ta nào hết,” cô nói. Cô nghĩ anh hơi tái mặt, nhưng lúc này cô sẽ không để ý đến trí tưởng tượng của mình nữa. Với cô, Tye thật tuyệt vời nhưng cô lại chẳng là gì với anh cả. “Em biết em có phần đeo bám đêm hôm thứ ba.” Cô đỏ mặt, “À, thực ra là đeo bám những những, khi chúng ta anh biết đấy. Nhưng anh không phải đối tốt với em mà...”

“Kẻ chết giẫm nào đang đối tốt cơ chứ?” anh cắt ngang, khiến cô sững sốt vì sự gay gắt bất ngờ của anh.

“Anh đã thấy...” cô sững lại nín thở. Ôi, trời ạ, cô suýt nữa đã nói với anh là cô yêu anh!

“Anh đã thấy khá nhiều điều.” Anh tiếp lời khi cô đột nhiên không nói gì nữa. “Anh đã thấy em ốm yếu, sợ hãi, dửng dưng, kiêu hãnh. Anh đã thấy em ân cần, và anh đã muốn làm mọi điều anh có thể làm cho em...”

“Tye, anh đã làm rồi đấy thôi!” cô vội vã thốt lên. “Em đã mang lại cho anh quá nhiều phiền phức rồi.”

“Không, em không hề.” anh phủ nhận.

Nhưng cô không chấp nhận điều đó. “Khi nghĩ đến chuyện em chui vào giường anh đêm đó thế nào...” cô mở đầu trước nhưng rồi lại bị anh ngắt lời.

“Điều em không bao giờ nghĩ mình sẽ làm nếu anh không khiến em tưởng rằng chúng ta sống chung và rằng em không lạ gì giường anh cả.” Tye cắt ngang, thái độ gay gắt của anh đột nhiên biến mất.

Larch nhìn anh, mừng vì anh không còn tức giận với cô nữa; cô chẳng muốn anh cẩu cô. “Chúng ta làm bạn được không?” cô hỏi.

“Anh thích thế,” anh trả lời, và, dù điều đó khiến cô vui, cô vẫn nghĩ tốt hơn là mình nên đi bây giờ. Nhưng khi cô lần nữa lấy túi chuẩn bị rời đi thì Tye nói khẽ, “Chưa đâu.”

“Em không muốn...” cô mở lời, hơn hết thảy, cô không muốn anh biết rằng cô yêu anh đến tuyệt vọng.

Nhưng anh lại lần nữa cắt ngang. “Thế còn điều anh muốn thì sao?” anh khẽ hỏi.

Còn Larch đánh rơi túi xách và quay lại nhìn vào đôi mắt màu xám diêm tĩnh của anh. Nếu trong khả năng của cô, cô sẽ trao cho anh bất cứ thứ gì anh muốn trên thế giới này. “Điều anh muốn là gì?” cô hỏi và choáng váng với câu trả lời của anh.

Trước tiên anh hít một hơi dài, và rồi sau đó, tay kia của anh nắm lấy bàn tay trái của cô, anh nhìn sâu vào đôi mắt cô. “Em,” anh nói. “Anh muốn em, Larch ạ.”

Không nói nên lời, chỉ hít thở, cô nhìn anh chằm chằm. Trí não cô dường như vừa tắt phụt. “Anh không muốn.” Cô khàn giọng phủ nhận.

“Anh có.” Cái nhìn của anh không chút nao núng.

“Nhưng, nhưng...” Cô hít một hơi lấy bình tĩnh. “Nhưng hôm thứ ba, khi chúng ta...” cô lại ấp úng.

“Anh đã có thể... Anh biết là lẽ ra em đã ừm ngủ với anh. Chỉ có anh là không muốn thôi.”

Sự kinh ngạc của anh thật rõ ràng. “Em điên à?” anh ngờ vực hỏi. “Không muốn! Trời ơi là trời, anh tuyệt vọng vì em!”

“Tuyệt vọng? Anh-ư?”

“Chắc hẳn là em phải biết rằng anh...” anh đột nhiên ngừng lại. “Ôi, em yêu,” anh dịu dàng nói, “Em ngây thơ không mấy may biết điều gì đã khiến anh trốn khỏi em đêm đó.”

Cô nhìn anh chăm chăm, thấy hơi sững sốt. “Em ng-ngẫm là em đã quá đeo bám,” cô nói một cách yếu ớt.

“Đeo bám? Em ư?”

“Chị Paulette đã nói mấy chuyện về...”

“Ôi, Larch,” Tye cắt ngang. “Dù anh rất quý bà chị dâu của mình, nhưng từ bây giờ, và cả sau này nữa, em cứ hiểu là hầu hết những điều chị ấy ba hoa chích chòe đều đã được thêm mắm dặm muối rồi nhé?”

Bây giờ và sau này! Larch bắt đầu thấy bối rối, vì thế cô quyết định chỉ tập trung vào điều Tye đang nói - chủ đề là: chúng ta. “Nhưng...”

Cô chuẩn bị tranh luận, rồi lại đổi thành, “Em không đeo bám ư? Em nghĩ là có đấy. Anh đã nói là nên để em đi, chỉ có em là không để anh làm thế thôi.”

“Anh không hề quên. Thực ra...” cái nhìn của anh hết sức nghiêm túc “... thực ra,” anh nói tiếp, “anh đã thức gần trọn đêm đó nghĩ về cái cách em ở bên anh.”

“Bởi vì anh muốn ngủ với em ư?” cô hỏi, thấy không chút mù mờ.

“Điều đó, dĩ nhiên rồi,” anh thừa nhận. “Nhưng đặc biệt hơn, anh đã dành nhiều giờ thao thức cả đêm muốn tin, nhưng lại sợ không dám tin, rằng có lẽ em có hơi...” anh tạm dừng lại “... yêu anh...” Anh nắm chặt đôi bàn tay cô khi cô lẽ ra đã giật tay ra.

“À, dĩ nhiên là em quý anh,” cô vội vàng nói, trong cơn vội vã hoảng hốt biện hộ bèn mượn lời anh nói về tình cảm anh dành cho chị dâu. “Ai lại không quý anh trong hoàn cảnh này cơ chứ?”

Cô đã nghĩ rằng anh lại thoáng tái nhợt đi trong giây lát, nhưng trong cô đang hoảng hốt kinh khủng để biết chắc được điều gì ngoài việc rằng lẽ ra cô không bao giờ nên yếu đuối mà leo lên xe anh. Tham lam, chính là nó. Cô đã tham lam nhưng bộ mong muốn được dành thêm thời gian bên anh.

Nhưng Tye đang lắc đầu. “Không,” anh nói. “Không?” cô lặp lại, họng còn hơn cả khô khốc.

“Phải hơn thế nữa.”

Sự quý mến, ý anh là thế ư? “Em xin lỗi,” cô xin lỗi, mong là anh sẽ nghĩ rằng cô xin lỗi vì cô không thể yêu anh một chút.

Mắt anh dán vào nghiên cứu cô, còn cô lại bắt đầu thấy bồn chồn lo lắng. Cứ như thể anh đang cố để nhìn xoáy vào tận tâm hồn cô. Mà cô thì không thể chịu được điều đó. Mặc dù vậy, khi lẽ ra cô đã nói gì đó, nói bất cứ điều gì để phá tan sự im lặng, Tye lắc đầu. “Không,” anh lại nói lần nữa. “Suốt mấy hôm vừa rồi anh đã dành nhiều thời gian hơn em có thể biết để mổ xẻ từng lời, từng cái nhìn, từng sắc thái cảm xúc đã qua giữa chúng ta.” Anh khẽ lắc lắc tay cô. “Anh không thể tin được...”

“Em không muốn cuộc nói chuyện này!” Larch thẳng thừng cắt ngang, trong cô chìm trong hoảng loạn.

Nhưng anh vẫn không ngừng nghiên cứu nhìn cô. Thế rồi ngay lập tức khóe miệng anh giật giật dấu hiệu của một nụ cười. “Anh đang làm em sợ à?” anh hỏi, hoàn toàn như thể anh đã nhận ra chính xác điều cô sợ hãi - phỏng đoán của anh về tình yêu mà cô dành cho anh.

“Em nghĩ là giờ em sẽ về nhà.” Cô tuyên bố ngắn gọn. Chỉ để phát hiện ra, khi bàn tay anh đặt lên cánh tay cô, rằng cô sẽ không đi đâu hết cho tới khi nào anh sẵn sàng.

“Đừng có hoảng lên thế. Chẳng có gì phải sợ cả.” Tye dịu dàng hứa với cô.

Cô ước gì mình có thể tin điều đó, nhưng vì cô không thể trốn đi mà không xô đẩy lộn xộn nên cô bèn làm điều khả thi duy nhất. “Em không có hứng thú với những lời nói dối của anh đâu!” Cô chuyển sang công kích.

“Nói dối!” Anh có vẻ ngạc nhiên.

“Anh muốn ngủ với em nhưng, tuyệt vọng thế mà anh vẫn bình tĩnh bỏ đi đêm đó.”

“Bình tĩnh! Theo anh nhớ thì anh đã bỏ chạy khi anh còn có thể.”

“Cứ như thật ấy!” cô chế nhạo, dù cô nhớ rõ rằng anh đã để lại chiếc áo sơ mi, anh đã vội vã bỏ đi.

Dấu hiệu của nụ cười đó lại xuất hiện nơi khóe miệng anh, hệt như thể anh đã nhìn xuyên qua màn công kích của cô và đã nhận ra bản chất nó là gì - một nỗ lực để lảng tránh anh. “Em sẽ gây khó dễ cho anh, phải không chứ?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô gần như dịu lại ngay lập tức trước giọng nói của anh, không để ý tới cái từ “chứ” có thể làm tan chảy cả xương ra ấy. “Anh đang đổ lỗi tất cả mọi chuyện cho em - còn em thì khó mà biết được tất cả những điều này là gì,” cô òa lên nghẹn ngào. “Ngoài việc rằng mọi chuyện chỉ là anh muốn em, nhưng lại từ chối nhu cầu của mình. Em...”

“Anh còn có thể làm gì khác chứ?” anh hỏi.

Và điều đó khiến cô phát cáu. “Đấy, anh lại làm em loạn cả lên!” cô thốt lên. “Em muốn có câu trả lời chứ không phải là những câu hỏi - nếu anh không phiền.”

“Em sẽ có bất cứ thứ gì trong khả năng anh có thể trao em,” Tye đáp, và cô ước gì trí tưởng tượng của cô biết nghe lời, bởi vì rõ ràng cô nghĩ mình thấy một kiểu âu yếm nào đó trong mắt anh.

“Nghe có vẻ đầy hứa hẹn đấy!” Cô không biết làm sao mình có thể xoay sở để trả lời đốp chát đến vậy khi điều mà cô muốn làm là lao mình vào anh và bảo anh ôm lấy cô. Nhưng điều anh nói tiếp đó gần như khiến cô hoàn toàn ngã sục xuống.

Vì anh mỉm cười, và rồi dịu dàng, vô cùng dịu dàng, nói, “Thứ lỗi cho anh nếu anh nói tất cả những điều này không đúng cách, nhưng em đã thu phục trái tim anh, Larch Burton ạ, và nó đã hoàn toàn khiến khả năng suy nghĩ logic mà anh có trước đây, trước khi quen em, rồi tung hết cả lên.”

Hoàn toàn sững sờ kinh ngạc, cô nhìn anh chằm chằm. “Ồ... à, có lẽ em sẽ ở lại một lúc nữa.” cô thừa nhận với những gì cô có thể nói. Và thật mừng là cô đang ngồi xuống khi anh tì về trước và đặt một nụ hôn thoáng qua nơi khóe miệng cô.

Đó là lúc tiếng nói của cô hoàn toàn biến mất, và, thấy run bần bật, tất cả những gì cô có thể làm chỉ là ngồi đó mà nhìn anh chăm chú. Có phải anh vừa thực sự nói rằng cô đã thu phục trái tim anh không?

“Em thực sự là niềm vui tươi đẹp nhất với anh.” Tye khê khàng nói, và hôn vào khóe miệng bên kia của cô trước khi lui lại. “Em lại làm anh phân tâm rồi.” anh buộc tội, thế rồi dường như đã bình tĩnh hơn, anh thì thầm, “Thứ tự logic,” và, trong khi cô vẫn đang nhìn anh có hơi bối rối thì anh bắt đầu nói “Vậy là anh đang ở đó, ở bệnh viện để gặp anh Miles, khi em được đẩy vào.”

“Đấy là quay lại lúc...”

“Lúc anh gặp em lần đầu tiên, xinh đẹp, yếu ớt và dính đầy máu, nhưng không yếu ớt như anh nghĩ lúc đầu. Em yêu tội nghiệp, trông em đầy lo lắng. Thế rồi, khi anh hứa với em anh hiếm khi làm việc gì mà không suy xét, anh phát hiện ra rằng lý do là đến bệnh viện để gặp anh Miles nhưng anh đang đến bệnh viện để kiểm tra tình hình của em.”

“Anh đến nhiều hơn một lần.”

“Anh trở thành người đến thăm thường xuyên. Như hai ta đều biết, người duy nhất đến thăm em.”

“Anh vẫn tới thăm em - ngay cả khi em không còn hôn mê nữa,” Larch nói, tim cô đang chạy đua, dường như ngưng, đập, rồi lại tiếp tục chạy đua.

Tye cười toe toét tự phản đối. “Tất nhiên là anh tự nhủ rằng mình đi thăm em chỉ để lấy lại chiếc nhẫn của bà.” Cái cười của anh mờ dần. “Thế rồi chúng ta nhận ra rằng em bị mất trí nhớ, và một cảm giác muốn được bảo vệ em an toàn bao trùm lấy anh đến mức, khi em hỏi, “Em dính hôn với anh à?”, trông em thật bối rối và đơn độc - em chẳng có ai cả - anh chỉ muốn em có một ai đó. Đơn giản là anh chẳng đời nào nói không với em. Mà anh cũng đời nào,” anh nói thêm, “mặc dù anh thừa nhận rằng anh không hoàn toàn tin vào điều đang diễn ra với mình, để em rời bệnh viện thích nghi với một cuộc sống không gì ức với bất kì ai khác ngoài anh.”

“Ôi, Tye,” cô thầm thì. Anh không tin vào điều đang diễn ra với mình ư? Điều gì? Anh không tin vào điều gì? Đột nhiên cô nôn nóng muốn biết. Nhưng cho tới lúc đó, sự bối rối của cô đã được xóa sạch mà cô lại không muốn nó quay trở lại, thế nên cô nghĩ rằng có lẽ tốt hơn hết là cô nên để mọi chuyện đi theo sự dẫn dắt của anh.

“Khi anh Miles đồng ý để anh đưa em đến với sự thanh bình và yên tĩnh của Grove House, anh nói mình sẽ giữ liên lạc chặt chẽ với anh ấy.”

“Anh đã gọi cho anh ấy...?”

“Thường xuyên,” Tye đáp. “Anh suýt nữa đã dựng anh ấy ra khỏi giường đêm đó khi mọi chuyện diễn ra vô cùng tồi tệ với em và em chạy như bay vào phòng anh. Trong khi anh vẫn luôn nghĩ trong đầu rằng mặc dù anh biết có thể em đã kết hôn hoặc có mối quan hệ nghiêm túc nào đó, anh vẫn phải nhanh chóng quyết định sẽ tự mình cố gắng trấn an em hay gọi điện cho anh Miles và đợi anh ấy tới. Dường như yêu cầu của em cấp bách không thể chờ đợi được. Anh đầu hàng mong muốn của mình được ôm lấy em để dành. Anh nghĩ mình đã quyết định đúng khi rút cuộc em cũng bắt đầu dịu bớt và cuối cùng thì ngủ thiếp đi.”

“Và khi em tỉnh dậy trí nhớ của em đã trở lại,” cô tiếp lời.

“Trí nhớ của em đã quay trở lại, và trước khi anh biết điều đó thì em đang nói về chuyện em đã phá rối nhà anh, phá rối công việc của anh,” anh nhắc cô, nhưng lại giữ chặt lấy cô khi anh nói thêm, “Và anh thấy đó không phải lúc thích hợp để nói tới việc em đã phá rối-anh nhiều như thế nào.”

Larch chớp mắt, đôi mắt cô mở to. “Ồ...” là những gì cô có thể nói. “Ừm - ý anh là sao cơ?” Cô tiến thêm chút nữa.

“Vì một điều,” anh bắt đầu nói mà không hề ngập ngừng, “dường như em lúc nào cũng nói đến chuyện rời đi.”

“Lúc nào cũng?” cô nhẹ nhàng phản đối.

“Anh nhạy cảm với chủ đề đó,” anh cười toe toét nói. “Em nói em chẳng có ảnh hưởng gì với anh, nhưng, em yêu ả, em có đấy.” Và, trong khi trái tim cô lại bắt đầu chạy đua điên cuồng thì anh dịu dàng nói, “Ảnh hưởng đến trái tim anh.”

“Ôi, Tye,” Larch run rẩy thì thầm, và không thấy bớt run chút nào khi anh đặt lên khuôn miệng yêu kiều của cô một nụ hôn âu yếm.

“Một người đàn ông phải làm gì?” anh hỏi. “Em ở đó trong tâm trí anh toàn bộ thời gian, nhưng em lại đang nói đến chuyện rời đi.”

“Anh tìm cho em việc đưa những cuốn sách đó vào máy tính,” cô nhắc anh, cô buộc phải hiểu ra điều gì đó căn cứ theo sự việc đã xảy ra trong khi đương đầu với sự thực rằng Tye vừa nói với cô rằng cô đã có ảnh hưởng tới trái tim anh.

“Mà lúc đầu em từ chối.”

“Cho đến khi anh dọa em buộc phải ở lại.”

“Anh chắc chắn sẽ không để em quay lại quỹ đạo của anh về em,” Tye nói một cách quả quyết. Nhưng anh dịu dàng khi hỏi, “Em có anh ở nơi nào em muốn, Larch Burton ả, thế em định sẽ làm gì đây?”

Cô mỉm cười; cô mới yêu anh làm sao. Và anh đã thực sự nói rằng cô có ảnh hưởng tới trái tim anh. Cô đã nghe anh nói điều đó. “Em không chắc lắm,” cô trả lời, và yêu anh đủ để dám thú nhận, “Em đã ở trở nên khá là ở ừm thích anh.”

“Thích á?” anh tiếp lời, mắt anh nhìn mắt cô. “Thích như kiểu, nó đang thiêu đốt thành cả một lỗ hổng trong lòng em ấy hả? Thích kiểu đó ư?”

Đôi môi cô hé mở vì ngạc nhiên. “Anh - biết cảm giác ấy à?”

“Đấy là cảm giác sống cùng với anh,” anh trả lời, rồi thêm vào hai từ thần kì đó, “vì em.”

“Ôi Tye,” cô run run lăm bằm, rồi đột nhiên chìm đắm vào trong vòng tay anh.

Tim đập thình thịch làm cô khó thở. Và khi Tye nhìn sâu vào đôi mắt xanh duyên dáng của cô mà nói, “Anh yêu em, em yêu,” thì cô thấy sắp ngã quỵ xuống đến nơi. Anh yêu cô! Anh yêu cô. Có phải anh thực sự đã nói ba từ tuyệt diệu ấy không? Anh cúi xuống rồi hôn cô. Cô không cưỡng lại và, có lẽ được cổ vũ vì cô không làm thế, Tye lui lại và hỏi, “Giờ thì em có thể nói cho anh biết liệu em có hơi yêu anh không?”

“Anh biết mà,” cô ngượng ngùng trả lời.

Anh lắc đầu. “Tin anh đi. Anh cần nghe điều đó. Cần được nghe em nói điều đó.”

Cô nhìn anh, trái tim cô hiển hiện trong đôi mắt. “Hơi là một từ mới thật nhỏ bé làm sao.” Một cách then thừng, cô nói thêm, “Tye, em yêu anh bằng cả trái tim mình.”

Larch không hề ý thức được thời gian trôi qua khi suốt năm phút sau đó, anh ôm cô thật chặt, hôn cô, vẫn ôm chặt lấy cô. Thế rồi dường như anh buộc phải nhìn vào gương mặt cô. Nhìn vào gương mặt cô mà hôn và lại ôm cô lần nữa. Và, tim rộn lên niềm vui vì Tye cũng đáp lại tình yêu của cô, Larch ôm anh và đáp lại những nụ hôn của anh, kinh ngạc trước tình yêu anh dành cho cô, và rằng cô không còn phải giấu diếm tình yêu mà cô dành cho anh nữa.

Nhưng chính Tye, cuối cùng ngả người về sau để lại một khoảng trống giữa hai người, lại là người bình luận, “Anh khó có thể tin được điều này. Anh đã gần như phát điên lên vì em, rồi em ở đây...”

“Thế ư? Gần như phát điên ư?” cô thì thầm, hoàn toàn ngây ngất.

“Em chẳng biết gì cả.”

Nụ cười của cô rạng rỡ. Điều này thực sự, thực sự đang xảy ra ư? “Khi nào...? Tại sao...?”

“Khi nào thì anh bắt đầu yêu em ư? Tại sao à? Anh bắt đầu từ đâu nhỉ?” Anh ngừng lại để hôn cô rồi âu yếm ôm cô dựa vào anh. “Nó bắt đầu khi trái tim anh nhảy lên lần đầu tiên anh vừa thấy em. Đó có thể và thực sự là lúc bắt đầu, tự anh hoàn toàn tin chắc vì anh không quen nhìn thấy các nạn nhân tai nạn giao thông ở gần đến vậy. Thế rồi, khi anh tiếp tục tới bệnh viện để đích thân kiểm tra tình hình của em, trong anh bắt đầu lớn dần một cảm giác mãnh liệt muốn được bảo vệ em. Và từ đó anh thấy mình muốn được ở bên em, được trò chuyện với em - được là người bầu bạn của em nếu em muốn. Thế rồi một hôm ở Grove House em hỏi, “Em có thuộc về ai đó không?”. Và trong khi anh hoàn toàn hiểu rõ việc chẳng hề nhớ tạo gì về gia đình hay bạn bè với em phải khủng khiếp vô cùng đến thế nào, anh biết ngay lúc đó rằng chuyện em là ai chẳng hề quan trọng. Em là của anh và anh yêu em.”

Larch còn nhớ rõ chuyện ấy. Đó là không lâu sau khi anh đưa cô về Grove House. “Anh đã yêu em từ lúc đó ư?” cô kinh ngạc hỏi.

“Anh đã bị em mê hoặc,” anh thừa nhận. “Anh gần như đã bảo em như vậy vào cái ngày chủ nhật chúng ta đi dạo quanh làng. Anh không tài nào ngăn nổi mình hôn em. Và vì tội lỗi của anh mà tuần sau đấy anh đã tránh đi, trong khi cố gắng kiểm soát bản thân. Khi ấy, cương yếu, anh phát hiện ra tình yêu mình dành cho em có cả mong muốn được ôm em trong tay, được hôn và ghì chặt lấy em. Điều đó có nghĩa là cách duy nhất mà anh đối phó được là không để em lại gần. Cuối tuần đó anh về nhà...”

“Đó là hôm thứ sáu, hai tuần trước,” Larch nhớ lại không khó khăn gì. “Anh thật là ngốc,” cô âu yếm nói.

“Ồ, đúng thế thật,” anh hoàn toàn đồng ý. “Cho đến khi anh thấy mình đã làm em buồn. Anh đi theo em rồi ôm lấy em và muốn được ôm em như thế mãi mãi.”

“Sao anh không làm thế được cơ chứ?”

“Khi ấy em yêu anh rồi ư?”

“Khi ấy em yêu anh rồi,” Larch trả lời.

“Lúc nào? Từ lúc nào?” anh gặng hỏi.

“Kể từ hôm em nhớ trở lại,” cô trả lời ngay lập tức. “Tối hôm ấy chúng ta đang ăn tối, anh với em, rồi - chỉ là em biết mình đã yêu anh mất rồi. Nó ở ngay đó, và dù em muốn hay không thì nó cũng sẽ không biến mất.”

“Ôi, em yêu,” anh thì thầm, và ôm cô thật chặt tựa vào anh trong khi anh hôn cô một cách chậm rãi. Một lần nữa tim cô lại đập thành thịch khi Tye lui lại. “Đó là lý do tại sao,” anh nói.

“Đó là lý do tại sao gì cơ?” cô hỏi, hoàn toàn bị mê hoặc vì sự nồng nhiệt của cảm xúc, dấu hiệu của sự đam mê trong nụ hôn của anh.

“Em hỏi tại sao anh lại không thể ôm em mãi mãi,” anh nhắc cô. “Đó là lý do tại sao. Em vẫn còn những hai tuần nữa mới đến lúc gặp anh Miles - anh bắt đầu thấy căng thẳng.”

“Ôi, anh yêu,” cô thì thầm.

“Chỉ một tuần sau đây anh đã lại hôn em, trong khi cùng lúc đó, anh quả quyết với em rằng anh sẽ không bao giờ lợi dụng sự ngây thơ của em nữa.”

“Anh đúng là đồ phá đám,” cô trêu anh, và thích thú vì mình có thể làm vậy.

“Nói chuyện kiểu đó sẽ khiến em gặp vấn đề rất nghiêm trọng đấy nhé,” anh đe dọa bằng một tiếng gầm gừ hóm hỉnh, nhưng lại nói tiếp, “Đây là lúc mà những tư duy logic bình thường của anh bắt đầu rối tung.”

“Rối tung á?” cô nhắc lại. Tye gây ấn tượng với cô là một người không bao giờ bị bối rối. “Em biết là em đã bối rối đến tận cổ, nhưng - anh?”

“Với cái logic mà anh có được, anh buộc phải ra quyết định,” anh trả lời. “Anh biết mình yêu em, và rằng anh muốn em, nhưng anh phải quyết định không làm gì cả cho đến khi nào anh Miles nói là em hồi phục hoàn toàn, khỏe hoàn toàn.”

“Anh muốn biết là em hoàn toàn khỏe trước khi...”

“Trước khi anh có thể mở lời mời em đi chơi - không phải như một người khách ở cùng mà với tư cách là bạn gái của anh. Anh định hôm nay sẽ cùng em đi gặp anh Miles, và ngay khi anh ấy chứng nhận em có sức khỏe tốt thì chúng ta sẽ ra ngoài cho bữa tối ăn mừng đó và anh sẽ bắt đầu chiến dịch cưa cẩm của mình.”

“Ôi, Tye!” Larch thở dài. “Còn em lại phá hỏng nó bằng cách rời khỏi Grove House!”

“Và để anh ở lại băn khoăn không hiểu kế hoạch dành cho em sự quan tâm “riêng” liệu có bao giờ có được khởi đầu tốt đẹp. Nếu em không muốn sự quan tâm riêng của anh thì sao? Rất có vẻ là em không muốn. Thế nhưng anh vẫn không thể để em biến mất khỏi cuộc đời anh.”

Larch há hốc miệng nhìn anh chăm chăm. Theo những gì cô vừa nghe thì Tye cũng đã ở trong cùng cái thế giới đầy bối rối như cô. “Nhưng đêm hôm thứ ba anh biết rằng, lúc mà, bất chấp những điều anh nói, em đúng là đã đeo bám anh, rằng em ở sẵn sàng đón nhận.”

“Ôi, em yêu,” anh thì thào. “Lúc anh rời khỏi phòng em đêm đó...”

“Sao anh làm thế?” cô hỏi, mặt hơi ửng hồng và yêu anh tha thiết khi anh mỉm cười dịu dàng lúc thấy sắc mặt cô. “Ý em là, nếu anh không nghĩ rằng em đang đeo bám...”

“Anh buộc phải để em lại, em yêu,” Tye dịu dàng nói. “Không lâu trước đó anh đã quả quyết với em rằng anh sẽ không bao giờ lợi dụng em, nhưng em lại ở đó, thiếu kinh nghiệm, trong tay anh và vẫn còn một buổi khám cần vượt qua. Với anh thì xem ra em đã khỏe nhưng anh thì biết gì nào? Anh không được đào tạo để phát hiện ra bất cứ điều nhỏ nhặt nào...”

“Ôi tình yêu tội nghiệp của em,” cô khẽ khàng ngắt lời. “Anh đã nghĩ tới tất cả những điều đó trong lúc bảo em rằng tốt hơn là anh nên đi ư?”

Anh gật đầu. “Đó là một đêm khổ ải,” anh thú nhận. “Nhưng khi anh xem xét kỹ lại mọi điều giữa chúng ta, mọi điều tuyệt vời mà anh biết về em, anh chợt bắt đầu hy vọng. Rồi ngay lập tức anh bị giảng xé giữa muốn tin với không dám tin vào điều mà toàn bộ bản năng đang mách bảo anh.”

“Rằng có thể em có hơi yêu anh à?”

Đôi cánh tay anh siết chặt quanh cô. “Anh cố cười nhạo ý nghĩ đó, nhưng hết lần này tới lần khác dường như anh đều đi đến cùng một kết luận. Em không ghét anh; điều đó khá chắc chắn.”

“Anh hỏi em có ghét anh không khi anh tới phòng em sáng thứ tư,” cô nhắc anh với một nụ cười âu yếm.

“Anh không chắc về cách mình tiếp nhận,” anh cười toe toét nói. “Một phần trong anh muốn nói thẳng với em anh cảm thấy thế nào, trong khi cùng lúc đó anh lại sợ hối thúc em. Anh muốn bảo em mặc quần áo vào rồi đi cùng anh - trong khi lẽ thường lại ngăn anh lại. Anh phải lo công việc trong hai ngày sau đó - việc ấy với em thì có gì vui cơ chứ? Thế là lại quay về với kế hoạch ban đầu của anh.”

“Kế hoạch...”

“Kế hoạch đợi cho tới khi anh Miles nói rằng em đã hoàn toàn khỏe mạnh, và thế là anh được phép چرا em.”

“Ôi, Tye.” Cô khó có thể tin được điều này. Tất cả thật tuyệt diệu làm sao. Trong sự vui sướng của cô, Tye cúi xuống hôn cô nụ hôn ngập tràn tình yêu, cô không thốt nên lời khi anh lùi lại.

Anh nhìn vào đôi mắt cô mỉm cười, nhưng phải mất đến vài giây anh mới nhớ ra. “Hừm đó là hai hôm trước. Nhưng anh lại thấy sốt ruột. Thứ sáu cứ như ở tận đâu tận đâu xa vời không thể chịu nổi ấy. Anh cố gọi điện cho em - rồi phát hiện ra sự chờ đợi sẽ thậm chí còn căng thẳng hơn anh tưởng.”

“Anh bèn về Grove House.”

“Anh không thể tin được là em đã đi mất!”

“Em xin lỗi.” Cô yêu anh nhiều tới nỗi cô không thể chịu nổi khi nghĩ tới việc cô rời đi theo cách mà cô đã làm hẳn đã làm tổn thương anh. “Em yêu anh,” cô thì thầm, rồi vươn người tới và hôn anh.

Thêm những giây phút tuyệt diệu khiến con tim ngừng đập trôi qua khi họ ôm hôn nhau, thế rồi Tye lùi lại khỏi cô để anh có thể nhìn được gương mặt cô. “Em nói trong thư là em thực sự không biết sẽ làm gì nếu không có anh.” Larch nhìn vào đôi mắt xám của anh, tìm cô chạy đua trước tình yêu và sự nồng nhiệt mà đôi mắt ấy dành cho cô.

“Ý của em chính xác từng lời.” cô đáp lại giọng khàn khàn.

“Thế thì anh có thể nói với em không, em yêu, em yêu dấu, Larch đáng yêu của anh, rằng anh yêu em say đắm tới nỗi anh thực sự không biết mình sẽ làm gì đây nếu không có em trong đời?”

“Tye.” Cô thì thầm tên anh.

Anh âu yếm hôn cô rồi sau đó buông một tay khỏi cô khi anh tìm gì đó trong túi. “Em nhớ cái này không?” anh hỏi, rồi cho cô xem chiếc nhẫn của bà anh.

Đó là một ký ức đáng yêu. “Anh chưa đưa nó cho chị Paulette à?”

“Anh không còn định thế nữa.”

“Anh - không ư?” Larch hỏi.

Anh nắm lấy bàn tay trái của cô. “Cho tới khi anh có thể tặng em chiếc nhẫn em chọn, em sẽ đeo chiếc này nhé?” anh hỏi.

“Anh đang n-nói gì đấy?” cô run rẩy hỏi, một lần nữa trong cô lại run lẩy bẩy.

Tye nhìn vào đôi mắt xanh mở to của cô một cách chân thành. “Anh đang nói rằng, em yêu, anh yêu em bằng cả trái tim mình... Rằng anh không thể nghĩ tới một cuộc sống không có em. Và rằng anh rất muốn em lấy anh.”

“Anh muốn lấy em ư?” cô há hốc miệng vì kinh ngạc. “Nhưng nhưng - anh từng đồng ý rằng rất có khả năng là anh sẽ không bao giờ kết hôn kia mà! Anh đã nói thế.”

“Xem ra em tung hỏa mù giỏi hơn anh nghĩ đấy,” anh trả lời với một nụ cười. “Lúc đó anh biết, khi anh nói điều đó, rằng anh đang ăn tối với người phụ nữ anh hy vọng sẽ là vợ anh.”

Cô đang nhìn anh chằm chằm trong sự kinh ngạc, nước mắt chực trào ra. “Ôi, Tye,” cô dịu dàng kêu lên.

“Thế là có hay không?” anh hỏi, chỉ đến lúc đó cô mới để ý thấy cái nhìn của sự căng thẳng đột ngột xuất hiện trên gương mặt anh khi anh chờ đợi câu trả lời của cô.

Cô âu yếm cười với anh. “Cả hai chúng ta đều biết chiếc nhẫn vừa khít mà,” cô thì thầm.

Và Tye trượt chiếc nhẫn trở về nhà trên ngón đeo nhẫn của cô. “Anh coi đó là lời nói có,” anh nói. Cô quá xúc động để nói nên lời, thế nên cô gật đầu, và với một nụ cười vui sướng vỡ òa trên gương mặt, anh nói “Lại đây nào,” giọng anh khàn vì xúc động. Thật dịu dàng, anh ôm lấy cô và hôn cô - vị hôn thê của anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-hon-khi-gap-tai-nan-tinh-co-yeu>